

ФРАНСИН МАТЮС ТВЪРДЕ ЛОШ, ЗА ДА УМРЕ

Превод от английски: Христо Димитров, 2015

chitanka.info

На Стивън, моят командос.

ПРОЛОГ

22 май 1917 г.

Клубът на твърде лошите

Той разбра за Моки в деня, в който момчето пристигна.

Разбира се, май беше абсолютно неподходящо време от годината за нови момчета. До Дългата ваканция оставаха едва няколко седмици, а това означаваше, че най-вероятно с този тип нещо съвсем не беше наред. По някаква причина той беше прехвърлен в „Дърнфорд“ толкова късно през срока, явно за толкова неописуемо нарушение, че бяха изритали деветгодишния му задник от последното съмнително убежище, съгласило се да го отгледа.

Новото момче беше кокалесто и слабо, с бледа бяла кожа и топчеста глава, покрита с къдрави кичури кафява коса. Имаше остра брадичка и широки скули, които в комбинация с чорлавата му глава го караха да прилича на млад ястреб. Очите на момчето също бяха като на ястреб, толкова светли, с цвета на вода в студено езеро, че те караха да премигваш. Те изучиха Иън, докато той стоеше изпънат, сякаш бе глътнал бастун, окаян, преди директорът да затвори вратата на кабинета.

— Мара, хлапе.

„Опа — помисли си Иън. — Янки.“

— И тебе ли ще те пердашат? — запита момчето и се приведе напред с ръце, натикани в джобовете. — Той с какво налага? С пръчка? Или с чехъл?

— Зависи.

— Зависи колко лош си бил?

Иън кимна предпазливо. Нямаше време да се занимава с янки, който се появяваше без никакво обяснение в края на май. Сърцето му биеше лудо както всеки път, когато заставаше пред вратата на Том Пелът и чакаше реда си, а методичното пляскане на гумената подметка по задните части се процеждаше в ушите му. ТП обикновено биеше момчетата си с чехъл, но тази сутрин беше много ядосан, тъй като

извадиха учебника по латинска граматика на Иън изцапан и прогизнал от тоалетната. Иън не го беше хвърлил там, но знаеше, че ако кажеше кой го беше направил, следващото нещо, което щеше да бъде натикано в тоалетната, щеше да бъде главата му. Страхуваше се, че ТП ще го бие с пръчката. От ударите с нея течеше кръв. Лицето му щеше да се сгърчи от болка и той щеше да се опозори.

Янкито се облегна с рамене на стената.

— Опитвам се да си изкарам боя още в първия ден във всяко училище. Това ми помага да преценя Врага. Да разбере какъв е.

— ТП не е лош, наистина — каза Иън. — Не ни бие за удоволствие, а за доброто на Англия.

— Хич не ми дреме за това — изсумтя янкито. — Колко често го прави?

— Ами... — размърда се неудобно Иън. — Три или четири пъти на седмица. Ама пък аз съм много лош. Ти в колко училища си бил?

Янкито подрънка няколко монети в джоба си.

— В едно у дома, когато бях малък. После две в Швейцария — трябваше да ги напусна и двете. После и във Виена. Боже, изгубих им сметката.

— Във Виена? Искаш да кажеш в Австрия?

— Добрата стара Хабсбургска империя — усмихна се той.

— Доста си се местил — отбеляза с любопитство Иън.

— Баща ми работи в посолствата.

— Моят баща е на фронта — каза Иън. — Той е майор при хусарите.

— Какви са тия ухзари?

— Офицер е в кавалерията — намръщи се Иън. — Ти съвсем нищо ли не знаеш?

— За Англия не знам — отвърна янкито и протегна ръка. — Между другото, аз съм Хъдсън. Ти как се казваш?

— Флеминг.

Това беше фамилията му, но обикновено му викаха Флегмата. При това повечето изплюваха особено отвратителна хрчка, когато го произнасяха. Той стисна ръката на Хъдсън, като се надяваше дланта му да не е твърде влажна.

— Чай малко — втренчи се в него Хъдсън. — Ти не си ли оня зубър? Оня с готините панталони, дето всички са влюбени в него?

— Това е брат ми Питър. Само че го пратиха у дома. Болни сливици. Той е на единадесет.

Янкито подсвирна през зъби.

— Не знам как го издържаш. Тъкмо пристигам тук, и чувам само „Флеминг каза...“ и „Флеминг мисли...“ Ако имах такъв брат, щях да го пребия. Или пък да си сменя името.

Иън прехапа устна. Името му беше на Моки и той не би го сменил за нищо на света.

— Питър не е толкова велик, наистина. Мама казва, че е деликатен. Трябва да носи фланели и да пие разни гадни сиропи за подсилване. Мама казва, че Господ сигурно ще го вземе при себе си, защото е твърде добър, за да живее.

— Всичките зъбъри са такива.

— А аз ще живея вечно — каза Иън умърлушено.

Звукът от гумената подметка в кабинета на ТП беше утихнал. Стори му се, че чува хлипане, съзливото признание за малоценност. Сега беше негов ред. Той затвори очи и видя как ратановата пръчка свисти през кълбетата тютюнев дим в стаите на ТП.

Никой не би се осмелил да натъпче учебника по латински на Питър в тоалетната. Питър никога през живота си нямаше да бъде бит с пръчка.

— Майка ми беше твърде добра, за да живее — каза внезапно Хъдсън. — Имаше и бебе, но то също не оживя.

— Сигурно е било момиче — предположи Иън.

— Татко не казва. Той просто опакова багажа ни и тръгна за Англия.

Иън чуваше стъпките на ТП по износения дървен под. Месинговата топка на вратата щеше да се завърти с метално стържене и лицето на ТП щеше да се появи, мораво от ярост заради латинската граматика на Иън.

— Погребяхме мама там. Във Виена — каза Хъдсън с леко разтреперан глас. Коленете му се подкосиха, той се плъзна по стената и седна. — Татко рече, че така трябва. Семейството ѝ е австрийско.

— Искаш да кажеш, че имаш родствена връзка с Хуните? — подсвирна Иън.

— Не и след тази война.

Иън се обърна неспокойно на пети. Беше твърде добре възпитан, за да седи на земята. Сигурно е ужасно да си янки с баща, който не се бие, и с майка, твърде добра, за да живее, но в крайна сметка подобно държане просто не беше правилно. Хъдсън се възползваше от момента и разказваше на Иън за себе си. Той явно живееше в някакво ужасно състояние на невинност, което в училището „Дърнфорд“ щеше да го убие само за седмица. Иън внезапно си помисли, че сега трябва да е приятел на Хъдсън, без значение дали му харесва, или не. Щеше да го нарича Хъдърс, да му покаже най-добрите места за сладкиши в селото и най-добрите места за събиране на яйца от калугерици по целия остров Пърбек.

Вратата зад гърба му се отвори. Едно малко момче се измъкна странично, като се държеше с ръце за дъното на панталоните. Носът му течеше.

— А, Флеминг.

За изненада на Иън ТП не беше нито свирепо намръщен, нито вбесен. Изражението му беше меко, Иън никога преди не беше виждал лицето му такова и необичайността на факта го ужасяваше.

„Питър — помисли си той. — Господ го е прибрал.“ Стомахът му се преобърна и Иън се уплаши, че може да повърне.

— Влизай вътре, корав момък си ти.

ТП се намръщи към купчината омекнали крайници, в която се беше превърнал Хъдсън.

— Разкарай се от пода, момче. Днес няма да се занимавам с теб.

Директорът премести купчина писма от едно старо кресло и покани Иън да седне в него. За себе си дръпна стол с висока облегалка, а големите му ръце увиснаха между коленете му. Харесваха ТП заради начина, по който гръмко се провикваше „Нел!“, когато се объркваше и търсеше жена си, заради старите си костюми от туид и заради охотата си да се гмурка с момчетата в ледения Ла Манш, като скачаха от Денсинг Ледж. Знаеше Тенисън наизуст, но не беше толкова добър в трагедиите.

— Получи се телеграма — каза той.

— От дома ли?

— Опасявам се, че да, старче — кимна ТП и прочисти гърлото си със звук като гаргара. — Трябва да си горд, Флеминг. Много горд. Той е загинал за Краля и Страната.

Питър. С превързаното гърло и специалните грижи. Иън не знаеше, че е за Англия. Ушите му бръмнаха и лицето на ТП се размаза пред очите му. Шумът в ушите се усили, Иън долови през него ударите на сърцето си и мерна мисълта в ъгълчето на ума си, думите, които никога не биваше да казва. Не е Питър. Някой друг е. ТП все още говореше със същото меко изражение, а Иън щеше да изкрещи.

— ... герой, Флеминг. Всички трябва да искаме толкова славен край. *Dulce et decorum est pro patria mori*. Сладко и славно е да загинеш за родината, както е казал Хораций.

Иън се изправи сковано в креслото, а латинският го заливаше. Той не искаше да мисли за Моки. Ако дори го допуснеше, той щеше да бъде убит. Да е съвсем мъртъв и завинаги.

— ... минохвъргачна атака — продължаваше ТП. — Край Сен Куентин. Баща ти искал да завладее окопа. Предполагам, че ще бъде споменат в официалното комюнике. Може би ще пишат дори в „Таймс“. Трябва да се постарая да си достоен за него, Флеминг.

Сякаш примка стегна гърлото на Иън и той не можеше да диша. Опитва се да преглътне.

— Добър мъж си ти — изсумтя директорът. — Сега се изправи и понеси наказанието си.

Иън стана и се наведе.

Шест от най-добрите удари със собствения му чехъл. Този път не му пукаше колко силно плаче.

— Предполагам, че е бил твърде добър, за да живее — прошепна Хъдърс от кревата си, след като угасиха светлините същата вечер.

Иън не отвърна. Беше си изпросил една свещ от Комънс и я беше закрепил в цепнатина между дъските на пода. Главата му висеше от леглото, тетрадката беше на пода и пръстите му сграбчиха болезнено парченцето молив.

... свиренето на снарядите във въздуха към калната земя.

— Напред! — извика непреклонния майор. Той вдигна ръка и поведе хората после внезапно избухна светлина и...

— Какво правиш? — попита Хъдърс.

Иън скрита с крак.

— Ти пишеш? Какво? Дай да видя.

— Шшшш — просъска Иън. Писането беше неговата тайна, неговият начин да прелети през неотоплените стаи и мръсните

прозорци на училището „Дърнфорд“ и да се върне в Лондон или може би в Арнисдейл, където бяха кучетата, а в мокрите дни Кук ти позволяваше да седиш на висок стол край кухненската печка и да ядеш агнешки пайове с лой. Той държеше тетрадката си под матрака заедно с мечето си и никога не вадеше нито едното, нито другото, преди дълбокият звук от дишане в спалното да го убеди, че е в безопасност.

— Аз свиря на цигулка — прошепна Хъдърс.

— Стига бе — погледна го Иън. — Не казвай на никого, разбираш ли? Ще решат, че си пикльо.

Настъпи тишина. Иън затвори тетрадката, духна остатъка от свещта и натика и двете откъм далечния край на матрака, където на Хъдърс не би му хрумвало да погледне.

— Те ли те накараха да се научиш да свириш? — попита той. — Имам предвид родителите ти.

— Нямаше нужда да ме карат. Аз харесвам музиката. Във Виена всички харесват музика.

— Да, ама вече не си там.

Иън дръпна одеялото. Чувстваше се странно. Хъдърс пак беше направил същото — беше му казал нещо, което никога не би трябвало да изрича на глас.

— Аз и на пиано свиря — продължи Хъдърс.

— Млъквай — прошепна яростно Иън. Внезапно един смълчан глас в главата му започна да реди думите, които той казваше, преди да си легне до деня, в който той умря.

Моля те, мили Боже, помогни ми да порасна и да стана като Моки.

Той лежеше в тъмното и се чувстваше ужасно. Беше искал да пише за Моки като за Герой — такъв баща, който би загинал за Краля и Страната. Но думите се получаваха като в разказ на Райдър Хагарт. Вечерно време Нел, жената на ТП, четеше на момчетата „Мините на цар Соломон“. Беше дяволски добро приключение, но не беше истина. Моки, мъртъв — ето това беше ужасяващо истинско.

Той се опита да си спомни как изглеждаше баща му. Звукът на гласа му. Зачуди се, дали като умираш, боли непоносимо, и дали сега Моки го гледа отнякъде. Иън затвори очи, за да не вижда лицето на баща си сред купчините паяжини по тавана на спалното.

Моки се беше върнал у дома от фронта за Коледа и всички бяха отишли за няколко дни в хижата в Арнисдейл. Моки беше много уморен и мама говореше повече глупости от обикновено, тъй като баща му прекарваше цялото си време из шотландските мочурища с глутницата басети и дебнеше разни неща, вместо да ходи по партита. Иън беше проследил аромата на тютюн за лула до конюшната. Моки беше притиснал лице в шията на коня си за поло и беше сплел пръсти в гривата му. Миризмата на коне и тютюн се смесваше със звука на хлипането на баща му. На Иън му стана лошо. Също като днес, когато си беше помислил, че Питър е умрял.

— Трябва да бъда достоен за него — промърмори той на Хъдърс.
— Само че не знам как.

— Бас държа, че на баща ти нямаше да му пука. Ти си му бил като приятел, нали?

Иън сви рамене в мрака.

— Ние сме четири момчета. Всички харесват най-много Питър.

— Татко ти даде ли ти прякор? Сецаш се, само той да ти вика така.

— Наричаше ме Джони. На английски това означава Иън.

Хъдърс помълча, докато осъзнае думите.

— Мислех си, че Иън е на английски — каза той предпазливо.

Леле. Той наистина не знаеше нищо.

— И все пак — прошепна триумфално Хъдърс, — това означава, че си му бил приятел. Нищо, че те бият по три пъти на седмица. Обзалагам се, че баща ти те е харесвал много повече от оня зубър — по-големия ти брат с отрязаните сливици.

Иън се сви на топка и се замисли. Мислеше за Питър, който можеше да плаче в леглото на мама заедно с Майкъл и Ричард, защото Моки беше убит. Щяха да се чувстват специални, защото са тъжни, а не като него, дето лее сълзи, че са го набили с чехъла. Той никога нямаше да бъде Герой. Беше доволен, че поне Хъдърс лежи там, между него и смъртта.

— Хайде да си направим клуб — прошепна Иън. — Само ти и аз.

— Какъв клуб?

— За хора, които са твърде лоши да умрат. А ако някой от другите е достатъчно лош, ще му позволим да се присъедини.

Хъдърс седна в леглото.

— Ама, ако са добри, няма да им казваме и дума. Даже, ако ни изтръгват ноктите на краката.

— Дадено. А цигулките и писането ще са разрешени винаги. Няма значение дали човек е пикльо.

Иън протегна ръка и Хъдърс я стисна.

— Клубът на твърде лошите — каза той. — За момчета като нас, принудени да живеят.

**ДЕН ПЪРВИ
КАЙРО
ДЕНЯТ НА БЛАГОДАРНОСТТА
25 НОЕМВРИ 1943 Г.**

ГЛАВА 1

От почти четири хиляди години Хеопсовата пирамида в Гиза хвърляше сянката си като огромна плащаница върху пустинята и смълчаваше всеки, който я погледнеше. Преди откриването на стоманата тя е била най-високата, създадена от човека, конструкция на Земята, а дори и когато стоманата я превърна просто в джудже, камъните ужасяваха с надвисналата си маса. Със слепите си стени. С вдъхновението си за смърт.

Пирамидата беше едно от Чудесата във време, което отдавна ги беше надхвърлило, а хората все повече искаха да я видят, дори когато размерът вече не беше основното. Харесваше им да вярват, че, като е надминал Голямата пирамида, Съвременният свят е победил всичко, което е представлявала.

А това беше Смъртта.

Основателите на хотел „Мена Хаус“ в Гиза можеха да разпознаят добрата сделка. Бяха англичани и разбираха, че пътешествениците плащат повече за гледката. Купиха старата ловна хижа на Хедив Исмаел в Гиза, добавиха балкон на всяка стая и очакваха гостите им да седят там и да съзерцават пирамидата в изтъляващата светлина на пустинята. Десетилетия наред повечето гости правеха точно това. Бяха благодарни и благословени, докато си пиеха джина. Говореха за наемане на камили и за пълзене из тунелите до погребалната камера на Хеопс.

Не и Памела.

Хеопсовата пирамида изпълваше прозорците на наетата от тъста ѝ вила, на един хвърлей от „Мена Хаус“. Памела можеше да я измери с книга или вероятно с празна бутилка от шампанско. Или с една от обувките си за танци с каишки. Вместо това дръпна завесите и скри гледката.

Пирамидите, големи и малки, я отвращаваха с неподвижността си. Равните, непроницаеми камъни поглъщаха светлината и излъчваха тъмнина. Седяха до нея като Бог, за да се чувства тя дребна и смъртна, и затова ги мразеше. В редките моменти, когато беше сама, както сега,

Памела усещаше гроба под пръстите на краката си, а това я плашеше. Сякаш танцуваше валс по самия му край.

Тя обърна гръб на прозореца — страхотния си, гъвкав гръб с кожа с цвят на праскова, и се взря в огледалото. Както всички вещи на Памела, вечерният ѝ халат беше твърде скъп за войната. Той казваше на света, че тя има могъщи приятели и че те ѝ дават тези неща.

Косата ѝ грееше като топъл месинг, а тъмносините ѝ очи шареха неуморно. Тази вечер искаше да си прекара добре, защото след два дни всички щяха да отлетят за Техеран, а там щеше да бъде Ейвърел. Щеше да пие много и да прелъсти всички мъже наоколо. Имаше талант за това.

Памела се приведе към огледалото и приглади червилото си с връхчето на пръста. Беше тъмночервен нюанс на „Герлен“ от Ню Йорк, Ейв беше донесъл няколко от специалните червила със зелени капачета, когато беше посетил жена си предния път. Кой ли от мъжете, зачуди се тя, би искал да я целуне тази вечер? И да ѝ даде власт над него — за толкова, колкото тя пожелаеше?

Мрачният и опасен Иън или неговият свирещ на пиано приятел?

Тя се усмихна на отражението си. Памела Дигби Чърчил беше досущ като огледало. Твърда и красива повърхност, която малко неща можеха да пропускат.

Човекът в инвалидната количка смяташе, че грамадата на Голямата пирамида има успокоително присъствие в прозореца на дневната му. Той пушеше пура с отрязани краища до отворените капаци и не обръщаше внимание на спада на температурата със здрача в пустинята. Беше му отнело почти две седмици да стигне до Египет, първо с военен кораб, после по въздуха, и се чувстваше изцеден. Постоянните усилия да се преструва, че всъщност е точно обратното — да изглежда силен и с бистър ум, да се изправя пред фотоапаратите и камерите, дори това да означаваше да подкрепя безползната си долна част на тялото, като притиска до бяло кокалчетата на пръстите си в ръба на бюрото, вече започваха да му тежат. Искеше време и пространство, за да помисли. Тези кратки моменти в сянката на огромните камъни бяха ценни, като да си поемеш дълбоко въздух на голяма височина.

— Сам — каза той, като извади дебелата пура от устата си, — има ли някаква заплаха, за която трябва да знам?

— Имате предвид, освен немците ли, г-н президент?

— Ромел си подви опашката преди година. Знаеш го.

Сам Шварц, шефът на Секретните служби на Франклин Делано Рузвелт, надникна през прозореца. Вилата, предоставена на тяхно разположение, принадлежеше на Александър Кърк, американския посланик в Кайро. Беше току до хотел „Мена Хаус“, където се провеждаше конференцията. Синът му Елиът и Джон, съпругът на дъщеря му Ана, пътуваха с него и явно доста се забавляваха като в старото време. Никой не споменавахе сигурността, но Шварц мислеше постоянно за нея. Беше приготвил вилата на Кърк за това посещение, беше монтирал рампи за инвалидна количка и беше проверил лично всеки кабел на алармената инсталация и комуникациите, за да се увери, че работят. Рузвелт беше мернал хората на Шварц по стратегически места вътре и извън сградата. Почти всеки беше с картечен пистолет „Томпсън“, разполагаха с изумителна огнева мощ. Една от по-малките трапезарии в хотела дори беше оборудвана с фалшив таван и звуконепроницаеми стени, така че до Кайро да не може да достигне и намек за обсъжданията на високо ниво. В града имаше един Бог знае колко шпиони, които с радост биха платили за такава информация. Когато той и Чърчил седаха да говорят, Рузвелт си мислеше, че целият свят се опитва да ги подслуша. Тези срещи определяха кой ще живее и кой ще умре.

— Държавните линии са чисти, сър. Никой извън Египет не знае, че сме тук — каза Шварц. Сякаш Франклин беше малко дете, което имаше нужда от успокояване. Или пък беше някакъв сакат, хванат в капана на инвалидната количка.

След двадесет години Рузвелт беше свикнал със скованите си безчувствени крака, но така и не се научи да приема уязвимостта си. Ако ги атакуваха, той нямаше да може да избяга от воя на бомбите или от внезапната градушка на картечния огън. Най-много го безпокоеше идеята, че някой друг може да загине при кризисна ситуация, тъй като се е върнал да го спаси. Но от момента, в който бяха кацнали на неравната писта от трамбована пръст в Гиза преди няколко дни, му беше ясно, че в Северна Африка няма по-безопасно място. „Мена Хаус“ беше като въоръжен лагер. Акри градини, конюшни и кокошарници, терасата със спокойното езеро и голф игрището бяха обградени с бодлива тел и бригада британска пехота. Към небето

сочеха дулата на петстотин противовъздушни оръдия. Гостите на хотела бяха помолени да напуснат още предишната седмица, а на целия персонал беше предложен платен отпуск. В момента сервитьорите в „Мена Хаус“ бяха от армията. Зад хотела се простираше цяло градче от палатки, пълни с войници от целите САЩ и Британската империя. Бяха превзели и вилата на Алекс Кърк. Това преобразяване заявяваше на целия свят: „Стой настрана или умри.“

— Защо питате? — настоя Шварц.

Рузвелт си дръпна от пурата и изпълни дробовете си с дима.

— На върха на Голямата пирамида има пост на Кралските военновъздушни сили. Вчера го нямаше.

— Сигурно вече са забелязали няколко багера — усмихна се леко Шварц.

— А виждаш ли снайперистите? Разпределени са на равни разстояния сред другите пирамиди. Уинстън е надушил нещо.

Усмивката на Шварц помръкна. Очите му се отклониха от снайперистите към единствения телефон, който свързваше вилата на Чърчил с тяхната.

— Флеминг — каза Рузвелт замислено. — Младият приятел на Хъдсън. Той ще знае.

Мей-лин пиеше чай в гостната на Кралския апартамент. Беше изритала обувките си и седеше върху подвитите си тънки крака. За разлика от властелините на Запада, тя и съпругът ѝ бяха настанени в самия хотел „Мена Хаус“. Разполагаха с гостна, няколко спални и бани, квартири за личните им прислужници, отделна трапезария и кухня, където през нощта тя приготвяше лулата с опиум на мъжа си. Никой, освен тях двамата не знаеше, че го прави. Имаше стая за преобличане, пълна със западни и китайски дрехи, където прислужницата ѝ се разпореждаше с няколко куфара „Луи Вюитон“ — един само за шапки, а друг за обувки. Беше донесла в Кайро дванадесет чанти и тридесет чифта ръкавици. Беше дочула, че прахът е ужасен.

През изминалата година Мей-лин беше прекосила САЩ надлъж и нашир, бяха като неин втори дом. Поправка. Нейният единствен истински дом. Добре беше напазарувала. Само най-елегантните и

изключителни дрехи красяха тялото ѝ, защото тя беше лицето на цивилизацията.

Мадам Чан. Некоронованата императрица на Китай.

Докато генералисимусът се биеше със собствения си народ и с японците — месеци на загуби, на жестока и брутална смърт, тя беше направила обръщения и към двете Камари на Конгреса. Беше вдигала наздравици с добронамерени покровители (но резултатите не бяха нещо особено) в Пъкипсий, Детройт, Сиукс Фолс и Менло Парк. След Пърл Харбър американците мразеха японците и отчаяно търсеха азиатец, на когото да могат да се доверят. Мей-лин говореше английски с южняшки акцент. Краткото ѝ детство беше пропиляно сред комарите и мисионерите в Джорджия. За разлика от съпруга си будист тя беше методистка и беше завършила колежа „Уелсли“. Американците бяха очаровани от екзотичната ѝ красота и очевидния ѝ остър ум. Беше събрала милиони долари за каузата на Гуоминдан.

— И за какво ги похарчи? — настоя тя, докато съпругът ѝ поднесе цигарата си към запалката и кръстоса единия перфектно изгладен крачол върху другия. — Да плащаш на приятелчетата си. Съперници, чиято лоялност трябва да купуваш. И за жени, разбира се. Винаги има жени.

— Точно както, доколкото разбирам, има и мъже.

Тя не му отговори. Той разполагаше с най-добрите източници и не се вълнуваше от протести и отричане. Мей-лин издържа на погледа му и отказа да мисли какво би могъл да използва като доказателство за вината ѝ.

— Тази вечер ще седиш до Чърчил — инструктира я той. — Разсейвай го. Въвлечи дъщеря му в разговора. Тя ме наблюдава твърде отблизо за вкуса ми.

— Ако въобще знаеше нещо за жените, щеше да ти е ясно, че Сара не е важна — отвърна на удара Мей-лин. — Когато дъртакът иска нещо, той припка при другата. Памела.

Тя произнесе английското име, сякаш беше лапнала нещо развалено. Миналата вечер съпругът ѝ беше танцувал с момичето и му беше харесало. Той беше ценител на жените, но кръглооките с червени коси и налети гърди бяха рядкост за него.

— Златният дявол е глупак — каза меко Чан Кайшъ. — А ти ревнуваш.

— Ти си глупак. — Тя сръбна деликатно от чая. Бяха намерили зелен чай за важните си гости, а прислужницата ѝ сама беше запарила чайника. Въпреки това резултатът беше разочароващ. — Да пилееш парите на американците. Какво ще кажеш, когато те попитат какво си направил с тях?

— Ще им кажа, че ми трябва още. — Той я изгледа през цигарения дим, като се забавляваше. — Така стават тези неща. Затова сме тук, за да настояваме Рузвелт да бомбардира японците от бази в Китай, които той ще ни плати да построим. С материали, които той ще осигури. И с американски инженери. Бомбите също ще са американски, както и самолетите и пилотите. Ще оставим кръглооките да победят враговете ни, а и да ни платят за привилегията.

— А ако Рузвелт откаже?

Той се изправи, прекоси стаята до нея, настани се върху дивана, където тя седеше с подгънати крака, и я стисна силно за брадичката. С другата ръка държеше димящата цигара близо до перфектната ѝ буза. Тези ръце бяха разпоредили смъртта на милиони по време на Белия терор. Наричаше жертвите комунисти, но тя знаеше, че някога беше наричал някои от тях „приятели“.

— Никога не поставяй методите ми под въпрос. Американските пари те пазят жива, скъпа.

Тя го беше научила на английската дума, единствената, която той знаеше, когато се беше развел с първата си жена и с трите наложници. Тогава си мислеше, че е защото я обича. Че я желае. Сега знаеше, че единственото, което той иска, е власт. Сестра ѝ беше вдовица на Сун Ятсен, Чан беше политически наследник на Сун. Беше се оженил за Мей-лин заради семейството ѝ.

Тлеещият връх на цигарата мина край окото ѝ.

— Колко лошо, че не си поканен в Техеран — каза тя, като пренебрегна заплахата. — Истинските решения ще бъдат взети там. Тази конференция не означава нищо. Тези господари ти дават пари, за да мълчиш — все едно хвърлят огризки и кокали на куче. Но те очакват да захапеш Япония за гърлото. А каква ще е ползата им от свирепия звяр след това? Ти си псе, на което те не могат да вярват. Псе, което ще укротят. Ти си този, когото използват, Кай.

— Ще седиш до Чърчил — повтори меко Чан. — Ще разбереш защо се страхува. Мога да подуша страха от кожата му като гранясала

мазнина. Открий какво иска той от конференцията в Техеран, скъпа. За Китай.

— Имаш предвид за теб.

— Аз съм Китай — каза той и я пусна. — Враговете на Англия си плащат скъпо. А Китай иска да продаде нещо.

— Господи, тя ме кара да се чувствам развратна — промърмори Сара Чърчил Оливър, докато увиваше кимоното около слабото си тяло и тихо затваряше вратата на спалнята. — Само погледа в очите ѝ! Самодоволен. И знаещ. Тя се е сетила, че си тук.

— Сигурно първо е почукала на моята врата — устните на Джил Уинънт се разтеглиха в усмивка. — Какво искаше?

— Каза, че търсили командер Флеминг по телефона и питаше дали знам къде е? Предполагам, че в момента издирва бедния Иън. Още един опитомен тигър на каишката на Памела. Казах ѝ да иде в хотела. Някой ще я черпи питие.

— Честно, изненадах се, че я видях в самолета. Дипломатическите мисии не са в стила ѝ.

— Баща ни искаше тя да дойде — отрони Сара отчаяно. — Когато той не може да спи, тя играе на карти с него. Джил, нощите му стават все по-зле и по-зле, а този грип не улеснява нещата.

— Е, ако една игра на карти с оглупяла снаха може да спечели войната за Британия... — Уинънт се претърколи от леглото и се пресегна за сакото си. — Съжалявам, че се налага да се разправяш с нея, Сал. Смятах, че няма да ни се мярка повече, щом се нанесе в собствено жилище на площад „Гросвенър“.

— Ни най-малко, г-н посланик. Нашата Пами е впила нокти в премиера на Великобритания. Тя роди внука му, за Бога. И го кръсти Уинстън. Няма да ни остави. Може да се нарича Чърчил, докато не умре, дори и един ден да се разведе с брат ми Рандолф.

Сара се облегна на вратата на спалнята и спокойно огледа Джил.

— Знаеш ли, че понякога тя спи в главния щаб? На горното легло, точно над баща ни? Той не ще да чуе и дума срещу нея, без значение колко мъже има на сметката си.

И двамата знаеха, че списъкът с мъжете нараства. Ейвърел Харимън, вероятно най-богатият американец в света и посланик на

Рузвелт в Съветския съюз, плащаше без много шум за новия апартамент на Памела и за повечето ѝ разходи по обиколени банки пътища от Москва. Но откакто той беше напуснал Англия, нея я виждаха из Лондон с всеки от Джок Уитни до Бил Пейли и известния му репортер Едуард Р. Мъроу. На Памела ѝ харесваше да колекционира американци, но не бяха само те. Лорд Бийвърбрук, британският вестникарски магнат, издържаше невръстния ѝ син и баващата му в Чъркли Корт, имението на Бийвърбрук в Съри. Цял сонм от генерали с различен брой звезди на пагоните осигуряваше Памела с всичко необходимо за живота. Прясно говеждо. Копринени чорапи. Сладкиши, пълнени с диаманти и смарагди. Смарагдите стояха особено поразително на тифаново рижата ѝ коса.

— Тя сигурно изцежда доста от мъжете си — каза замислено Уинънт. — И нямам предвид пари. Тя научава разни работи, Сал. Научава и ги предава нататък. Обзалагам се, че баща ти смята това за дяволски полезно. Можеш да обичаш или да мразиш Пам, но тя е свършена политическа куртизанка.

Беше прав, разбира се. И двамата знаеха, че Памела Дигби беше спечелила сърцето на Чърчил от момента, в който се нанесе в семейството им и отне Рандолф от ръцете им. Братът на Сара беше трудно дете. Като възрастен пиеше прекалено, беше безнадежден комарджия и побойник с неконтролируем характер. За няколко месеца Памела беше сякаш отговор на молитвите им към Бог. Стабилизиращо влияние. Добра жена, чиято любов можеше да спаси дори Рандолф. Фактът, че самата Памела не беше нито стабилна, нито добра, оставаше някак встрани. Това, че Рандолф я напусна, а и твърдата решимост на Пам да не обръща внимание на факта, само настрои родителите му още по-категорично на страната на съпругата му.

Джил е прав, мина през ума на Сара. Баща ѝ ценеше куртизанката в Памела. Дори я използваше по начин, по който никога не би използвал собствените си дъщери. На Сара внезапно ѝ се доплака. През по-голямата част от младостта си се беше опитвала да избяга от името Чърчил, от лудостта на Чърчил — бягство към сцената, нещастен брак с шоумен, който беше твърде евтин и твърде стар за нея, а сега посред тази кървава война и видимото влошаване на баща ѝ най-много желаше да му принадлежи. Той беше една от най-изискващите и страхотни личности на света.

Нямаше нужда да споделя тези неща с Джил. Той сякаш разбираше всичко важно за Сара и за проблемното ѝ семейство. Не защото беше един от най-доверените хора на Чърчил и два пъти губернатор на Ню Хемпшир, или защото сам беше отгледал двама сина. Джил беше философ и любител на поезията, тих и интровертен човек, в чиито уж съвсем прости думи звънтеше екзистенциална истина. Той мразеше да говори пред публика, но беше спечелил сърцата на британците, като беше рискувал живота си в бомбардировъчни налети и беше обещал много повече помощ, отколкото Америка би дала някога. Сара подозираше, че той би дал живота си с радост, ако това би спасило страната му от унищожение, и за миг не би се поколебал да се жертва, за да я спаси. А това означаваше, че тя вече беше унищожила нещо ценно в Джил Уинънт. Защото човекът с повече чест от всеки друг в Англия беше оставил в САЩ съпруга.

Сара си помисли, че в крайна сметка не е по-добра от Памела. Прелюбодейка, сграбчила щастието си. Но за разлика от Памела тя го задушаваше с вина.

— Някога яла ли си пуйка? — попита я Джил.

Тя поклати глава.

— Месото е сухо. Взимай си от плънката. — Той я целуна по бузата. — Ще се видим на вечеря.

Той се втрени в празния хол на вилата и се измъкна безшумно от стаята ѝ по чорапи. Много мило от негова страна, но Сара се зачуди защо си дава труд да ходи на пръсти. Ако Памела знаеше, че те двамата са любовници, значи вече го знаеше и цялата британска делегация.

— Отвращавам се и се гнуся от това лукаво куче Чан! — заяви сприхаво лорд Ледърс, министър на военния транспорт, докато отпиваше от уискито си. Късите му крака стърчаха право нагоре от вълнения килим, сякаш отхвърлени от кръглото му тяло. — Искане да развали разбирателството ни с президента Рузвелт. Все мрънка по дръпнатоокия си начин за колониалисти. Заиграва се с демокрацията. Осъжда амбициите ни. Плановите ни да ги купим и продадем всичките след войната. Всичките от Шанхай до..., до...

Познанията на Ледърс за света го подведоха моментално, той беше напуснал училище на петнадесет години. Беше корабен магнат с определено тънък и вещ усет за морски линии, но не и отличник. Иън чакаше тъкмо това.

— Гуанджоу? — предложи той деликатно.

— Точно така! — изсумтя Ледърс и надигна чашата си.

— Ще ми се да науча името на шивача му — продължи Иън. — Този тип е необикновено добре облечен.

— Проклети ориенталци! — поде отново Ледърс, като преглътна. — Човек би казал, че достатъчно от нашите измряха в оная работа с боксерското въстание, за да заситят жаждата им за кръв. Ама не. Нашите жълти приятели по-скоро ще оставят японците да изнасилват жените им оттук до края на света и обратно, отколкото ние честно да спечелим някой паунд, като продаваме чай. Питам те, Иън...

— Недейте — прекъсна го той, като наля три пръста скоч и подаде чашата на Майкъл Хъдсън. — Питайте Хъдърс. Той е човекът, който шепне в ухото на президента. Майкъл, Рузвелт дава ли и пет пари какво иска Чан Кайшъ? Или просто подхвърля кокал на китайците?

Тримата се бяха срещнали в едно от страничните фойайета на хотела, за да се поосвежат преди вечерята, която щеше да бъде продължителна и официална — Рузвелт я даваше в чест на американското отбелязване на Деня на благодарността. Беше докарал в Египет двадесет и две пуйки, съветника си Хари Хопкинс, няколко генерали и подбрани опортюнисти като Майкъл Хъдсън.

Хъдсън беше стигнал до Египет след неудобен полет с транспортния самолет, пренасящ автомобила на Рузвелт. Работата му имаше нещо смътно общо със „Заем-наем“, американската програма, която позволяваше на Великобритания да взима назаем всичко от стари кораби до болнични легла. Затова беше и толкова близък с лорд Ледърс, който беше преговарял по сделката от страната на британците. Старото му приятелство с Иън Флеминг беше ясно на всички. Това беше шестата двустранна среща на шефовете им за последните две години и гледката на Хъдърс и Флем да чукват чаши в най-различни зали за конференции не беше нищо ново.

Иън знаеше, че назначението на Хъдсън беше просто прикритие за доста по-интересна работа — той беше един от внимателно

подбраните сътрудници на Дивия Бил Донован — елитен шпионин от Бюрото за стратегически операции (БСО). Преди няколко години по време на официално посещение в Ню Йорк Иън беше помогнал за създаването на плана за БСО и вероятно беше осигурил работата на Хъдърс.

— Завършил е Йейлския университет — подметна той, — и е минал през „Итън“ и „Дърнфорд“. Няма да намериш по-добър човек за връзка, Бил. Той вече знае как мислят англичаните.

Иън беше личен асистент на директора на Управлението на военноморското разузнаване, закостенял и напълно лишен от въображение моряк на име Ръшбрук. Не харесваше особено Ръшбрук, смяташе го за човек с ограничено мислене и без никакъв кураж. Затова през по-голямата част от войната Иън игнорираше инструкциите на Ръшбрук и даваше свои. Когато беше възможно, се свързваше с американските си приятели. Той все още шепнеше на Хъдърс в разговорливия мрак и кроеше унищожението на враговете им. Клубът на твърде лошите го имаше и всичко с него беше наред.

— О, на ФДР му пука, разбира се — отвърна Хъдсън. — Всеки ден в Тихия океан загиват наши момчета. Чан се бие с японците. Ние имаме нужда от него точно толкова, колкото вие, британците, имате нужда от нас.

— А нима Америка се нуждае още от Англия? — попита Иън и се отпусна в един стол до камината от гравирани пясъчник. Дълбоко в нея едва горяха въглища. — Премиерът започва да се чуди. Преди няколко месеца Чърчил и ФДР бяха като благословени свие младоженци. Но страстта поутихна, а розите прецъфтяха. Признай си, Хъдърс, ние, британците, ви отегчаваме. Говорим твърде много, а нямаме и петачка в джоба.

— Така си е, така си е — додаде Ледърс.

Настъпи неудобна тишина. Иън си помисли, че истината обикновено кара хората да млъкнат. Беше планирал срещата в Кайро, както беше планирал и всички други между Чърчил и Рузвелт, и знаеше, че китайците са просто странична атракция. Кайро беше само първата спирка от едно доста по-трудно пътуване, което щеше да завърши в Техеран. Там Рузвелт щеше за пръв път да се срещне с Йосиф Сталин.

Чичо Джо, както го наричаше с възхищение американската преса.

Вече години наред Сталин ангажираше огромна част от ресурсите на Хитлер и хвърляше пушечно месо пред оръдията му на Източния фронт. Беше се опитал да използва нацистката военна машина за собствени цели, но понесе удар в гърба и милиони загинаха в обсади и от глад. Силният човек на Съветите искаше само едно нещо от съюзниците си в Техеран — операция „Овърлорд“. Обещание, че ще нападнат по суша в Европа. Колкото се може по-скоро, за да накарат Хитлер да обърне войските си. Да го накарат да се прибере у дома.

Разговорите за нападението изнервяха Чърчил. Той не смяташе, че армията му е готова да атакува Хитлер във Франция, и искаше подкрепата на Рузвелт за по-прост подход. Може би поредица от светкавични удари от различни части на Средиземноморието. Вероятно и още време, за да обучи войниците за бруталния десант с амфибии през непредсказуемия Ла Манш. В Техеран Сталин щеше да ги притиска за точна дата и подробен план, за нещо, което би му гарантирало решаваща битка на Западния фронт на Хитлер в рамките на шест месеца. Чърчил обаче увърташе. Приемането на „Овърлорд“ означаваше да концентрира всичките си военни сили в един ужасен удар. Ако „Овърлорд“ се провалеше, щеше да повлече със себе си и Англия.

Чърчил се плашеше до смърт да сложи главата си в примката на исканията на Сталин. Беше жизненоважно да обясни позицията си на Рузвелт тук, в Кайро, преди съвместната им делегация да пристигне в Техеран. Той и Рузвелт трябваше да са на едно мнение и да застанат в обединен фронт срещу настояванията на Сталин.

Рузвелт обаче засега бягаше от подобно развитие.

Президентът се държеше вежливо, но дистанцирано с британските си приятели, откакто самолетът му кацна преди три дни. Вместо това се възползваше от всяка възможност да дръпне Чан Кайшъ настрана и да говори за шоупрограмите по „Бродуей“ с поразителната му съпруга. До момента Чърчил не можеше да се вреди да каже и дума, а летяха за Техеран след тридесет и шест часа.

Хъдсън вдигна чаша за тост.

— Хей. Няма ли я Англия, няма и скоч. Как, по дяволите, успя да откриеш тази бутилка в Кайро, Джони?

— Прекарах я с мен в самолета на Ледърс. — Скочът беше личната отрова на Иън, сингъл малц, бутилиран тайно на отдалечения шотландски остров Айлей. От началото на войната дестилерията „Лафройг“ беше превърната във военно депо, но все още можеха да се намерят ценни бутилки. Семейството на Иън бяха шотландци. Една от бутилките му се беше разбила при рязка и силна турбуленция над Рабат и кабината на самолета на Ледърс ухаеше на карамел и торф.

— Не е трябвало да се тормозиш — изсумтя министърът на военния транспорт. — Премиерът е докарал достатъчно пиене да наводни Нил.

— Да се надяваме, че може да плува, тогава.

— Точно затова ме взе — каза един глас откъм вратата. — Да държа главата му над водата и да го насочвам в правилната посока.

Тя беше като мираж от злато и тюркоази, перфектна фигура на пясъчен часовник в проблясваща коприна. Усмивката ѝ беше надменна и енигматична. Иън беше виждал този котешки поглед и преди, осветен от пламъците на факлите по стените на фараонска гробница.

Но Памела беше от типа жени, които го отегчаваха до смърт. Те можеха да му бъдат домашен любимец, понякога да ги храни, глези и сресва. Да си играе, когато тя поиска, но никога нямаше да му бъде равна. Можеше да бъде единствено притежавана.

— Госпожо Рандолф — прокашля се Ледърс и се помъчи бързо да стане.

— Памела — промърмори Иън.

Майкъл просто вдигна питието си за поздрав. Тя имаше способността да го кара да оглупява.

Памела спря греещия си поглед върху Иън.

— Имам нещо за теб, командер. Телеграма. Страст по пощата, директно от личната безжична линия на премиера. Басирам се, че е от Ан!

Веждата на Иън потрепна леко. Той остави скоча си и протегна ръка.

— Дай ми я — каза той тихо.

— Би могъл да предложиш питие на момичето.

— Хъдърс, момичето иска питие.

Майкъл се изправи припряно.

— Имаме уиски, но съм сигурен, че бихте предпочели...

— Шампанско — измърка тя. От устните на Памела думата беше като играчка. Нещо, което се хвърля, а кучето улавя със зъби. Майкъл стоеше като хипнотизиран. Протегна ръка и тя я стисна.

— Памела — каза с досада Иън. — Телеграмата?

Тя я измъкна от корсажа си с жест на държанка в харем от миналото. Беше все още топла от допира на кожата ѝ, когато му я подаде. Той забеляза как Ледърс почти се опита да я докосне.

— Ако ме извините — каза Иън, излезе и остави бутилката „Лафройг“ на министъра на военния транспорт.

Телеграмата, разбира се, не беше от Ан О'Нийл. Последният флирт на Иън едва ли щеше да получи достъп до личната комуникационна мрежа на Чърчил.

Беше от Алън Тюринг, ексцентрик и самотник, който живееше в Къща № 8 в място, наречено „Блечли Парк“, и работеше за организация, обичливо наричана Партия за шофиране, копиране и шахмат, зад чиято абривиатура ПШКШ всъщност се криеше Правителствената школа за кодиране и шифриране. Според повечето хора Тюринг беше странна птица, но Иън отдавна се беше научил да не обръща внимание на мнението им.

Той излезе бавно на терасата на „Мена Хаус“. Масивният силует на Хеопсовата пирамида закриваше няколко звезди. От пустинята лъхаше ноемврийски мраз. За пръв път от няколко дни беше напълно сам и побърза да скъса плика на телеграмата.

Фехтовача е в града. Води си и приятелка.

Пръстите на Иън стиснаха хартията за миг. После извади златната си запалка от джоба на куртката и превърна думите на Тюринг в пепел.

ГЛАВА 2

Професора, както приятелите наричаха Алън Тюринг, беше безспорен математически гений с научни степени от „Кеймбридж“ и „Принстън“ и ум, който разбъркваше света като калейдоскоп и го нареждаше по неочакван, но сложно красив начин. За него войната се водеше не от фашисти или герои, танкове и бомбардировачи, а от късчета информация, изстреляни в ефира в толкова сложен и постоянно мутиращ код, че беше на практика непробиваем — немската кодираща машина „Енигма“.

Иън въобще не разбираше математическия свят на Тюринг. На кодове и разбиването им с Хъдърс играеха като ученици. Но проблемът с „Енигма“ беше спешен — немските военноморски шифри бяха най-сложната кодирана комуникация, известна на човечеството, и тя съобщаваше на подводниците къде в Атлантика да потапят конвоите на Съюзниците. Хиляди тонове товари, от които Великобритания се нуждаеше отчаяно, биваха торпилирани всеки ден. Безброй животи бяха загубени. Разбиването на кодовете беше от ключово значение за оцеляването — не само на мъжете, които се давеха в ледените атлантически води, но и на цяла Европа.

В Блечли Тюринг беше подготвил поредица от „бомби“, както сам ги наричаше. Това бяха електромеханични машини, които имитираха настройките на роторите и разпределителите на истинска машина „Енигма“ и пресяваха милиони варианти на настройки, за да открият вярната комбинация. Тя щеше да преведе пълните безсмислици в обикновен текст на немски. Иън нямаше никаква представа как работят бомбите. Тюринг се беше опитал да обясни на профана с термини, които би разбрал. Но Професора говореше със заекване и насичаше думите, които сякаш завъртаха собствените му ротори. Откъси от код с неясно значение.

— Очакваш светът да има смисъл. Определено съ-съ-съ-съгласуване. Не е ключът. Не и за кодовете. Не и за живота. Съ-съ-съгласуването крие значението. Моретата крият акули. Ха! Важни са

противоре-ре-ре-речията. Перка на повърхността на морето. Казва ти, че акулата е там. Противоре-речието издава д-д-д-духа.

От едно-единствено противоречие, преведе си Иън, можеш да изведеш всичко.

Противоречието на „Енигма“ беше, че нито една буква не можеше да бъде кодирана като себе си. Ако експерименталната настройка на бомбата дадеше този резултат при прихванато немско съобщение, комбинацията мигновено биваше зачерквана. Това означаваше едно множество променливи по-малко във вселената на шифрите. И така нататък, и така нататък, дни и часове на отхвърляне на всяка невярна комбинация от настройки, докато останеше само правилната. Комбинацията, която щеше да разбие кода.

Иън беше срещнал Тюринг преди две години в старата надстройка на преобразуваната конюшня, превърната в Къща № 8 в „Блечли Парк“. Там Тюринг и екипът му разчепкваха военноморските шифри на „Енигма“. Математикът никога не поглеждаше друг човек в очите и избягваше физическия контакт. Вдигаше кошниците с яденето с макара и въже до надстройката и пишеше какво иска върху листчета хартия, които връщаше заедно с мръсните чинии.

— М-м-м-можеш да научиш купища от един-единствен ро-ро-ротатор на „Енигма“ — каза той, когато Иън се изкачи по опасната стълба и се представи. — Или от к-к-кодиращата книга. От неща, които немците ще и-и-изоставят при нападение.

Иън разбра, че Тюринг се опитва да каже, че ще му трябват точните хора, които да минат по пътя на отстъплението на врага. Хора, които знаят как да забележат съкровището сред разбитото сигнализационно оборудване или сред останките на торпилирани кораби, да го приберат и да го докарат в Блечли за анализ. Това би спестило време на Тюринг. Но в разгара на битката никой не търсеше такива неща, а всичко, спасено по случайност, се посрещаше в Къща №8 като парченце от Светия кръст.

Думите на Професора се носеха из ума на Иън. Като всеки във Военноморското разузнаване, той се опитваше да изпълни молбите на Алън Тюринг. Във влака обратно към Лондон Иън надраска няколко думи: Специален екип. Целево събиране. Подкрепа от разузнаването. Предшественикът на Ръшбрук във Военноморското разузнаване, сър Джон Годфри, беше ентусиазиран от идеята.

— Групата трябва да е малка — предупреди той. — Всички да са напълно обучени в техники за оцеляване и нетрадиционни бойни действия. Ще ги наречем „командоси“. Чърчил ще хареса името.

Ко-ко-ко-командоси.

— Искам да се запиша като доброволец, сър — беше казал Иън с първия импулс на въодушевление, който беше изпитал от началото на войната.

Не, отвърна Годфри и поклати глава със съжаление. Иън беше твърде ценен. Твърде креативен в операциите за заблуждаване на противника, които беше хвърлил срещу немците през годините. Знаеше прекалено много за вътрешните механизми на Военноморското разузнаване. Не можеха да рискуват да го заловят по време на бойна мисия.

Година по-късно Ръшбрук каза същото.

И така за обучението за командоси сред дивата пустош на Шотландия кандидатства Питър Флеминг...

Най-близкото подобие на участие в истински действия за Иън беше, когато се озова на палубата на десантна лодка край брега на Диеп. Неговите „Червени индианци“, както наричаха командосите на разузнаването, бяха на акция. Геройствата на Иън онази вечер се изразяваха в това да успокоява едно осемнадесетгодишно хлапе, попаднало за пръв път под обстрел. Той можеше да изглежда като герой — висок, с широки рамене, байроновски красив, с чупен нос, по който жените направо припадаха, но всички възможности да се докаже му бяха отказани. Иън беше планировчик, мозъкът на всяка операция. И работата му зад бюрото го побъркваше.

Беше започнал да описва дивите идеи в главата си, а отскоро и невероятните сблъсъци със зъл враг, само за да даде отдушник на разочарованието си. „Мините на цар Соломон“ се повтаряха. Дяволски добри истории, но нито една не беше истинска.

Какво би си помислил Моки за него?

Той прибра запалката в джоба и изгупа пепелта от пръстите си. Фехтовача е в града...

Трябваше му повече информация, отколкото Тюринг можеше да даде в телеграма от един ред. А това за жалост означаваше да се заеме с Грейс. Тя щеше да приеме, че той си е измислил причина да я види,

докато всъщност това беше последното нещо, което му се щеше. Но нямаше друг начин.

Той напусна терасата и тръгна по една от пътеките в пясъка, които водеха от хотела право към вилата на премиера.

— Грейси няма ли вече да си облича вечерния халат?

— Иън!

Тя погледна през рамо с объркване в сивите си очи и раздразнено дръпна слушалките от главата си. Те бяха заглушили звуците от приближаването му до комуникационната стая, а Грейс се чувстваше засегната от това. Пробив в сигурността, щеше да каже. В бъдеще той трябваше да очаква, че цял кордон алармени инсталации щяха да възвестят идването му, а и вратата можеше да се окаже заключена.

Иън си помисли, че това звучи като метафора за цялата му история с Грейс Коулс.

Тя беше експерт радист, сдържана и ефективна двадесет и шест годишна жена от Ламбет, която беше по-умна, отколкото образованието ѝ предполагаше, и беше по-важна за британските действия във войната, отколкото повечето хора знаеха. Грейс беше дясната ръка на генерал лорд Исмей, а той беше шеф на военния екип на Чърчил. Откакто Иън координираше разузнаването, а Грейс разпръскваше сведенията му из цяла Британия, двамата се срещаха волно или неволно от години. Исмей не можеше да работи без нея.

Грейс беше отлетяла за Москва едва миналата седмица. Преди няколко месеца беше на конференцията в Квебек, а преди това двамата с Иън се бяха возили в едно тихо такси по авеню „Пенсилвания“. Миналото лято в Лондон имаше случаи, когато вечеряха заедно или ходеха на кино, Иън се сети, че бяха гледали „Слабият мъж“. Грейс вероятно не помнеше филма, беше подхванала безмилостна кампания да забрави, че Иън съществува. И беше от типа жени, които не взимаха пленници.

Той огледа фигурата ѝ и елегантно подвитата ѝ зад ушите черна коса. Познаваше трапчинката в основата на гърба ѝ и мириса на кожата ѝ. Беше я водил в леглото в нощи, когато блицкригът разтърсваше въздуха и виеше във въздуха около тях, и не му пукаше, че могат да умрат. Но тази вечер очите ѝ гледаха твърдо и безизразно, прозорците към душата ѝ се бяха превърнали в тухлена стена. Пръстите ѝ се

въртяха нетърпеливо около слушалките, след няколко секунди щеше да го изхвърли.

— На дежурство си — каза той.

— Очевидно. А ти трябва да си с американците.

— Може би трябваше да оставят теб да опиташ пуйката на президента.

— По-вероятно да се задавя с нея — отвърна тя, — докато гледам как бедният стар Мопс се мъчи да преглътне ужасната обида, която Рузвелт му нанесе. Президентът настоява да се съгласим един началник да координира американските и британските бомбардировки — без съмнение янки. С опит в истинска война колкото Айзенхауер. Мопса е бесен. Едва успя да си върже връзката, бедното агънце. Предполагам, че ще получи удар, преди вечерята да е свършила.

Приятелите наричаха Исмей „Мопса“, макар че Иън се съмняваше, че Грейс му вика така пред него.

— Ти ли прие телеграмата от Блечли? — попита той.

— Да — кимна тя и сви устни. — Не се побърквай Иън. Няма да се раздрънкам за Фехтовача и приятелката му. Социалният ти живот не ме интересува.

— Не съм си и помислил, че те интересува. Но трябва да се свържа с Тюринг. Колкото се може по-скоро.

— Казвай — подкани го тя и взе бележник и молив.

— Спешно е — поклати глава Иън. — Искam да се обадя до Блечли по Секрафона.

Погледът ѝ се отклони към черен бакелитов телефон с яркозелена слушалка. В една невзрачна кутийка отстрани имаше някакво устройство, което разбъркваше гласовите честоти. Подобна кутийка до телефона на Тюринг ги превръщаше отново в ясен звук.

— Ти не трябва да знаеш, че той съществува.

— Да, но знам. — Той пристъпи към бюрото ѝ, тази солидна бариера, и призова целия чар в гласа си, като по-скоро я ласкаеше, отколкото да я предизвиква. — От жизнено значение е да го ползвам. Ти си единствената ми надежда, Грейс.

— Чувала съм тази лъжа и преди — присви очи тя. — Това да няма нещо общо с изгубилия се самолет „Дорние“?

— Какъв изгубил се „Дорние“?

Тя махна с ръка едно косъмче от челото си.

— Забелязан е над Тунис. Вероятно е летял точно към нас. Заради това Мопса нареди да разположат снайперисти по височините и сложи пост на военновъздушните сили на върха на Голямата пирамида. Не иска тази конференция да завърши с блясък на немска слава.

Иън беше опрял ръце на бюрото на Грейс, а тялото му се привеждаше към нея. Тя беше сложила край на нещата между тях, а той така и не успя съвсем да я изтрие от съзнанието си. Подозираше, че тя знае това, и се наслаждава на позицията на по-силния. Наслаждава се, че го отхвърля. Беше като опиянен от близостта ѝ, от извивката на устата ѝ, когато се усмихваше, а умът му мудно обработваше информацията за самолета. Трябва да е бил „Дорние“ модел 217, а не по-лекият и по-стар 17, разузнавач и бомбардировач, който можеше да изпревари по скорост повечето от изстребителите на отбраната. Със сигурност повечето самолети, които Кралските военновъздушни сили можеха да хвърлят срещу него, щяха да са побавни. Особено тези в Северна Африка. Постът за противовъздушна отбрана на Голямата пирамида внезапно доби смисъл.

— Знаеш ли — измърмори той, — че в ириса на лявото ти око има зелено петънце?

Тя го тупна силно по главата с подложката си за стенографиране.

— За Бога, отново ли сваляш бедните секретарки?

Грейс се стегна моментално и се взря към вратата. Иън се обърна.

— Господин премиер.

Уинстън Спенсър Чърчил лекуваше лош пристъп на бронхит с дим от пури, уиски и сприхаво настроение. Сега се мръщеше — истински портрет на раздразнението с бяла връзка.

— Момчето на Вал Флеминг — рече той. — Питър, нали?

— Иън, господин премиер. Питър ми е брат.

— А, да. Страхотно момче. Командос. Четох книгата му за Бразилия.

Всички я бяха чели.

— Това би му доставило огромно удоволствие, сър — задоволи се да каже Иън.

— Не съм казал, че ми е харесала — излая Чърчил. — Едно време познавах баща ти. Отличен мъж. Няма да видим такива като него отново.

Беше вярно, че Моки и Чърчил са били приятели и членове на парламента заедно. По-малкият брат на Чърчил, Джак, беше служил с Вал Флеминг и Иън си спомняше, че като момче го мразеше — мразеше всички, които не бяха загинали в калните вонящи окопи. Беше вбесяващо да знае, че дори един човек се беше спасил, пиеше сутрешния си чай в удобствата на Лондон, отваряше вестника, донесен му от прислужника, и безгрижно галеше по главата ловното си куче или десетгодишния си син, докато мислеше лениво за закуската. Че е оцелял, а Вал Флеминг не е. Никога не видяха тялото на Моки. Беше погребан сред маковете и подгизналите окопи, засипан с останките и боклуците от битката.

Иън извади портфейла от куртката си. В една от преградите беше пъхната изрезка от вестник, доста измачкана и пожълтяла от времето.

— Чудя се, дали бихте подписали това, господин премиер — каза той.

Лапата на Чърчил се протегна към хартията.

— Господи! Това е обръщението ми, с което отдадох почит на Вал в „Таймс“. Как така все още го пазиш?

— „Той не можеше да сподели екстравагантната страст, с която съперническите си страни се сблъскваха една с друга — цитира Иън. — Той чувстваше, че нито една от тях не е напълно права в политиката си и че и двете грешат в настроенията си.“ Няма как да знаете доколко тези думи са белязали детството ми, сър.

— За добро, надявам се — избоботи Чърчил. — От това, което майка ти казва, съдя, че си падаш негодник. Напуснал си военната академия „Сандхърст“ при съмнителни обстоятелства, така ли е?

— Да, сър.

Премиерът измери Иън от глава до пети с присвити очи.

— Имаш ли писалка, Коулс?

Грейс му подаде и той надраска подписа си в потъмнялото поле на изрезката. Докато я връщаше, го връхлетя пристъп на кашлица. Иън и Грейс гледаха как Чърчил се преви, а челюстта му увисна. Човек с неговата структура не се превива лесно и Иън се зачуди дали и Грейс се притеснява като него, че Чърчил може да се просне мъртъв, изтощен от тази война. Да умре и да ги изостави на различните им съдби.

— За какво е всичко това? — настоя премиерът, като се оглеждаше, докато се изправяше, и махна с пурата към Иън, Грейс и

оборудването. Бучка сребриста пепел литна към турския килим.

— Командер Флеминг получи спешна телеграма от Блечли, сър — каза Грейс. — Той иска да използва Секрафона, за да отговори.

— Аха. — Чърчил си пое отчаяно дъх и замълча, за да скрие нос в кърпичката си. — Ще ми кажеш ли за какво става дума? След вечеря?

— Със сигурност, сър — отвърна Иън.

— Добър човек. Продължавайте, Коулс.

— Да, сър. Приятна вечеря, сър.

Чърчил изсумтя. Прислужникът му се появи с палто и шапка. Премиерът се остави да му ги облекат, а челюстта му трепереше, докато едва сдържаше нов пристъп на кашлица. Вдигна леко ръка към Иън и се запъти тежко към предната врата на вилата.

— Все още го обичаш — отбеляза Грейс.

— Чърчил ли?

— Баща си. Кога е написано това обръщение?

— През май 1917 година.

Той си спомни за чехъла, за стола с високата облегалка и за лятото, което последва. За невъзможната си майка, която боядиса всяка стая в ловната хижа в черно.

— И си пазил това късче хартия през всичките години?

Да те анализира Грейс Коулс беше дразнещо.

— Сега е с автограф и ще трябва да го застраховам. — Иън прибра портфейла си. — Ако не възразяваш, ще изчакам за обаждането.

— Стига да стоиш в салона — отвърна рязко тя. — Това може да отнеме повече от час. Защо винаги се преструваш, Иън? Защо се преструваш, че не усещаш нищо?

Той я изглежда.

— Усещам. Глад, например. Похот.

— Самота. Болка. Страх?

— Глад — повтори той. — Има ли някаква храна?

— Има готвач. Ще му кажа да ти прати нещо. Омлет става ли?

— Разбира се.

— Пий каквото намериш. На него няма да му трябва.

Тя се пресегна за яркозелената слушалка и започна да говори с координати, ред след ред. Дългата поредица от объркани честоти се

прехвърляше през континенти, а Иън остана без никакво внимание.

Памела, помисли си той, нямаше да ме остави на мира с опити да измъкне информация, точно както пудел дъвче топката си. Но Грейс беше твърде добре обучена в добронамерените лъжи на войната.

Ами, ако ѝ беше казал: Не е онзи „Дорние“. Вражески агент е.

Бяха обградени от оръжия и бодлива тел. Но фактите — датата и мястото на най-голямото нападение по суша в историята на Европа — можеха да се промъкнат и през двете.

Какво щеше да каже Грейс, ако ѝ признаеше, че се страхува?

Той избра кресло край запалените въглища в камината в очарователния салон на наетата от премиера вила и се предупреди, че не бива да заспива. Беше изтощен до мозъка на костите си — реакцията на интроверта към постоянното и принудително общуване с други хора. В Лондон би могъл да изчезне в клуб „Уайтс“ или да се спотаи в собствения си апартамент, който като по чудо не беше сравнен със земята от немските бомби. Беше пълен с внимателно подбрани книги в специалните им подвързии, а стените бяха покрити със сиви текстилни тапети на фино райе. Канеше много малко хора там. По природа Иън беше самотник.

Особено дистанциран беше около жени, които често му изглеждаха като извънземна раса. А и как иначе би могло да бъде, когато от осемгодишната си възраст беше отглеждан от и заедно с други мъже? Първо „Дърнфорд“, после „Итън“, а след като завърши академичната и физическата си подготовка постъпи в „Сандхърст“. У дома имаше трима братя. Жадуваше за компанията на жени, както загубилите се в пещера жадуват за слънчева светлина. Но в същото време се страхуваше от нея, тъй като майка му винаги го беше заслепявала.

Ив Флеминг беше Силата. Беше добра съпруга на политик, докато Моки беше жив, но след смъртта му се превърна в бохем, продаде обичаната от всички къща в Хампстед (някога неин собственик е бил Уилям Пит, най-младият премиер на Великобритания, бил избран едва на двадесет и четири години) и купи грамадно като пещера помещение в Чейн Уок, обградено от студия на художници. Беше красива жена с подмамващ външен вид, който устояваше на годините. Обичаше да ходи с влачеци се по земята копринени халати с прозрачни воали. Ако се оженеше отново, парите

на Моки щяха да отидат при момчетата, затова тя остана вдовица, но пък имаше страстни афери. Вал Флеминг имаше четирима сина и успя да не увреди трима от тях.

Иън боготвореше майка си години наред. Ив, от друга страна, боготвореше Питър. Иън приличаше доста на по-големия си брат, но беше и много различен — атлет, докато Питър беше учен, човек на страсти и настроения, докато Питър беше спокоен и стабилен. Там, където Питър жънеше поразителен успех, Иън беше провал. Фактът, че тя всъщност харесваше брат му, само влоши нещата. Да мрази Питър щеше да бъде далеч по-удовлетворително, отколкото да зависи от него. Вместо това Иън беше принуден да признае малоценността си във всичко, освен в спорта. На петнадесет години той започна да печели състезание след състезание, включително и с дома „Слейтър“ в странната смесица от футбол и ръгби на „Итън“, а височината му го превърна в идеален боулър в крикет мачовете. Въпреки това той общо взето не харесваше отборите. Истинската му страст бяха стийпълчейзът, бягането с препятствия и скокът на дължина. В един подгизнал от дъжд противен февруарски ден той финишира на една миля за малко под пет минути. Хъдърс се препъваше зад него, завърши двадесет и трети и повърна, докато съучениците на Иън от „Слейтър“ го вдигнаха на раменете си. Това не му беше достатъчно и той спечели наградата Victor Ludorum — Шампион на игрите на „Итън“ — в две поредни години. Никой не беше успял дори да изравни постиженията му, но пък оценките му бяха коя от коя по-зле. Ив се постара той да разбере какво огромно разочарование е и за двамата си родители, живия и мъртвия.

Тя беше убедена, че „Сандхърст“ е тъкмо като за него. Каква полза от един спортист, поне да стане за пушечно месо? А и Моки беше харесвал кавалерията. През последната си година там обаче Иън преспа с проститутка и си лепна венерическа болест. Ив побесня и го изтегли от военната академия едва няколко месеца преди дипломирането.

Явно се беше и разприказвала за това. Дори Чърчил знаеше, че е напуснал „Сандхърст“ при „съмнителни обстоятелства“.

Моля те, мили Господи, помогни ми да порасна и да стана като Моки, помисли си той с известна ирония.

Неговият отговор на неодобрението на майка му беше да води безгрижен и разпуснат живот. В него имаше жени, внезапни набези в странни държави с опасни приятели, че дори и съзливачка сбирка стихотворения, които публикува сам.

Питър се ожени за известна актриса от лондонската сцена и се установи в старото имение на Флеминг в Оксфордшър. Впускаше се в далечни приключения и си изкарваше прехраната, като пишеше за тях.

Иън мина подготовка за министерството на външните работи, но не изкара достатъчно висок резултат, за да получи пост. Пишеше на Хъдърс дълги писма, изпълнени с разочарование, а той му отговаряше с разкази за собствените си огорчения. И двамата минаваха през труден период — при Хъдърс беше финансов, а проблемът на Иън бяха жените. Беше развалил годеж и бащата на момичето за малко да го даде под съд. Търсеше безцелно страст, която не можеше да изпита. Пробва се дилетантски като журналист в „Ройтерс“ и опита търговия с акции в семейната фирма. Когато скуката ставаше прекалена, поглъщаше трилъри и шпионски романи, като това беше един от трайните ефекти от образованието в „Дърнфорд“. Избухването на войната през 1939 г. дойде като облекчение. Иън най-после откри нещо, в което е добър. Нещо, което никой друг не можеше да прави толкова брилянтно или с такъв замах като него.

Да лъже врага.

В Управлението на военноморското разузнаване, където беше назначен като асистент на директора, Иън прекарваше дните си в писане на измислици — сложни операции по подвеждане, които нацистите трябваше да приемат за достоверни — стръв, кукичка, влакно и пловка. Точно Иън предложи да хвърлят труп, с дрехи, натъпкани с фалшиви документи с гриф „Свръхсекретно“, на испанския бряг, където немските агенти със сигурност щяха да го намерят. Иън измисли идеята да подмамят немски кораб да спаси британски пилоти, уж свалени над Ла Манша. Целта този път беше да надделеят над екипажа и да откраднат кодиращата машина „Енигма“, разбира се, за да може да я ползва Алън Тюринг.

Иън беше добър и в планирането на конференции, той стоеше зад всички срещи между Чърчил и Рузвелт през последните четири години, но истинската му дарба беше конспирацията. Беше измамник по природа и изпитваше удоволствие да обърква враговете си.

Но това беше успех, за който никога нямаше да може да каже на майка си.

Омлетът пристигна. Донесоха му също портокали, фурми, горчиво черно кафе и „ееш балади“, безквасният хляб, който египтяните приготвяха толкова добре.

Иън се нахрани, запали цигара и продължи да мисли, този път за Фехтовача. Иън беше завладян от мания по този немски агент от месеци, но засега нямаше никакви резултати. Не знаеше името му и никога не беше виждал лицето му. Дори не беше сигурен, че Фехтовача е мъж.

Алън Тюринг се беше натъкнал на името, докато анализираше прехванати съобщения в Блечли. Der Fechter — Фехтовача — се появяваше в личната кореспонденция между Адолф Хитлер и Валтер Шеленберг. Шеленберг беше бригаденфюрер от СС в отдела по външно разузнаване на Зихерхайтсдийнст, службата по сигурността на нацистката партия. Изглежда Фехтовача докладваше на Шеленберг, но беше любимото оръжие на Хитлер — агента, към когото се обръщаха при най-тежки обстоятелства, в последния миг, като последна надежда. Флеминг знаеше, че той не беше просто убиец, а необикновен интелект, който командваше цели екипи от оперативни агенти и убийци.

Фехтовача беше планирал инцидента във Венло през 1939 г., когато бяха отвлечени двама британски агенти, а след това върху дука и дукесата на Уиндзор беше оказан натиск да избягат в Райха. Те не се поддадоха и вината беше хвърлена върху Шеленберг, който действаше като куриер на Хитлер. Фехтовача оцеля и две години по-късно манипулираше шпионския кръг на Дюкейн в Ню Йорк, за който от ФБР твърдяха, че е разбит още от самото начало. Тридесет и трима немски агенти бяха заловени и обвинени в измяна дни след влизането на Съединените щати във войната. Но Иън знаеше, че ФБР се лъже. Фехтовача беше разкрил Дюкейн и шпионите му нарочно. Те бяха необходима диверсия и отвлякоха вниманието от много по-важен шпионски кръг, който Бюрото все още не беше разобличило.

Когато Рудолф Хес, вторият човек в Райха след Фюрера, извърши лудия си скок с парашут над Шотландия, пак Фехтовача беше този, който му затвори устата. Хес отказа да сътрудничи на МИ5, защото се страхуваше, че в противен случай Фехтовача ще убие

съпругата му Илзе. Иън смяташе, че Хес има основание да се притеснява. Фехтовача го биваше в отмъщенията. Доказа го например в Прага, където Райнхард Хайдрих беше убит преди година и половина. Когато Адолф Опалка и неговата група от Чешката съпротива хвърлиха граната в колата на Хайдрих, Фехтовача вече беше проникнал в мрежата на Опалка. След като той и хората му се застреляха в криптата на една пражка църква, а семейството на Опалка беше пратено на смърт в концентрационния лагер „Маутхаузен“, пак Фехтовача предложи Чешката съпротива да бъде проучена по-подробно. Британското разузнаване предполагаше, че след арестите и разбиването на организацията пет хиляди души са били разстреляни.

А само преди два месеца той — или тя, поправи се Флеминг наум — беше планирал смелото спасяване на Бенито Мусолини от един планински връх. Фехтовача беше следил сваления от власт и затворен диктатор в продължение на два месеца, докато го местели от едно скривалище в друго. След това екип на специалните части на нацистите беше измъкнал Мусолини без нито един изстрел.

При това от недостъпен връх, до който имаше само въжена линия. Съюзниците още обсъждаха операцията.

Фехтовача можеше да планира. Фехтовача можеше да изпълнява. Нито един от враговете му не доживяваше да може да каже името му. Това беше сила и точно по тази причина Хитлер го използваше. Не заради лоялността му към Райха, тъй като никой не знаеше дори дали Фехтовача е германец.

Иън отпи кафе и остави горещата течност да опари гърлото му.

Фехтовача е в града и си води приятелка. Агентът на Хитлер, бил той мъж или жена, със сигурност беше наоколо. Това подсказваше на Иън, че Фехтовача не е войник. Войникът отиваше, където му наредят. Този агент сам решаваше какво да прави.

Сред малцината от Съюзниците, които знаеха за Фехтовача, се носеха какви ли не спекулации и слухове. Някои казваха, че това не е един човек, а група от няколко, а кодовото му име умишлено е разкрито пред Запада, за да прати всички за зелен хайвер. Други твърдяха, че е германски аристократ, потомствен военен, наречен така заради белег от фехтовка на лицето. От разпръснатата информация в трафика на „Енигма“ Тюринг предполагаше, че Фехтовача е същият човек, който се беше заел с разследването на убийството на Хайдрих

— Ернст Калтенбрунер, новият шеф на Хитлеровото Гестапо. Името на Калтенбрунер се появяваше в съобщенията за Фехтовача, той вършеше много от мръсната работа на Валтер Шеленберг. А най-важното беше, че белег от сабя минавал през лявата му буза.

— Не струва — беше отсякъл Иън нетърпеливо. — Ако агентът е Калтенбрунер, няма да има нужда от кодово име. Освен това, ти знаеш, Професоре, че този тип твърде много се набива на очи. Хитлер няма да превърне шефа на своето Гестапо в най-ценния си таен агент. Как би могъл да управлява службата си на „Албрехтщрасе“, ако в същото време прави пируети на възжения лифт с Мусолини под ръка?

— Може да е нещо като нацистки клуб — предположи Хъдсън. Той беше узнал за съществуването на Фехтовача, когато ФБР разби шпионския кръг на Дюкейн. — Нали се сещаш, като ония от „Мъртвешка глава“. Само че този път са с белези. Макар че е смешно да предполагаш, че наоколо се размотава повече от един човек с резка от сабя на бузата си.

— Мислех си, че познаваш австрийците! — пошегува се с него Иън.

Хъдърс беше напуснал Виена твърде рано. Но през няколкото лета в „Итън“ майката на Иън го пращаше в Кицбюел, за да се подготвя с един стар оксфордски възпитаник, който разбираше как се мотивират момчета. Ив нямаше никаква представа, че някога Ернан Форбс Денис беше работил за МИБ в мрачните години след Първата световна война, но цял живот беше останал изкусен откривател на таланти за разузнаването и късогледият му поглед внимателно следеше суровия младежки материал под опеката му. Форбс Денис беше привърженик на ободряващи изкачвания на кицбюелския Рог, скокове в ледените води на езерото Шварцзее и на досадните преводи от и на немски. Ив не знаеше, че Иън беше прекарал почти също толкова време в Австрия, за да прелъстява виенчанките, които летуваха край езерото.

Там беше научил, че фехтовалните дуели бяха важен обичай сред австрийските колежани. Водеха се със саби, стари кавалерийски саби, и се подчиняваха на строги правила. Противниците не носеха предпазни маски, а целта наистина беше да се порежат един друг и да носят белега от битката до края на живота си. Хъдърс и Тюринг можеха да си говорят за Фехтовача, каквото си искаха. Иън смяташе,

че догадките им са дори забавни, но не им обръщаше никакво внимание. Въобще не му пукаше откъде е Фехтовача и дали някога е хващал сабя в ръка. Агентът можеше да има белег, но Иън се съмняваше, че раните му са видими. Интересуваха го играта на ума му, перфектното изчисление на ходовете зад непроницаемата маска. За да може Фехтовача да действа толкова гладко, той трябваше да живее напълно извън нацистката йерархия. Това беше единственият начин да не бъде разпознат от никого — нито от Съюзниците, нито от Оста. Фехтовача приемаше мисиите на Хитлер, защото Фюрерът очакваше невъзможното, а Фехтовача обичаше да го постига. Иън усещаше позната арогантност в хладнокръвната хитрост на операциите на Фехтовача, приличаше на неговата. Фехтовача вярваше, че не е ничий лакей. Той можеше да изпълнява желанията на Хитлер, но Фюрерът съществуваше заради целите на Фехтовача, а не обратното.

Иън знаеше, че двамата комуникират чрез съобщения през „Енигма“ — прехванатите от Тюринг го доказваха, но Хитлер вероятно никога не се беше срещал с топ агента си. Иън подозираше, че повечето от онези, които Фехтовача наемаше — неговите специални екипи, също не го бяха виждали. В противен случай агентът щеше да е разкрит отдавна. Не. Фехтовача трябваше да събира хората си чрез дълга верига от междинни действия, така че всички да са непознати помежду си и да може да ги напусне веднага, щом работата бъде свършена.

Агент, който не е нацист. Имаше смисъл. Но светът беше във война и никой, никой не можеше да оцелее, без да избере страна. Шпионинът трябваше да продава нещо. Да отваря врати, да събира факти, които може да използва. Шпионинът се нуждаеше от вярата на хората, които предава.

Трябваша му лидерите на Съюзниците и тайните им. Трябваше да изглежда като приятел на Съюзниците — напълно доверен и абсолютно извън подозрение. Да е постоянно пред очите ти, но да е перфектно прикрит.

Един такъв шпионин, мислеше си Иън, може да причини неописуеми щети.

Той остави чашата си с кафе и пак посегна за цигарите си. Господи, от това ще стане чудесна история... Когато войната

свършеше, той щеше да напише трилъра, който да засенчи всички други трилъри. И да натрупа цяло състояние, докато го прави.

Иън се огледа за хартия и откри няколко листа с адреса на вилата в чекмедже на масата.

Британският шпионин, известен единствено като 007, насочи пистолета си към злия враг, притаен в сенките.

— Не можеш да избягаш — каза той. — Блокирах изхода. Сега нека видим кой стои наистина зад маската на Фехтовача...

Все още пишеше, когато Грейс го повика на телефона тридесет и седем минути по-късно.

— В т-т-трафика на съ-съ-съ-съобщенията го наричат „Унтернемен Вайтшпрунг“ — каза Тюринг. Беше се постарал с немския и успя да го каже ясно. — Това означава...

— Операция „Дълъг скок“ — довърши Иън. Говореше немски добре благодарение на месеците, прекарани като младеж в Швейцария и Австрия. — За какво става дума, Професоре?

Той изчака устройството за объркване на честотите да предаде думите му и да преобразува отговора на Тюринг — странно зловец звук като вой, уловен в раковина.

— Нямам представа. Разшифровах одобрението на Хитлер. С-с-смятам, че той знае за ку-ку-купона ви в Техеран. Част от амери-ри-риканския радиотрафик беше прехванат и се по-по-появи в Берлин.

Значи немците знаеха, че Съюзниците се събират в Персия след тридесет и шест часа. По-голямата част от света беше умишлено държана в информационно затъмнение, мерките за сигурност бяха толкова затегнати, че дори Исмей-Мопса се беше престорил на повален от грип, вместо да разкрие, че напуска Англия.

— Със сигурност ли си установил, че Фехтовача е в Кайро?

— С оперативен сътрудник. То-то-това е първият път, в който го виждам да не е с-с-сам. В радио съ-съ-съобщенията я наричат „Кецхен“.

— Котенцето? — произнесе безстрастно Иън. — Друг път натъквал ли си се на това кодово име?

— Никога. Но тя м-м-може да е п-п-п-просто при-при-прикритие.

— Трябва да е така. Той никога не би рискувал да разкрие кой е.

— Освен ако не смята т-т-тя да умре.

Да, помисли си Иън. Оперативният работник вероятно е бил жертван в мига, в който си е спечелил такова име на домашен любимец.

— Във все-все-всеки случай, Иън, Фехтовача държи твоите при-при-приятели под око. А и знае д-д-дьяволски пре-пре-прекалено много. Радиотрафикът е пъ-пъ-пълен с наистинката на премиера и с неудачната ше-шега, която ФДР казал на китайката. Исмей се е разпенил, за-за-за-защото Рузвелт иска б-б-британски б-б-ббомбардировачи под американско ко-ко-командване.

— Това са добри догадки — отрезви го Иън. — Не е официален доклад.

— Т-т-тогава откъде Хи-хи-хитлер знае, че твойт американски при-при-приятел си пада по метресата на Ха-ха-Хариман? Или че нашата Са-са-сара спи с а-а-американския посланик?

Пръстите на Иън стиснаха слушалката по-силно.

— Какво, по дяволите, се опитваш да ми кажеш, Алън?

— Той е там, старче — произнесе съвсем ясно Тюринг. — Точно н-н-насред „Мена Хаус“. П-п-подиграва се с всички вас. Фехтовача е един от нас. И се е про-про-промъкнал чак до задника ти.

Трилърът, който ще засенчи всички трилъри. Никога не беше мислил, че ще е истински.

Статичните смущения виеха из континентите между тях.

ГЛАВА 3

Последният месец в „Дърнфорд“, преди да ги разпуснат за лятото, беше странен за деветгодишния Иън. Всеки ден той се будеше със знанието, че се беше случило нещо ужасно, нещо плашещо, с което трябва да се бори. Лежеше в леглото си, омотан в потните чаршафи, забил лице във възглавницата си, и искаше страхът да остане на една ръка от него. Докато полусъзнателният му ум насочваше цялата си ярост към тази единствена задача, останалата част от него се будеше. Чуваше как другите момчета тътрят крака към студените умивалници и тоалетните. Пляска на кърпи по голи задници. Хъдърс седеше търпеливо, свил колене под брадичката си, и се опитваше да не диша твърде шумно, докато гледаше скования гръб на Иън.

А след това споменът го връхлиташе.

Моки. Разкъсан на парчета от минохвъргачен огън. Късове плът по земята.

— С времето става по-лесно, да знаеш — прошепна му Хъдърс в първия ден, след като Иън научи. — Започваш да забравяш как изглеждат. Отначало от това се чувстваш гадно, защото, ако не можеш да ги видиш — имам предвид в главата си — значи те са наистина мъртви. Но след известно време се оправяш, Джони. Трябва да забравиш.

Майкъл Хъдсън нямаше никаква представа колко важен беше култът към героите в семейство Флеминг. На нито един от четиримата синове на Вал никога нямаше да му бъде позволено да го забрави. Ив смяташе да ги превърне в мъченици. Да жадуват за одобрението на фантом, защото такъв е, каза тя, Флеминговият начин.

До края на срока Иън ходеше като сомнамбул. Престана дори да се опитва да полага усилия по предметите, които директорът Том Пелът преподаваше и обичаше — латински, старогръцки и английска поезия. Не можеше да издекламира откъсите си от Тенисън. Биеха го удивително често с чехъла, накрая синините не се скриваха и се виждаха, когато се събличаше за плуване в Денсинг Ледж. Задникът му беше мораво-виолетов като буреносни облаци по залез.

Плуването беше единствената му утеха. Нещо в скоковете в студения прибой на Ла Манша през горещите следобеди пресичаше всякакво чувство на ужас и самосъжаление, което обсебваше ума му. Гмуркаше се надолу, докосваше с пръсти гранитните камъни, които покриваха Денсинг Ледж, и гледаше под водата, докато очите го заболяваха, сред плътния облак мехурчета, който издигаше живота му към повърхността. Обикновено се превърташе и изскачаше към слънцето, като разбиваше аквамаринената повърхност в благословена забрава. Поемаше си дълбоко въздух и се отпускате по гръб. Водата изпълваше ушите му и той се чувстваше свободен от гнета на „Дърнфорд“ и от постоянните ежби и викове на момчетата. Нямаше никакви звуци, чуваше се само неизучената песен на морето.

Този ден обаче той остана долу при камъните.

Пръстите му пробягаха по раковините, насили се да отвори очи и се гмурна още по-дълбоко. Краката му биеха в тъмната вода. Какво ли се таеше в сенките на гранита? Какво ли чудовище можеше да открие, само да му стигнеше дъхът?

Смъртта, каза гласът в главата му. Чуваше го вече от няколко дни. Кожата му настръхна, дробовете му бяха издути като балон с горещ въздух. Това е важно, помисли си Иън, а краката му се движеха неспирно из зелената дълбина, за да достигне дъното. Истинското дъно. Да види дали Смъртта е там. С Моки. Ако можеше да зърне Моки само веднъж, да му се извини, че не е бил достоен за него...

Щеше да е хубаво да остане тук долу, в безопасността на камъните и мрака.

Беше се гмурнал по тъмно. Водата беше много студена, а очите го боляха и не виждаше нищо. Дробовете му щяха да се пръснат и щеше да се озове на парчета на дъното също като баща си.

Една кука се плъзна по скалпа му през косата и се впи в брадата му. Той разтърси яростно глава в опит да се освободи, но още една кука го сграбчи за ръката, започна да го дърпа нагоре, а той се носеше безпомощно все по-далеч от освобождаващия го мрак. Куките в косата му и по ръката бяха жалко малки и докато се издигаха към светлината, Иън видя мръсотията под изгризаните нокти и ожуленото по кокалчетата от ударите на Хъдърс в стената. Твърде си слаб, помисли си Иън, твърде слаб, за да ме спасиш — и издиша целия въздух от дробовете си наведнъж в очакване морето да ги изпълни.

Бяха почти стигнали, почти до повърхността, когато Хъдърс го пусна. Биещите му като бутала крака се поколебаха и спряха, а куките го пуснаха една по една — първо косата, после ръката. Иън се издигаше нагоре, а Хъдърс падаше — втренчен в него камък, който потъваше беззвучно в дълбините. Иън ритна силно нагоре, гърдният му кош беше свит до болка, но успя да покаже глава и да поеме въздух, като се давеше и кашляше. Щеше да повърне, но нямаше време. Вдъхна още веднъж от дара на чистия въздух, който се заби като игли в гърлото му, и цялото тяло го заболя. Държеше очите си отворени и видя следата от балончето. Дъхът на Хъдърс. Последва я и спечели.

По-късно ТП — Том Пелът — каза, че Иън е герой. Че е спасил живота на новото момче, което не е умеело да плува добре, тъй като е янки и при това е било отгледано от Хуните. Беше твърде сложно да обяснява на ТП, а освен това Иън си помисли, че в крайна сметка тъкмо Хъдърс попадна за два дни в амбулаторията, където Нел го глезеше. И двамата бяха специални посвоему — Иън беше героят, а Хъдърс беше измамил смъртта.

Не говориха за случая до последния ден, когато шофьорът на Ив пристигна за Иън. Бащата на Хъдърс, слаб и тъжен на вид човек, мачкаше периферията на меката си шапка с пръсти и чакаше до автомобил, който според Иън беше взет под наем.

— Помни — каза Хъдърс яростно и сграбчи Иън за ръката. — И двамата сме твърде лоши. Ще те видя след Дългата ваканция.

— Грейси.

Тя дори го беше оставила сам, докато той говореше по Секрафона, и пушеше, седнала с кръстосани крака в дневната отгатък. Угаси фаса и седна нормално. Изглежда уморена, помисли Иън и се зачуди дали и нея не я преследват страхове без лица. Но когато се изправи, пред него застана познатата Грейс.

— Какви са нощите на премиера?

Тя присви вежди.

— Пие бренди с ФДР и си ляга. Не трябва ли да му докладваш?

Иън се поколеба. Всяка клетка в тялото му крещеше да побегне право към вилата на президента, където в този миг отнасяха чиниите от десерта, наливаха бордото на Рузвелт във винените чаши, а Майкъл Хъдсън се привеждаше, за да долови какво казва Памела Чърчил със задъхания си, разглезен глас. Щеше да се чува далечна музика, а Сара

да потропва в ритъм с крак, притиснат до този на Джил Уинънт под отрупаната с блестящ кристал маса... докато не избухнеше ярка светлина и звукът на разтърсената земя и плътният дим не се смесеха с виковете на агония...

Не. Фехтовача трябваше да седи на масата. Той нямаше да взриви сам себе си. А и какво би могъл да каже Иън, ако се втурне, останал без дъх, в стаята?

Разполагаше с предупреждение без доказателство, с думите на Алън Тюринг за разшифрованото съобщение. В правителството на Чърчил имаше хора, които смятаха Тюринг за луд. Ако Иън започнеше да вика: „Вълк!“ като лъжливого овчарче, без да може да каже името на вълка и без да има представа чие гърло беше захапал, щеше да бъде пратен у дома още със следващия самолет и щяха да го освободят от служба.

— Той ме помоли да го уведомя за какво става дума — опита се Иън да спечели време. — Но, честно казано, на премиера май всичко му е ясно. По-скоро ще го отложи и ще оставя стареца да поспи спокойно.

— Значи обаждането никак не е било спешно — присви устни Грейс. — Просто поредното причудливо хрумване на Тюринг.

— Ако щеш и така да е. Но ти благодаря, че ме остави да ползвам Секрафона.

Тя сви рамене и отхвърли благодарностите на Иън.

— Не казвай на никого, че съществува. Идеята е да е супер секретен.

— Грейси! Ти да не би да си рискува работата заради мен?

— Не се ласкай, Иън. Имах благословията на премиера — пресече го тя грубо и затвори вратата на комуникационната стая под носа му.

Той откри Майкъл Хъдсън, седнал на страхотния малък роял на Алекс Кърк, а пръстите му пробягваха по клавишите в мелодията на Коул Портър „Защото си влязла под кожата ми...“

Майкъл имаше приятен глас. Не, че Иън разбираше кой знае колко от пеене, киното му беше повече по вкуса, но можеше да слуша Хъдърс, без да му се прище да си запуши ушите или да удуши приятеля си. Роялът на Майкъл се беше превърнал в центъра на стаята. Всички, освен Рузвелт се въртяха около него с чаши в ръце, сякаш

преди година Ромел не си беше проправял път през Египет с артилерийски огън. Това беше дарбата на Хъдърс — той можеше да пренася хората. Беше слънчев лъч, пълна противоположност на мрака в Иън.

Иън затвори очи и се остави музиката да го пренесе в миналото. Към други стаи, пълни с хора, които внезапно намираха Майкъл Хъдсън за привлекателен и копнееха да му бъдат приятели. Той не беше красавец с ястребовия си нос и слабото си нервно лице, но непознатите му се доверяваха незабавно. Никога не се доверяваха на Иън.

Той си спомни за едно момиче, което и двамата познаваха преди десетина години. Сценичното ѝ име беше Сторм, или „Буря“, една от онези танцьорки в мюзикховете, които се развяваха със съвсем оскъдни дрехи. Иън я преследваше от месеци, запленил от безгрижния чар, който тя разпръскваше със своята боа от пера. Не тази вечер, скъпи, казваше му тя със съжаление. Твърде съм уморена. Утре имам специално представление за някакви надуты гъзари от Ситито. Иън разбра, че е бил безмилостно отрязан от най-добрия си приятел, едва когато той го помоли да вземе назаем неговия „Даймлер“. Когато му го върна, задната седалка беше пълна с черни пера.

Как точно го беше постигнал Майкъл?

Това беше извечният въпрос на интроверта, реши Иън. Той обичаше Майкъл Хъдсън сигурно повече, отколкото когато и да било от братята си, дори и Питър, но въпреки това го разбираше не повече отколкото, когато бяха на по девет години. Чарът на Майкъл беше непринуден, той печелеше сърцата на хората, без дори да осъзнава, че се води някаква игра. Изглеждаше като момче, открит, неподправен, простодушен и целият свят му се доверяваше. Освен, може би, Иън. Иън познаваше тайните кътчета на ума на Майкъл, как той непрестанно пресяваше фактите, за да достигне до прикритата истина и странните предупреждения. Той поставяше под въпрос заключенията на Иън и обръщаше принципите с главата надолу. Да следваш логиката му беше, като да следваш траекторията на топче за пинг-понг.

Тази вечер Иън беше слисан от очевидната заслепеност на Майкъл по Памела Чърчил. Хъдърс харесваше да съблазнява жени по същата причина като Иън — просто за да докаже на себе си, че може. Беше убеден, че остроумието му ще бъде винаги по-въздействащо от

вида на Иън. Беше прав, но Иън нямаше нищо против. Играта беше от по-голямо значение за Хъдърс, отколкото за него.

Иън отмести поглед от рояла и забеляза, че Исмей–Мопса говори с Хари Хопкинс. Хопкинс беше мършав, неугледен и склонен да се оплаква, когато пийне. Изглеждаше твърдо решен да убие рака на стомаха си с алкохол. Джил Уинънт слушаше Джон Боутигър, зетя на Рузвелт, със сдържано изражение на лицето. Хъдърс беше казал, че Боутигър издава един от вестниците на „Хърст“, но сега беше в униформа. Както и всички останали.

Гласът на Хъдърс се извиси над бърборенето на гласовете и Иън отново погледна към него.

Малко глупаче, не знаеш ли, че не можеш да спечелиш?

Помисли, в реалността се събуди.

*Но само мисълта за теб ме кара да се откажа
още преди да се осмеля да се покажа.*

Защото си влязла под кожата ми.

Господи. За Майкъл Пам Чърчил беше единственият човек в стаята. Иън не можеше да го вини изцяло, защото ако не познаваш Пам, тя беше като коктейл от секс и класа. Когато се прицелеше в някой мъж, дори и да беше такъв като Хъдърс, който всъщност не я интересуваше ни най-малко, можеше да го накара да се чувства най-желаният в света. В момента не отлепяше очи от Майкъл, сякаш той беше всичко, което тя би искала. Измислица, която беше възприела, за да се впише в обстановката и в настроението ѝ. Иън си помисли, че раждането на малкия Уинстън преди две години се беше отразило добре на позите, които заемаше. Беше научила как да застава от фотографа Сесил Бийтън. Ръцете ѝ държаха чашата отпуснато, обираха като в рамка пищните ѝ гърди и държеше главата си леко сведена като Богородица по иконите. Тайната на Пам беше, че тя никога не изглеждаше като курва. Откриваш каква е в действителност чак след като ти е отнела всичко, което имаш, помисли си Иън.

Усети поглед по гърба си и надникна през рамо. Рузвелт се привеждаше тежко в инвалидния си стол, хванал дебела пура между

пръстите си, гледаше как Хъдърс свири с широка неподвижна усмивка на лицето си. В този момент синът му Елиът, мъж горе-долу на възрастта на Иън, но женен вече втори път, се насочи импулсивно към мадам Чан и я увлече в импровизирано танго. Танцът беше твърде интимен за компанията и познанството им, но музиката го изискваше. Мей-лин изглеждаше изненадана и странно доволна. Елиът грееше в усмивка.

Пенснето на президента отразяваше светлината така, че Иън не можеше да улови погледа му, въпреки че Рузвелт гледаше точно към него.

— Сър.

— Ти си Флеминг. Приятелят на Хъдсън от началното училище.

— Наистина е така, сър — отвърна Иън и сведе глава, стиснал ръце зад гърба си в традиционния британски жест на снизходителност, прикрита като уважение.

— Може би бихте могли да ми обясните нещо.

— Аз съм на вашите услуги, господин президент.

— Защо на върха на Голямата пирамида внезапно се появи пост на кралските военновъздушни сили?

— Защото най-голямата надежда на цивилизацията се е събрала тук в една малка вила.

Рузвелт наклони глава. За пръв път светлината в погледа му помръкна и Иън долови проникателност в очите му.

— Най-голямата надежда се събра преди няколко дни. А противовъздушният пост се появи тази сутрин. Сигурен ли си, че нищо конкретно не е вдъхновило тази мярка?

— Един заблуден „Дорние“, сър. Видели са го над Тунис. Оттогава не е забелязван повече, доколкото знам.

— Това е второто поколение немски бомбардировачи, нали?

— Така е. Миналата зима свалихме няколко при оттеглянето на Ромел и продължаваме да ги разчистваме.

Рузвелт пое дим от пурата си и го издиша с присвити устни.

— Ако нещо също толкова интересно се появи между тук и Техеран, ще кажеш на Сам, нали?

— На Сам?

— Шварц. Шефът на Секретните ми служби. Той е човек, когото трябва да познаваш.

— Тогава ще запомня името му — отвърна Иън.

Той дочу как роялът замлъкна. Хъдърс се надигна от столчето, като се смееше със съжаление на себе си. Мадам Чан се покланяше учтиво, все едно изтезанието ѝ беше харесало. Съпругът ѝ изглеждаше опасен, сякаш би зашлевил Елиът Рузвелт с ръкавиците си през лицето, но Памела Чърчил се появи отнякъде, измърка нещо на Чан с усмивка и моментът отмина.

Хъдърс вдигна очи и срещна погледа на Иън. Шеговитото му изражение се смени моментално. Без да показва никакво притеснение или забързване, той се измъкна от очарования кръг на почитателите си и застана до приятеля си, като се приведе към него и му поднесе огънче.

— Какво има? — попита той тихо.

— Проблем. Цял пожар — отвърна Иън и издиша цигарения дим.

— Клубът на твърде лошите се събира в моята стая след четвърт час.

ГЛАВА 4

Твърда колосана яка. Жилетка, фрак и цилиндър. Панталони за сутринта на тънко райе. Ив го караше да носи новата си училищна униформа две седмици преди първия срок през 1921 г. Питър вече беше там от две години и двамата бяха в „Тимбролс“, здание от червени тухли на улица „Слоу Роуд“, тъй като Моки беше живял на същото място, когато беше учил в „Итън“. Всички наричаха дома „Слейтъровия“, а учениците се бояха от ръководителя му Сам Слейтър. Те може и да не знаеха какво точно означава думата „садист“, но можеха да я обяснят на всеки, който попита.

Домът на Майкъл Хъдсън беше „Колидж“, което значеше, че е кралски стипендиант и таксите му се поемаха основно от училището. Това беше смущаващо за двамата по няколко причини. Иън не искаше да пита дали Хъдърс е в „Итън“ по милост, а и Майкъл не казваше. Другият вариант, тоест че Хъдърс е толкова отличен ученик, че е получил стипендия заради резултатите си, беше твърде ужасен дори за допускане, тъй като означаваше, че американецът е зубър. Не само това, ами зубър, който не се държи като такъв. Иън не се сещаше Майкъл да е залягал много-много над книгите в „Дърнфорд“. По-скоро би отмъкнал велосипеда на някое от по-големите момчета и съвсем би зарязал часовете. Идеята, че Хъдърс се преструва на слаб ученик, а всъщност е зубър, направо не се побираше в главата на Иън. Тя заплашваше самата основа на Клуба на твърде лошите. Той предпочиташе да вярва, че бащата на Хъдсън просто не разполага с достатъчно средства, без значение в колко посолства е бил.

Да не забравяме и черното наметало, което Хъдърс трябваше да носи върху дрехите си за сутринта. Всички кралски стипендианти носеха такива наметала, но те отблъскваха момчетата от „Колидж“. Това означаваше, че стипендиантът се подготвя за Кралския колеж в Оксфорд, а наметалото постоянно напомняше за факта. Другите ученици наричаха кралските стипендианти „тогари“ и Иън смяташе, че това е римувано от „торбари“, тъй като плащовете приличаха на разпрани чували, но Питър му обясни, че идва от латинското togati, от

римската тога, и всъщност значи „носители на наметалото“. Иън никога не беше харесвал латинския, а Хъдърс смачкваше наметалото на топка и го захвърляше в ъгъла в момента, в който часовете свършваха, но все пак това беше още една разлика от дните им в „Дърнфорд“ и ги караше да се чувстват неловко.

През първата година Иън беше нещо като помощник на един от приятелите на Питър в Слейтъровия дом. Питър никога не позволяваше на никого да наранява братята му и ако беше принуден да избира между приятелите си и Иън, винаги заставаше рамо до рамо с него.

Майкъл Хъдсън нямаше брат. Иън се опита да бъде такъв, когато една януарска нощ откри Майкъл да чака пред Слейтъровия дом. Момчетата от Поп — големите ученици, на които им оставаха още една-две години и затова съставляваха ексклузивното итънско общество — го бяха били с пръчки, тъй като Хъдърс беше свил нечия чужда кутия с изпратени от дома сладки. Когато от Поп те подгонят с пръчки, е добре да си с най-старите си панталони, тъй като брезовите клони късаха плата и разкърваха кожата. Майкъл беше допуснал грешката да бъде с раираните си униформени панталони.

— Нямаш ли още един чифт? — попита невярващо Питър, когато Иън доведе Хъдърс в стаята на брат си и повдигна пешовете на самото му, за да покаже на какво са го направили. Сакото прикриваше жалка гледка от изпокъсан плат и засъхнала кръв. Брезата беше направила дори бельото му на ивици и Иън едва издържа да не се изкикоти.

— На кралските стипендианти униформата се дава — каза равнодушно Майкъл. Опитваше се да се държи така, сякаш нямаше никакво значение, че дрехите му за сутринта са на парцали. — Не исках да моля за още една. Не знаех дали е разрешено.

Питър погледна Иън и повдигна вежди с учудване. Братята Флеминг получаваха дрехите си на кредит от магазина на Том Браун в Уиндзор, където шиеха униформите за „Итън“ от повече от сто години. Бяха свикнали просто да отидат и да им измерят номера, а сметките се пращаха на Ив. Питър дръпна самото на Хъдърс и го огледа за етикет.

— На Браун е, добре — каза той бавно. — Но сега е твърде късно да ходим до магазина. Ще трябва да вземеш назаем един от нашите чифтове. Може би утре ще успееш да отидеш до Уиндзор.

На височина Майкъл беше по-скоро колкото Питър и той се разрови из куфара си за чифт раирани панталони.

— Не. Много мило от твоя страна, старче, но смятам да нося тези — спря го тихо Хъдърс. Беше прекарал вече доста време в Англия и акцентът му на янки почти не личеше.

Настъпи тишина. Иън не можеше да погледне брат си. Хъдърс щеше да яде бой отново, ако се появеше със скъсани панталони в час. Това не беше позволено.

— Ако си взема нови панталони, те все едно са спечелили — обясни Хъдърс.

— Разбира се, че са спечелили — отвърна Питър. — Става дума за Поп. Те управляват училището.

Питър щеше да бъде допуснат в елитното итънско общество, щом му останеха още две години. Той беше такъв тип момче.

— Няма проблеми — сви рамене Хъдърс. — Сакото и наметалото ще прикрият повечето от скъсаното.

Той дръпна пешовете на сакото над хоризонталните черти по седалището си. Беше прав, помисли си Иън, като сложеше и черното наметало, въобще нямаше да си личи в какво състояние бяха панталоните му. Но все пак беше рисковано, тъй като имаше места, където наметалата не се носеха, нито пък сакото. Там със сигурност щяха да го видят и да го бият отново.

Лицето на Майкъл беше доста бледо, той напълно обяснимо отказа да седне и закуца към вратата. Иън си даде сметка, че той не беше дошъл в Слейтъровия дом за нови панталони. Какво тогава искаше? Утеха? Лек за кървящия си задник?

Не. Просто искаше да каже на някого.

Иън бавно разкопча панталоните си и ги събу. Пресегна се за ножиците на бюрото на Питър и преди някое от другите две момчета да успее да каже нещо, прекара острия връх през седалището. Поръчковият вълнен плат се срязва чисто. Замахна с ножиците още два пъти и си obu панталоните.

— Абе, глупак — каза Питър, — майка ще побеснее.

— Те няма да спечелят — едва ли не извика Иън. Беше ужасен от неопикуемото нещо, което току-що беше направил. — Не и докато сме заедно, Хъдърс.

Това беше свята британска надежда. Моки би я разбрал от онези проклетите окопи в Белгия. Иън нямаше черно наметало, за да прикрие греха си.

Набиха го с брезови пръчки още на следващия ден. Питър намаза раните му с мехлем, без да каже и дума. Поръча нови панталони, когато успя да отиде до Уиндзор.

Години по-късно, когато дойде редът и на техния випуск да влезе в Поп, приека Майкъл, а не Иън.

— Не го вярвам — каза Хъдсън, докато седеше в стаята на Иън в „Мена Хаус“. — Тюринг е превъртял. Фехтовача не може да е един от нас.

Бяха успели да се измъкнат от партито за Деня на благодарността, без да изглежда, че имат нещо по-интересно за вършене, като първо излезе единият, а другият го последва десет минути по-късно. Иън си тръгна по-рано и когато Хъдърс се появи, бутилката „Лафройг“ вече го чакаше.

— Професора го каза съвсем ясно. Някой докладва до Берлин в реално време.

— Сигурно събира разузнавателните си данни от колонката „Общество“ на „Египетски вестник“ — изсумтя Хъдсън.

— Там дали са отпечатали, че Джил Уинънт спи с дъщерята на Чърчил? — Иън отпи от уискито си. — Или пък че ти правиш какво ли не, за да вкараш Пам Чърчил в леглото си?

— Съмнявам се, че дори „Египетски вестник“ е толкова тъпоумен — отвърна хладно Хъдсън. — Защо я презираш толкова, Иън?

— Защото губи времето на хората.

— Не мога да не забележа, че не губи много от твоето.

Иън се изсмя рязко.

— Ти да не мислиш, че ревнувам? Майкъл, познавам Памела Дигби още откакто се появи за пръв път в обществото и беше дундесто срамежливо момиче със зле ушити дрехи и лунички. През годините се ошлайфа, но не стана по-добра.

— Тя е ангел.

— Паднал ангел.

Хъдсън сви устни и за момент Иън помисли, че ще плисне скоча си в лицето му. Пръстите му стиснаха чашата до бяло, но той се

овладя, остави я внимателно и тръгна към вратата.

— Ти си пиан. Ще говорим утре сутринта.

— Хъдърс — спря го Иън. — Добре, виж, извинявай. Аз съм зъл и проклет. Но това е сериозно. Фехтовача е сериозен като смъртта.

— Съгласен съм — каза напрегнато Хъдсън, — но Тюринг дрънка глупости. Стига, Иън, виж само кой може да е? Кой са хората на онази вечеря? ФДР и Чърчил. Две от децата им, но не виждам Сара или Елиът в ролята на нацистки шпионин, не е ли така?

— Елиът е полковник във военновъздушните сили и командва разузнавателно крило над Тунис — изтъкна Иън. — Миналата година поведе момчетата си в операция „Факел“ и се шушука, че е разработил някои интересни техники за нощно разузнаване. Знаеш, че участва като аташе по военновъздушните сили на почти всяка конференция, която сме организирали, Хъдърс. До ушите е в тайни.

— Защото е синът на президента — не му обърна внимание Хъдсън. — По мое скромно мнение е тъп като конски задник. А кой още е в „Мена Хаус“, Флем? Генералисимусът на Китай, който е във война със съюзник на Хитлер. Съпругата му. Джордж К. Маршал и генерал лорд Исмей. Горкият Хари Хопкинс, който ще умре пред очите ни. Ти и аз.

— И Памела — добави тихо Иън. — Ако тя не е котенце, не знам кой друг е.

Хъдсън се вторачи невярващо в него.

— Исусе Христе. Не може да говориш сериозно. Снахата на премиера? Няма дори теоретичен шанс да е тя.

— Ами ако грешиш, Майкъл? Ами ако Тюринг е съвсем прав и сред нас има немски шпионин? Колко време имаме да го спрем? Фехтовача не се интересува от връзката на Сара или от последното завоевание на Пами. Не го вълнуват дори Исмей–Мопса или командването на бомбардировачите. Той е тук за игра с много по-голям залог. Много по-голям.

— Какъв например?

— Операция „Овърлорд“ — отвърна Иън и пресуши чашата си. — Нападението на Съюзниците над Европа. Двеста хиляди мъже и шест хиляди морски съда, хвърлени срещу най-добрите войски на Хитлер. Нацистите ще искат да знаят кога и къде ще се появят.

— Това няма кой да им го каже.

— След няколко дни всички ще знаем. Точно това ще се реши в Техеран.

— Сигурен ли си, Иън? — намръщи се Хъдсън.

— Ще е десант с амфибии, Майкъл — каза търпеливо Иън. — Аз се занимавам с разузнаването за десант с амфибии. Разбира се, че съм сигурен. Аз планирах шибаната конференция.

— И ако Хитлер разбере шест месеца по-рано къде ще е ударът...

— Двеста хиляди мъже никога няма да станат от плажовете.

Хъдсън прокара пръсти през късата си коса и я разроши абсурдно. Приличаше на птица и напомняше на Иън за хлапето от едно време — с остри черти, слабо и с очи на ястреб.

— Никой няма да повярва. Нито твоят шеф, нито моят. Дори не разполагаш с прихванатите от Тюринг съобщения.

— Знам. Точно затова няма да им казвам.

— Моля? — стресна се Хъдърс.

— Не и преди да разберем кой е и как действа. Не и преди да имаме доказателство.

— Къде смяташ да го получим?

— В Техеран.

По лицето на Майкъл Хъдсън пробяга сянка на усмивка.

— Ти се захващаш с това сам. Без одобрението на Ръшбрук. И цялата победа на Съюзниците зависи от успеха ти?

— Е, надявах се, че ще ми помогнеш, Хъдърс.

— Пресвета Богородице — въздъхна Хъдсън. — Иън Флеминг става командос.

ГЛАВА 5

Тази нощ мъжът в инвалидната количка беше на ръба на изтощението — резултат от самоналоженото задължение да бъде домакин на Деня на благодарността, от необходимостта да се усмихва широко на всичко и на всеки и от трудностите да държи Уинстън настрана. Той наистина му беше добър приятел, но се превръщаше във все по-голяма спънка. Подходът на Уинстън към съюзяването беше отбранителен — той се надяваше Съветската машина да спечели войната, без да даде и грам насреща, а освен това настояваше и за думата на Рузвелт, че ще направи същото. Рузвелт обаче виждаше геополитиката по-проницателно и подходът му беше по-брутален. Не ставаше дума за приятели, още по-малко пък за това Старият свят да изцеди силите на Новия. Беше помогнал на британците колкото можеше със споразумението „Заем-наем“, макар че му се наложи да поступа Конгреса да отпусне флот мухлясали американски разрушители, които не струваха и сухите докове, в които гниеха, защото Англия беше последната стена между Хитлер и Ню Йорк. Щом Хитлер умреше или бъдеше победен, Англия нямаше да е от значение. Рузвелт знаеше, че страната е почти банкрутирала. Паундът беше вързан към златния резерв, а той беше почти изчерпан. На Британската икономика щяха да ѝ трябват поне десет години да се възстанови, ако въобще успееше да си стъпи на краката.

Можеше да разбере вманиаченото концентриране на Уинстън върху Европейския театър на бойните действия. Европа беше светът на Уинстън. Той се беше самоназначил за пазител на начин на живот, който обаче преди тридесет години беше извършил колективно самоубийство в Белгия. Но театърът на Рузвелт беше цялото земно кълбо. Неговите кораби и неговите мъже потъваха и се даваха в Тихия океан, като се биеха с истинска хидра, чиито глави постоянно никнеха нови и нови из островните джунгли, а идеята за нападение над Япония по суша дори не стоеше за обсъждане. Рузвелт искаше войната в Европа да приключи скоро, преди хората и армиите му да се изтощят, за да може да унищожи заплахата на Изток.

А това означаваше масирано прекосяване на Ла Манша и десант във Франция в рамките на следващите шест месеца. Сталин се нуждаеше от това, както и самият той. Един удар със стоманен чук по западния фланг на Хитлер, за да обградят войските му. Разбира се, десантът можеше да се провали, можеше да се превърне в ужасна каша от избити мъже и взривени на парчета машини по плажовете. Но ако Съюзниците свършеха всичко както трябва — с достатъчно сила, с достатъчно воля и под ръководството на американците, щяха да натикат Хитлер в последния му бункер в Берлин.

Рузвелт виждаше колебанието в очите на Чърчил и в издадената му като на булдог долна челюст. Английският премиер се инатеше почти като дете, за да може нещата да станат, както той искаше. Беше виждал безброй пъти как британски войници загиват по негова заповед и не искаше най-дръзката атака да завърши с катастрофа. Залогът на Уинстън беше висок — ако „Овърлорд“ се провалеше, Англия щеше да бъде смъртоносно уязвима. Затова налагаше алтернативен план — да тормозят нацистите с дребни нападения из цяла Европа. Да започнат да ръфат Райха по краищата. Рузвелт знаеше, че подходът на Уинстън би дал на германската военна машина поне още една година живот, и нямаше време да чака Хитлер да умре от бавна смърт. Сталин също нямаше. Съдбата на американската война в Тихия океан не можеше да зависи от колебанията на Уинстън.

Няма да му вадим кестените от огъня, помисли си ядно Рузвелт. Това му беше любим израз. Няма, защото с Британската империя е свършено.

Следвоенният свят щеше да стои между два полюса — Русия и Съединените щати. Между комунизма и демокрацията. Между Изтока и Запада. Между Сталин и който и да заменеше Франклин Делано Рузвелт. Не можеше да е президент завинаги. Беше на шестдесет и една години и работата подяждаше силите му. Въпросът дали през пролетта щеше да се кандидатира за четвърти мандат беше отворен, но не искаше да оставя тази война недовършена — още една причина „Овърлорд“ да е толкова важна операция. Ако Хитлер бъдеше победен, Рузвелт можеше спокойно да слезе от политическата сцена.

Прислужникът помогна на Фраклин да се изправи, внимателно повдигна десния му крак до кръста и започна да нахлузва крачола на пижамата. Елиът би могъл да направи това за баща си, но Елиът пиеше

долу в салона с Алекс Кърк и Джон Боутигър. Уинстън и момичетата му се бяха прибрали във вилата. Бронхитът на премиера се влошаваше с всеки ден, сега дори Исмей се беше заразил. Рузвелт се усмихна безрадостно. Вероятно можеше да проследи всички връзки между хората само като следи кой щеше да е следващият с кашлица. Шпионажът беше твърде лесен.

Шпионаж.

Прислужникът обу и десния му крак и подаде горнището на Франклин. Тъкмо го намяташе на раменете си, седнал безопасно в количката, когато някой почука на вратата.

— Влез.

Главата на Сам Шварц се подаде в стаята.

— Сър, само да проверя дали имате нужда от още нещо, преди да отида в хотела.

— Бих искал да прочетеш нещо, Сам.

Писмото от Сталин стоеше в официалния плик на нощната масичка. Беше написано на руски на машина, но Чип Боулън, млад експерт по езика, когото Рузвелт беше взел със себе си, го беше превел. Франклин извъртя количката до масичката, а Шварц го следваше внимателно.

— Искам да чуя мнението ти.

Погледът на Шварц пробяга бързо по редовете на преведения текст.

— Чичо Джо иска да отседнеш в Съветското посолство?

— Казва, че пътуването с кола между нашата легация и тяхната ме излага в Техеран на риск. От някакви „демонстрации“. Явно мисли, че един нацист с пистолет може да предизвика страшен хаос. А и смята, че ще ми е по-удобно при него.

— Звучи ми като врили-некипели — рече предпазливо Шварц. — Защо толкова настоява да сте при него в посолството?

— Предполагам, че самият Сталин не иска да рискува с това опасно пътуване с кола. В наши дни Съветският съюз не е особено популярен в Персия.

Шефът на Секретните служби върна листите в плика и го остави на масичката на Рузвелт.

— Посолствата на Великобритания и на Съветския съюз са едно до друго в един и същ, ограден със стена, периметър, сър. Нашето е на

една миля. Мисля, че моите момчета могат да ви гарантират безопасността за времето, за което се изминава една миля.

— Вярвам ти, Сам. Все още не си ме подвеждал. А какво са един или двама немски агенти в Техеран? Обзалагам се, че в Ню Йорк или във Вашингтон има повече.

— Съмнявам се, че нацистите въобще знаят, че отивате в Техеран — каза Шварц. — Говорих с Драйфус тази сутрин, а той не спомена за нещо опасно.

Драйфус беше дипломатическият представител на САЩ в Персия. Шварц се поколеба.

— Все пак Съветите и британците са си поделили града — каза той. — Логично е да приемем, че информацията им е по-добра от нашата. Господин Чърчил каза ли нещо, сър? За онзи пост на противовъздушната отбрана на Голямата пирамида имам предвид.

— Командер Флеминг ме увери, че не е нещо специално — каза замислено Рузвелт. — Опитва се да ми пробута някаква история за немски самолет над Тунис. Престорих се, че му вярвам.

Шварц закрачи напред-назад из стаята, което беше крайно необичайно за него.

— Не ми харесва да ви оставя в прегръдките на Сталин, сър. Ако ще да е от Сюъзниците. Ако се налага да сте по-близо до мястото на конференцията, останете с господин Чърчил.

— О, на Уинстън ще му хареса много, но това би отчуждило Чичо Джо. Кацаме двамата в Техеран и си опъваме съвместен бивак! Сталин ще развие параноя, още преди тримата да седнем на масата.

Шварц го изгледа и не отвърна нищо.

— Бил ли си някога в Техеран, Сам?

— Не, сър.

— Защо не тръгнеш утре и не провериш на място? Огледай гостната на Сталин. Метни едно око на нашата. Ако щеш, надникни и при Чърчил. Искам да разполагаме с всички възможности.

ГЛАВА 6

Над Гиза се спускаше мрак, а на 2400 километра на изток в подножието на планинската верига Алборз, северно от Техеран, започнаха да падат първите снежинки.

На триста метра по-високо снегът вече беше натрупал в преплетените клони на железните дървета^[1]. Там валеше още от септември. Господстващият връх Точал се извисяваше на почти четири хиляди метра и по него ледът отстъпваше чак през юни. Но тук, в гората при извора на река Джаджруд, имаха късмет, помисли си Скорцени. Когато оправяха лагера си и започнаха да се бият с персийските леопарди за плячката им, зимата още не беше дошла. Но ноември наближи и дните с меко време ставаха все по-редки.

Скорцени поддържаеше малък огън в основата на скален зъб и стоеше на стража, докато петимата му мъже спяха. Остатъците от печения козиерог лежаха върху парче мазен плат. Бяха яли месо, колкото можеха да погълнат, тъй като знаеха, че ще минат дни, преди да ловуват отново. Скорцени щеше да хвърли костите от скалата, за да отдалечи вълците и леопардите от лагера. Огънят беше някаква защита, но снегът можеше да го загаси. Докато гореше, щеше да топли ръцете си и да гледа към предградията на Техеран на около двадесет и пет километра от тях.

Градът все още светеше. За разлика от Берлин, тук нямаше полицейски час. Нямаше затъмнени прозорци, а от Запад не налитаха виещи бомбардировачи. Скорцени си помисли с горчивина, че трябва да е хубаво държавата ти да е окупирана. Освободен си от задължението да се биеш. Точно като французите в Париж, които беше видял преди няколко месеца — висяха по кафенетата. Именно затова Райхът щеше да спечели, защото не знаеше почивка.

Скорцени поне никога не си беше почивал.

Беше на десет, когато Австро-Унгария се разпадна и кайзерът се предаде, победен от Антантата. Последвалите години — в тях ходеше на училище — бяха изпълнени със срамни лишения или поне щяха да бъдат, ако баща му не му беше показал висшата цел на страданието.

Скорцени бяха уважавано семейство от средната класа, чиито земи през последния век се намираха в днешна Полша. Версай беше преначертал картата на Европа, беше обявил победените за престъпници и беше отнел имуществото им. Версай беше превърнал семейство Скорцени в бедняци.

Хубаво е, че никога не си вкусвал масло, каза баща му, когато Ото се оплака. Бъди доволен, че имаш хляб.

Той се надигна и хвърли парче дърво в огъня. Снежинките падаха по-бързо, но скалата предлагаше известна защита от вятъра. Когато разръчка жарта, пламъците се надигнаха и заоблизваха новото гориво. Старецът знаеше какво приказва. Ото беше на тридесет и пет години и копнееше за дисциплината и болката, които изпълваха дните му като полковник във Вафен-СС. Не можеше да живее без физическите битки, без постоянната опасност и притока на адреналин, който изпълваше кръвта му, когато се надвесеше от отворената врата на самолета, готов да пристъпи в нощното небе.

Беше се научил да овладява и да насочва болката си още като младеж във Виена, където дуелите го бяха превърнали в колежанска легенда — тринадесет схватки, рекорд за годината. Десетият дуел го беязя за цял живот. Но още помнеше уроците по фехтовка.

Не можеш да губиш време във финтове и отстъпване, помисли си той. Избери си цел. Атакувай.

Ото се изправи за момент и поразтри гърба си, макар че едва го достигаше под пластовете дрехи. Задърпа маншетите на ръкавите, за да погледне часовника си. Беше почти три сутринта. Погледна нощното небе. Бурята беше замъглила светлините на Техеран и беше покрила стръмните долини и хребетите като с було. Ако времето се задържеше такова, щеше да им е трудничко да развалят лагера след няколко часа. Но пък да се движат в мрак и сред сняг щеше да е смъртоносно.

Зад него се чу някакъв шум. Той се извъртя мълниеносно по инстинкт, а дясната му ръка вече беше на пистолета. Беше истински гигант, висок 193 сантиметра, с широки гърди и невероятно силен. Главата му беше тежка и квадратна като на санбернар. Ръстът му беше една от причините Хитлер да го избере за бодигард, другата беше изключителната ефективност, с която сееше смърт. Скорцени се отпусна. Пред него стоеше Фукс, надигнал се рано, също като него.

Фукс беше стегнат и слаб, висок едва 173 сантиметра и изглеждаше като най-малко вероятния кандидат да носи на гърба си тежката радиостанция, когато скочиха с парашути над Кавказ. Беше навършил деветнадесет години миналата седмица, далеч от родния си Хамбург. Скорцени лично беше избрал момчето за тази мисия с ясното съзнание, че Фукс вероятно няма да оживее. Но той беше стигнал дотук, а тридесет от мъжете на Скорцени не успяха.

Когато парашутите на немците се отвориха като амеби в нощното небе, руснаците вече ги очакваха на ръба на зоната за приземяване. Скорцени все още не знаеше дали ги бяха предали в Берлин, или в Техеран. Той скочи последен, като командир искаше да е сигурен, че всички са извън самолета. Докато стъпи на земята, около него вече се носеха звуците на ръкопашна схватка. Самолетът и вятърът го бяха отнесли към далечния край на зоната за приземяване. Освободи се от парашута, удуши мъжа, който се опитваше да го хване, и побягна с всички сили към гората. Беше опасно да продължава боя с руснаците. Ако го заловяха, щеше да погълне капсула с цианид. Всички имаха такива. Нито един руснак нямаше да успее да накара Ото Скорцени да проговори.

До съмване оцелелите се бяха намерили един друг. Рихтер, новак. Хофман, дългурестото хлапе от север. Ланге, който можеше да стреля с пушка, докато се спуска със ски. Браун, ветеран като Ото. И Фукс, който беше успял да спаси не само кожата си, но и радиостанцията. Скорцени започваше да си мисли, че Фукс е адски късметлия и ще е талисман на групата.

Фукс отдаде чест и Скорцени прибра пистолета в кобура.

— Ела до огъня — покани го той. — Не можеш да спиш ли?

— Осъществих връзка — поклати глава момчето.

— С Берлин или с Техеран?

Скорцени си помисли, че не може да има вяра на съобщенията от нито едно от двете места. От Берлин настояваха, че хората им в Техеран са чисти, но онези руски свине все трябваше да са дошли отнякъде. Бяха обградили, заловили или избили повечето от хората му. Британски информатор? Американец?

— Този път беше с Кайро — каза Фукс.

[1] Желязно дърво или *Parrotia persica* е вид широколистно дърво, който се среща в Иран и Азербайджан, в близост до бреговете на Каспийско море. — Б.р. ↑

ДЕН ВТОРИ
КАЙРО
ПЕТЪК, 26 НОЕМВРИ 1943 Г.

ГЛАВА 7

— Не мога да кажа, че наистина съм била тук, докато не изпия един коктейл „Многострадално копеле“ в „Дългия бар“ на „Шепърдс“ — нацупи се Памела Чърчил, докато гледаше към Стария град на Кайро.

Беше ѝ малко топло, тъй като беше настояла да носи кожения си шал в джамията „Мохамед Али“. Температурата беше около осемнадесет-деветнадесет градуса, колкото беше обичайно за ноември. Краищата на дългия ѝ шал от самур, изпратен ѝ от Ейв от Москва, се полюшваха отпуснато от лактите ѝ. Меката ѝ шапка беше наклонена над едното око, а русите ѝ къдри с ягодов оттенък се стелеха по яката на елегантното ѝ сако. Само един поглед към този безгрижен лукс във времето на отчаяните дажби щеше да убеди всеки англичанин, който ги гледаше отдолу, че войната е свършила.

Британският гарнизон с всичките си жилищни помещения, конюшни и тенис кортове се помещаваше в средновековната цитадела в сърцето на Стария град на Кайро между южната порта Баб ел-Зувайла и северната Баб ел-Фатух. Ислямският университет беше в същия, изпълнен с развалини и хора, квартал. По улиците се разминаваха туристи и египтяни в бели джелабии. Наблизо беше пазарът Хан ел-Халили, където алабастровите вази, прозрачни като кожата на младо момиче, можеха да се купят почти без пари, стига да умееш да се пазариш. Същото важеше за среброто, килимите, парфюмите и огърлиците. В този последен ден от конференцията в Кайро жените от делегацията на Съюзниците бяха настояли да посетят истинския Египет, както го наричаха те — тоест, да обърнат гръб на Голямата пирамида и на безкрайните пясъци, ширнали се чак до хоризонта.

Командер Флеминг се беше направил на мъченик и беше предложил да ги придружи. Елиът Рузвелт също пожела да дойде и се постара мадам Чан да седне в колата на американците, а не на британците. Джил Уинънт се беше метнал на предната двойна седалка

до Сара Оливър и за Пам остана да седне до Иън. Майкъл Хъдсън обаче беше останал в „Мена Хаус“ и Памела беше отегчена.

Беше се опитала да очарова Иън и да поведе с него разговор за Майкъл, но търпението ѝ вече се изчерпваше. Според нея традиционната английска хладна въздържаност беше обезкуражаваща, а Иън беше най-хладният от всички англичани. Сигурно защото всъщност беше шотландец. Тя нямаше никаква идея какво толкова намираше в него Ан О'Нийл. Приятелката на Памела се беше омъжила за благородник, а когато съпругът ѝ замина в армията, за да участва във войната, си намери богат любовник. Сега се беше увлякла по Иън. Един прост командер, подполковник по чиновете на пехотата. Дори не служеше в истинската флота. Вярно, беше с широки рамене и тъмна коса, а сините му очи с тежки клепачи обещаваха всякакви потайни и палави неща. Беше от семейство на банкери и беше учил в „Итън“. Според Пам обаче състоянието му не беше кой знае колко голямо, все пак беше втори син. Когато се върнеше у дома, трябваше да покани Ан на парти с шери в жилището си на площад „Гросвенър“, да се опита да ѝ налее малко ум в главата и да я представи на няколко американци.

— В „Дългия бар“ не се допускат дами — каза Иън. — Джо не би го разрешил.

Джо беше швейцарският барман, господарят на всички питиета в бара на „Шепърдс“, най-модният британски хотел. Пам знаеше кога не може да се наложи.

— Твоят сладък приятел Майкъл щеше да ми донесе питие в дамския салон. Нямаме ли време да отскочим до „Шепърдс“ с такси? Просто трябва да пийна един коктейл „Многострадално копеле“.

— Рандолф не ти ли стига? Или той е просто глупак?

Тя пое рязко дъх, а очите ѝ се разшириха.

— Простак.

Иън я хвана за ръката и я поведе насила покрай стената.

— Признавам, виновен съм. Но исках да поговоря с теб, скъпа, за моя сладък приятел. Той е добър човек и ти няма да си играеш с него. Достатъчно сърца си разбила.

Тя гледаше право напред и се стараеше да стъпва, доколкото може, стабилно с високите си токчета по неравния калдъръм. Цитаделата беше ужасно място. Сара и Уинънт не се виждаха никъде. Мадам Чан я презираше, а и освен това беше изчезнала с Елиът

Рузвелт. Пам беше неспокойна и нервна и отчаяно искаше някой да е мил с нея. С Иън не беше направила правилния избор.

За неин ужас под миглите ѝ започнаха да се събират сълзи, а това означаваше, че гримът ѝ щеше да се размаже. Щеше да отиде на пазара в Кайро с черни като въглен бразди по безупречната си кожа. Мразеше Иън за това.

— Пами! — спря се той. — Какво е това? Нима никой не ти е казвал „не“?

— А защо трябва? Аз не искам много — задъха се тя. — Нямах никаква идея какво е, нали? Ти чуваш само лъжи. Че съм се оженила за Рандолф само заради името му и съм го зарязала веднага щом съм забременяла. Че ако бебето не беше момче, съм щяла да бъда много по-благоверна съпруга, докато не осигуря наследник. Че съм катерач в обществото, който би използвал всеки. Знаеш ли, Иън, че Рандолф бие жените, когато е пиан? Или че е вечно пиан, през цялото време? Знаеш ли, че няма облог, който да не приеме, а късметът му е ужасен? Няколко седмици, след като се оженихме, той загуби на карти прихода ни за две години само за една вечер, а на следващия ден се яви на служба, без да ми драсне и ред! Бях на деветнадесет години и напълно изоставена, командер Флеминг, без дори един шилинг на мое име...

— Бременна, без приятели и принудена да се оставиш на милостта на премиера на Англия — додаде Иън. — Да не споменаваме въобще милиардера, който е толкова възрастен, че може да ти е баща.

Тя го зашлеви.

Той хвана покритите ѝ с ръкавици ръце в своите и ги задържа с усмивка.

— Колко шаблонно. Благовъзпитаното момиче се ядоса. Не ме разочаровай, Пами, бях убеден, че си най-добрата в това, което правиш.

— И какво е то?

— Всичко за пари.

Тя се вторачи в него, гърлото ѝ се сви и усети, че се изчервява.

— Да си казвала някому нещо, което не трябва? — продължи той. — Да си споделяла тайни, които не би трябвало да знаеш? За някаква установена такса, да речем за две златни колиета и достатъчно копирени чорапи, за да изкараш през войната?

— Не мога да направя нищо, ако на мъжете им харесва да ми дават разни неща.

— Но какво им даваш ти в отплата? Освен престорен оргазъм.

Тя можеше да побеснее или да започне да се бори с него, но внезапно силите я напуснаха. Памела се свлече и Иън нямаше друг избор, освен да пусне ръцете ѝ и да я подхване, преди да падне. Тя усещаше удивлението му през ръкавите на куртката му и ѝ стана забавно. Той в крайна сметка не знаеше всичко за Памела Чърчил.

Иън ѝ помогна да се настани върху каменна седалка, изсечена в стената на цитаделата, и ѝ предложи кърпичка.

— Ейв не е милиардер — каза тя ядно. — Струва едва сто милиона. Повечето от тях са вкарани във влакове. Състоянието му е от железопътни линии, идиот такъв.

Памела се разплака безутешно.

Историята, както я разбра Иън, беше проста. Памела беше влюбена. И това щеше да ѝ струва всичко, което имаше.

— Той е толкова необикновен човек — промълви тя. — Толкова честен. Толкова достоен. Иън, бил е роден в дървена хижа без вода или електричество! Тази война го съсипва, защото той не се щади. Стои по цяла нощ и докладва за бомбите и за ужасните разрушения, макар че самият той може да бъде разкъсан на парчета. А когато говори! — Тя го сграбчи за яката във внезапен импулс, вдъхновен от чистотата на любовта ѝ. — Той командва цяла нация!

Той беше Едуард Р. Мъроу. Американски радиорепортер, на когото от Би Би Си бяха дали микрофон и кабина с надеждата, че ще събуди американската си аудитория с драматичните си предавания от горящия Лондон. Пам беше срещнала Ед много отдавна, но едва преди няколко месеца беше разбрала, че той не е безразличен към нея. Срещаха се тайно заради съпругата му. Макс Ейткън бил много мил и през уикендите ги канел в Чъркли. Разбира се, било напълно естествено Памела да ходи, тъй като синът ѝ, малкият Уинстън, живеел там, далеч от опасностите на лондонските бомбардировки. Ед обаче бил приятно допълнение.

Макс Ейткън беше лорд Бийвърбрук. Иън го познаваше бегло, той беше приятел и на Ан О'Нийл. Ан се движеше във вестникарските кръгове и безумно си падаше по бароните на пресата. Макс обичаше да поддържа любовни връзки сред хората около себе си, но за Иън беше

изненада, че е обезпечил и последната каша на Памела. Ед Мъроу изглеждаше добър човек. Иън го беше срещал в Лондон, двамата бяха на една възраст — на по тридесет и пет години, и познаваха едни и същи хора. А Ед Мъроу сякаш обичаше жена си.

Всички бяха виждали Джанет и Ед, хванати за ръка, да си тръгват от управлението на Би Би Си след полунощ, за да пийнат в някое съседно заведение. Разбира се, докато сградата не беше сравнена със земята от немска бомба. Тогава загинаха и много репортери, а след това Джанет вече не се появяваше толкова често.

— Бива ли така да разбиваш семейства? — укори я Иън. — Първо Харимън, а сега и Мъроу. Ще съсипеш брака на бедното копеле, а после и ти ще го изриташ. Ще останеш със своя железопътен магнат, дете мое. Той също няма да се разведе с жена си, но ще направи така, че да си струва да го почакаш.

— Ти не разбираш — пое си дъх тя. Умееше да изглежда безкрайно подмамваща със сълзи по лицето. Другите жени почервенияха и погрозняваха, а Памела блестеше. — Не мога да понеса да се срещна с Ейв утре в Техеран. Това е абсолютно мъчение! Да се държи с мен като с... недвижима собственост... когато аз обичам Ед. Само помисли, Иън — той няма пукнат грош! Почти без пари е. Роден в дървена хижа! И въпреки това бих го последвала навсякъде. Ето колко издъно ме промени. Никога преди не съм се чувствала така.

— Предполагам, че е по-лесно да си благородник, когато Ейв ти плаща наема — отбеляза Иън.

— Той е агънце — съгласи се тя. — Но както каза, Иън, е достатъчно възрастен, че да ми е баща. Питам те, аз какво да направя?

— Изнеси се от площад „Гросвенър“.

— О, да, вероятно. Но не и веднага. Сигурна съм, че нещо ще се уреди. Щом Ед поднесе новината на Джанет и можем да живеем за нас. Разбира се, за известно време той няма да има къде да отиде, така че може да се наложи да ноцува при мен. Но това ще е само временно...

Иън си представи как Памела посреща един американец в апартамент, за който плаща друг, и казва учтиво: „Но къде ще иде другото многострадално копеле?“

Лицето ѝ се стегна.

— Ако имаш предвид Рандолф — да върви по дяволите. При това по най-бързия възможен начин.

— Защо въобще се омъжи за него?

— Той ми предложи. Още първата нощ, в която се срещнахме. Никой преди не ми беше правил предложение.

Иън помисли, че това е най-жалкото признание, което някога беше чувал. Момичета от класата на Памела — с аристократични обноски, лошо образовани, с безкрайна верига прародители, но без никакви пари, имаха само един уважаван път в живота — да се оженият колкото се може по-скоро. Тя е била на колко — на деветнадесет? На двадесет?

— Доколкото ми е известно, преди теб е предложил на поне осем други жени — каза Иън сухо. — Рекордът му е на три за една вечер.

— Кажи ми тогава — отвърна тя, — кой от нас е наистина многострадално копеле?

Тя се извърна на пети и отиде да потърси другите.

Иън изпуши една цигара сам, докато гледаше от висотата на цитаделата. Беше почти два часът следобед и сянката на големия купол на джамията се движеше бавно през външния двор. Огромният комплекс беше построен върху възвишение под хълмовете Мукатам преди много време от един бог знае кого, но ненавиждащият кръстоносците Саладин я беше превърнал в страховита крепост. Иън си помисли, че е доста иронично, че днес синовете на кръстоносците владееха мястото.

Пушеше и мислеше за събитията от дванадесети век, но историята на Пам Чърчил се въртеше дълбоко в ума му. Беше се държал зле с нея. Хъдърс щеше да се шокира. Определено се беше представил като пълен простак. Въпреки това не изпитваше съжаление, беше убеден, че Пам Чърчил е, както би я нарекла майка му, „напълно грешна“, а Ив разбираше от тези работи. Дори и Памела да не предаваше информация на врага, тя със сигурност се облагодетелстваше от войната, като предлагаше единствената стока, с която разполагаше. Секс. Разменяше я срещу ценни вещи. Това беше форма на печалба, която Иън намираще за толкова безвкусна, колкото и измамите на индустриалците на пазара за оръжия и стомана.

Интересното в историята от негова гледна точка не беше какви чувства има тя към Мъроу или Харимън, а намесата на Бийвърбрук,

който беше не само издател с огромно влияние и богатство, но и министър в правителството на Чърчил. Бийвърбрук беше приятел на Харимън, защо тогава беше помогнал на Памела да му сложи рога? Защото му харесваше Пам да го държи в джоба си? Харесваше късметата клюки или разузнавателна информация, които тя му подхвърляше? Памела сигурно разправяше много — от Чърчил, от Харимън, а сега и от Мъроу. В замяна Бийвърбрук я насърчаваше да следва инстинктите си, към което и да било легло на могъщ човек да я водеха...

Ако тя беше Котенцето, кой беше Фехтовача? Бийвърбрук?

Надали. Твърде е далеч от Кайро и Техеран.

Иън си дръпна дълбоко от цигарата. Ами ако разгледаме очевидните възможности? Например Ейвърел Харимън. Той беше един от най-богатите хора в Съединените щати и се движеше свободно из целия свят. Президентът се вслушваше в думите му, Харимън беше прекарал две години в Англия и ръководеше програмата „Заем-наем“ от името на ФДР. Обаянието и щедростта му бяха легендарни и му отваряха всички врати. Дори Чърчил го канеше в премиерската резиденция „Чекърс“ в провинцията за повечето от уикендите, въпреки че точно Харимън беше превърнал сина му в рогоносец. Хитлер не можеше и да мечтае за по-добър агент.

Само преди няколко месеца Рузвелт беше пратил Харимън като свой посланик в Москва и беше прекъснал удобния му живот в Лондон. Промяната не беше допаднала на Ейв, но той беше заминал. От сърцето на Русия и от сърцето на американското правителство можеше да даде на Хитлер каквито си поиска разузнавателни данни. Дори и това да означаваше да загуби любовницата си...

Това доведе Иън и до Ед Мъроу — героя на милиони американски домакинства заради напрегнатите си нощни предавания от Лондон. Човекът, който беше пръснал екип от репортери новаци из цяла Англия и Европа, за да му изравят информация. Той беше доверената власт на световната война. Това също не беше лошо прикритие за един немски шпионин.

Но Иън се пазеше от идеята, че Харимън или Мъроу може да са предатели, и знаеше, че ако изкаже гласно подозренията си пред Чърчил или Рузвелт, щяха да го обявят за луд. Ако Алън Тюринг беше прав, Фехтовача беше сред приятелите, с които вечеряха в „Мена

Хаус“. Дори само по тази причина Мъроу и Бийвърбрук трябваше да бъдат извадени от списъка, а Харимън щеше да се присъедини към тях едва в Техеран. А ако Памела беше Котенцето, защо пък тя да не праща прехванатите от Тюринг съобщения? Дали пък нямаше радиопредавател, скрит в стаята ѝ във вилата на Чърчил? Дали не говореше немски?

Тук има и други жени, освен Памела, беше казал с досада Хъдърс снощи. Трябва да ги огледаш внимателно всичките. Всяка от тях може да бъде Котенцето.

Или самият Фехтовач. Иън не беше изключил идеята, че агентът на Хитлер може да е жена. Много добре. Точно затова беше дошъл на този набег по магазините и пазарите, за да прочисти ума си и да помисли. Иън изтръска цигарата си през парапета и си дръпна отново. В делегациите на Съюзниците имаше само няколко жени, но всяка една от тях беше изключителна. И всяка имаше партньор, с когото можеше да играе.

Да вземем например Сара Чърчил Оливър и любовника ѝ, посланик Джил Уинънт. Сара имаше непрекословен достъп до Чърчил и до повечето му политически съюзници по всяко време. В Англия харесваха Уинънт. За разлика от предшественика си Джоузеф Кенеди той беше подел шумна кампания за подкрепа на Англия, дори още преди Пърл Харбър да вкара Америка във войната, но при все това...

Но ако Уинънт работи тайно за Хитлер, беше отбелязал Хъдърс, това му осигурява най-доброто прикритие. Заедно със Сара.

Иън се замисли за средната дъщеря на Уинстън Чърчил. Не би нарекъл Сара Оливър точно котенце, макар че беше дяволски привлекателна и се носеха слухове, че е доста дива, когато се разгони. Сара беше прекалено умна, за да бъде просто нечий домашен любимец. Тя беше високоуважаван член на Женския спомагателен въздушен корпус, работеше нещо в отдела за фотографско разузнаване. Сигурно проучваше въздушни снимки на немски обекти, реши Иън. А това можеше да крие опасност самж по себе си.

Той знаеше, че Сара е разделена със съпруга си Вик Оливър, застаряващ музикант и забавен човек, чиито дребни грехове вече се бяха понатрупали. Семейство Оливър никога не се беше радвало на кой знае какъв успех, а фамилията Чърчил страдаше от ужасен недостиг на пари, така че ако Сара искаше да промени живота си — да

се разведе с Оливър и да се събере с Уинънт след края на войната, сигурно щеше да се оглежда за плащания под масата. А и тя беше опитна актриса, можеше да изпълни всякаква роля. Чудесен кандидат за немски шпионин.

Но дали дори едно своенравно момиче, някога избягало към сцената, би предало баща си така? Особено като се има предвид, че баща ѝ е премиерът Уинстън Чърчил?

Трудно му беше да си го представи, камо ли да го приеме. Иън смачка фасата с подметката си и се вгледа надолу покрай укрепленията, като си пазеше сянка с длан. Това със сигурност беше мадам Чан. Той си спомняше роклята ѝ ципао от алена коприна и подхождащото си към нея късо сако, изрязано красиво по начин, който свързваше Азия и Париж. Перфектно облекло за Египет, самурите на Пами не можеха да се мерят с него. Нямаше как да обърка кървавочервения силует с черна шапка като на Робин Худ. Тя стискаше ръката на Елиът Рузвелт, усмихваше се и го дърпаше към горните площадки на цитаделата.

Каква ли игра играе? — замисли се Иън. Да се занимава с увлечения по жените син на президента, докато генералисимусът е погълнат от работа? Или да измъкне каквото може от Елиът по нареждане на съпруга си? Тя не беше невинно агънце, нито пък новак. Беше сигурно с десет години по-възрастна от Елиът, който беше на тридесет и три. Но никой не можеше да отрече, че Сун Мей-лин беше поразително красива жена. Лицето ѝ беше с перфектен овал, фини кости и пълни устни, а кокът ѝ беше стегнат като на балерина. Беше слаба като стрък трева и се движеше с грацията на танцьорка. Иън напълно разбираше защо Елиът е заинтересован. С два разбити брака и поредица от връзки зад себе си той би бил лесна цел за нацистки агент.

Знаеш ли, че тя е преспала с Уендъл Уилки — беше му казал Майкъл Хъдсън миналата вечер. — Когато бил в Китай миналата година. За това знаят малко хора и смятат, че тя е предприела обиколката из Щатите именно по тази причина — защото е влюбена в Уилки и ще напусне съпруга си.

Иън не знаеше. А ако това беше новост за него, щеше да е истинска сензация, ако новината се разчуеше из света. Никога не се беше срещал с Уендъл Уилки, който през 1940 г. загуби президентските избори срещу Рузвелт. Уилки беше потиснал разочарованието си по най-добрия начин, като се беше присъединил към администрацията на

Рузвелт като световен посланик и през последните няколко години летеше по цялото земно кълбо в стар армейски бомбардировач, наречен „Гъливер“. Беше посетил не само Китай, но и Сталин в Москва. После и новия шах в Техеран.

Иън се сепна. Нима Уендъл Уилки беше Фехтовача? Щеше да е перфектното отмъщение за загубата в последните президентски избори. Да се преструва на лоялен пред Рузвелт, а да продаде Щатите в разгара на войната?

Но Уилки също не беше в Кайро. Тук беше Чан Кайшъ. Ако силният човек в Китай летеше за Техеран, Иън би решил, че той си заслужава да бъде наблюдаван. Но тази вечер беше последната, която китайците щяха да прекарат със съюзниците си. Иън трябваше да ги държи под око.

Имаше още една жена, която Майкъл Хъдсън го беше принудил да прецени — Грейс Коулс. Тя беше последната, която би желал да заподозре. Но Хъдърс беше прав, Грейси беше затънала до гуша в шпионски истории.

Тази сутрин му беше отказала да дойде до Кайро с него, като се беше оправдала с работа, но това не беше изненадващо. Преди време нямаше да стане така, припомни си той, докато палеше още една цигара и слизаше по стълбите на укреплението. Преди време нещата не бяха такива, тя го жадуваше, както я жадуваше и той. Ами ако всичко беше само преструвка? Ами ако се бе предала пред него не защото беше страхотен в леглото, ами защото беше личен асистент на шефа на Военноморското разузнаване?

Това беше проклета мисъл, но предположението беше напълно възможно. Иън лесно можеше да си се представи в ролята на глупак пред нея, било то заради обзелата го несигурност, или заради дълбокото му уважение към загадъчната същност на Грейс. Той беше източник, от който можеше да се черпи. Лесна мишена, поразена и захвърлена.

А защо да къса отношенията ни преди края на конференцията? — обади се наивната му природа. — Защо да ме разкарва, когато „Овърлорд“ е в развитие?

Защото Иън не беше необходим на Грейс. Той може и да беше полезен, когато планираше операции за заблуда на противника, но Грейс можеше да научи подробностите за „Овърлорд“ от Мопса. Тя

беше човекът, който разпространяваше тайните му до командирите на бойното поле — перфектна позиция да ги предаде наведнъж, докато обикаля целия свят с шефа на военния екип на Чърчил. Тя надаваше ухо на всяко заседание в щаба на Чърчил, всяко съобщение минаваше през ръцете ѝ. Тя водеше комуникациите в Кайро и в Техеран! В багажа ѝ можеше да има кодираща книга за „Енигма“ и никой нямаше дори да забележи. Можеше да прати съобщение до Берлин, без да се замисли. Грейси беше очевидният заподозрян за предател. Само че Иън нямаше как да си представи, че генерал лорд Исмей, випускник на училището „Чартърхаус“ и на военната академия „Сандхърст“, както и офицер от 21-вия Собствен на принц Албърт Виктор кавалерийски полк, ще има и най-бегъл интерес да предаде Британия на нацистите. Грейс не беше Фехтовача, нито пък Котенцето. Трябваше да е някой друг.

Все пак трябваше да я държи под око, и то изкъсо, до края на конференцията. А това нямаше да се хареса на нито един от двамата, помисли си Иън неспокойно.

Той се извърна с гръб към изпочупените покриви на Стария град на Кайро, пустинните му цветове и дима. Тогава я видя — жена с очи като бадеми, нежна кожа и уста като цвете. Русата ѝ коса беше неуместно загърната с копринен шал с цвят на шафран. Очите им се срещнаха и тя се поусмихна, но устните ѝ като цвят на роза дори не се разтвориха.

Нищо в нея не напомняше дори бегло за Египет, въпреки облеклото, което носеше.

— Имате ли огънче? — помоли тя, като повдигна цигарата в деликатните си пръсти. Не можеше да е на повече от двадесет години.

Той ѝ поднесе запалката, дланите ѝ бързо обхванаха неговите и тя се приведе към Иън. После се усмихна отново и се извърна. В ръката му остана листче хартия.

Той отстъпи безгрижно назад и облегна лакти на стената, сякаш гледаше движението по улиците на Кайро по-долу. Изчака и разгърна бележката на момичето.

Врагът на моя враг е мой приятел.

Той вдигна поглед и огледа тълпата туристи. Далеч напред се вейна шафраново копринено крилце. Иън реши да го последва.

ГЛАВА 8

Момичето го поведе бързо надолу покрай укрепленията на цитаделата, докато излязоха на площад „Али Мохамед“. Той помисли, че тя ще го прекоси и ще тръгне към старата гара отсреща, но вместо това тя тръгна на север и се поколеба пред хаотичното движение на площад „Румеле“. Докато тя се чудеше, той пресече до официалните коли, ангажирани с групата — тази на Алекс Кърк беше с американското знаменце на предния капак. Иън се приведе през прозореца на британския автомобил. Зад волана седеше сержант канадец, който му отдаде чест.

— Когато дамите се върнат с г-н Уинънт и полковник Рузвелт, карайте направо към пазара. Аз ще се присъединя към вас там — нареди Иън.

Той се озърна към ъгъла и видя, че момичето още чака. Една двуколка с магаре понамали, но тя поклати глава. Секунди по-късно Иън забеляза, че жената е вдигнала показалец към улицата — така в Кайро спираха такси. Една кола спря и тя се качи на задната седалка.

Той бръкна в джоба си, запали цигара и се отдалечи бавно от правителствените коли към някаква вестникарска будка, но личеше отдалече с ръста си и британската си униформа, така че нямаше никакъв смисъл да се опитва да се слее с обстановката. Тя се беше свързала с него чрез бележката и очакваше да я последва. Всякаво допълнително увъртане щеше да е само коз в ръцете на враговете, които беше споменала. Ромел можеше да го няма отдавна, но Кайро все още гъмжеше от немски шпиони.

Щом таксито ѝ се вля в трафика, той излезе напред и махна на друго. В Кайро не беше лесно да хванеш такси, тъй като всеки шофьор първо договаряше цената, а след това тръгваше по курса, но той натика в ръцете на нубиеца шепа египетски лири и му каза, че е „военна работа“. Таксито на момичето обръщаше и се насочваше по широкия булевард „Шариа Мохамед Али“. Иън го последва.

„Шариа“ беше арабската дума за „път“ или „улица“, но това беше булевард, който се точеше на няколко километра от Стария град

на Кайро към модерния квартал „Градини Езбекие“, като минаваше покрай различни джамии и правителствени сгради, кралския дворец и Арабския музей. Завършваше пред сградата на Операта. Иън слезе и като тръгна забързано наляво, се озова на улица „Ибрахим Паша“.

Право пред него зад клуб „Типерари“ се намираше хотел „Шепърдс“.

Явно момичето с шафрановия шал също искаше коктейл „Многострадално копеле“.

Иън подмина сенчестата тераса, от която „кхауага“, както египтяните наричаха европейските туристи в Кайро, наблюдаваха тълпите по улица „Ибрахим паша“ от удобните си плетени столове, и потъна направо в сумрачния хлад на Мавърската зала.

Шафрановият шал не се виждаше никъде по обемистите кресла около осмоъгълните маси, така че той кимна на скучаещия край рецепцията служител и тръгна по голямото стълбище, оградено от парапет с абаносови колони във формата на жени с голи гърди. Един от приятелите на Иън веднъж беше описал „Шепърдс“, който от сто години доминираше в живота на изгнаниците и емигрантите в Кайро, като египетската гробница на кралица Виктория. Доста правдиво описание. Балната зала стенеше под тежестта на червените дамаски и имитациите на колони от Карнак. Пушалнята можеше да бъде централната камера на гробницата, облицована в кожа. Дори тоалетните бяха претруфени и мъжете предпочитаха да се облекчават в алеята зад хотела, вместо в тях.

— Кенефи като Британския музей — обичаше да казва Иън. — Човек очаква някой доцент да му избърше задника.

През този ноемврийски следобед в „Дългия бар“ точно встрани от главното стълбище имаше едва няколко души. Все още беше рано за офицерите и хората от правителството. Разбира се, и тук нямаше момиче с шафранов шал, мотаеха се само някакви цивилни, незнайно откъде дошли. Напоследък Северна Африка беше залята от хора от всякакви народности и класи, които търсеха убежище от войната. В „Шепърдс“ обаче допускаха само най-състоятелните и представителните.

Иън пристъпи до бара и кимна на Джо.

— Джин и тоник — поръча той и небрежно огледа помещението, докато прошареният швейцарец се пресягаше за бутилката.

В далечния ъгъл, почти невидим сред драпериите на завесата по огромния прозорец, седеше сивокос мъж с великолепен мустак и разгръщаше страниците на седмичника „Египетска звезда“. От предния джоб на тъмносивия му костюм се подаваше прилежно сгънат шафранов шал.

Иън плати за питието си и се насочи към стойката с пресата. В „Дългия бар“ се получаваха водещите световни вестници, някои бяха отпреди едва няколко дни. Всички бяха добре изгладени и висяха от отделни дървени щипки. Спря се и посегна към най-големия от вестниците на Бийвърбрук, „Лондон Ивнинг Стандарт“. Беше чел броя в клуб „Уайтс“, преди да излети от Англия.

Сивокосият мъж се надигна от масата си с шумна въздишка, застана до Иън пред стойката и окачи своя „Египетска звезда“ на мястото му.

— Толкова много предателства в новините — каза той с тъга. Гласът му беше странен, едновременно мек и хрипкав. — Човек вече не знае на кого може да вярва.

— Е, както казват, „Врагът на моя враг е мой приятел“ — отвърна Иън.

— Стара арабска поговорка — кимна мъжът и се усмихна. — Доста сте научил от скитането из пустинята, командер.

Иън остави „Стандарт“ обратно на стойката.

— Бих ли могъл да ви черпя питие?

— Мартини с водка. Разбито, не разбъркано.

— Наричайте ме Назир — каза той. — Всички така ме наричат, а и вече отдавна съм забравил истинското си име.

Беше ясно, че той е не повече египтянин от внучката си Фатима, която беше момичето, довело Иън до „Шепърдс“. Сега се беше вече върнала обратно в магазинчето в самото сърце на Стария град на Кайро, където Назир продаваше антики, намерени сред пустинните боклуци. Иън предположи, че са руснаци, макар че беше възможно Назир да е грузинец като самия Сталин. Чичо Джо обичаше да дава на сънародниците си постове с власт, а Назир държеше в ръцете си наистина голяма власт. От намеците, хвалбите и премълчаните неща Иън се досети, че Назир е шеф на руското НКВД за Кайро.

НКВД или Народният комисариат по вътрешните работи отговаряше за доста неща в Съветския съюз. Той включваше пътната

полиция, пожарникарите и граничната полиция, националните архиви също бяха под неговата администрация. Но в света на Иън НКВД беше най-известно с чукане на вратата посред тъмните доби на нощта и с изпращане на хората в лагерите на ГУЛАГ. В Съветския съюз комисариатът се ръководеше от Лаврентий Берия, началника на тайната полиция на Сталин. Извън страната действаха неговите убийци и шпиони.

В Кайро, обясняваше Назир, продаваха антики, тъй като той самият бил страстен египтолог още от младини и не можел да си представи да се занимава с нещо друго. Освен това мрежата му от незаконни иманяри и копачи знаела всичко в Египет, при това половин ден, преди да се е случило. Това беше естествено разузнаване, а и хората не очакваха да им се плаща. Добрата цена за откънатите антики била достатъчна, информацията беше без пари.

— Значи са и добри комунисти — вметна ласкателно Иън.

— А няма не сме всички такива? — наклони глава Назир. — Мразим немците еднакво. Копачите на Назир и Флота на Флеминг.

Иън не си направи труда да пита руснака откъде знае името му или как го беше проследил до цитаделата. Назир нямаше да му каже, а и освен това твърде много се наслаждаваше на ролята си на шеф на всевиждащо разузнаване. Иън предпочиташе въпроса „Защо?“, а не „Как?“.

— Спомнете си съвместното нападение на нашите две страни в Иран преди две години, нали? — продължи Назир.

— Съвсем добре.

— Заедно прогонихме немците от Техеран и свалихме краля.

— И сложихме сина му на негово място.

— Шах Мохамед Реза Пахлави. На него не му е съвсем спокойно на трона — сви рамене Назир. — А и на кое ли момче би му било спокойно? Из града търчат английски и руски войници, навсякъде гъмжи от нацистки шпиони, които се преструват на американци, швейцарци и дори на руснаци, глупаците. Кой би могъл да спи спокойно? Особено с тази конференция утре. Всичките трима в Техеран. Чърчил! Рузвелт! И, Господи, Сталин! Изненадан съм, че младият Реза все още не се е напил до смърт в банята.

— Добре си информиран — каза Иън.

— Такъв е животът — сви отново рамене Назир. — Когато колегите ми в Иран се натъкнаха на немските парашутисти сред хълмовете край Техеран и заловиха и измъчваха някои от тях, решиха, че трябва да ми кажат. Изразът „Дълъг скок“ говори ли ви нещо, командер?

— Аз самият бях по-добър в стийпълчейза — отклони въпроса Иън и огледа Назир изучаващо. — Но предполагам, че всеки път, когато скочиш извън самолета във въздуха, скокът ти се струва доста дълъг.

Руснакът се усмихна и мустакът му се надигна като на морж.

— Тези парашутисти са нацистки командоси. Приемат заповедите си от агент, известен като Фехтовача. А приятелите ми в Иран тъкмо заловиха някои от тях. Останалите все още обикалят из онези хълмове. Това новина ли е за теб?

Иън остави чашата си.

— Ясно ми е, че Хитлер иска да знае защо Съюзниците се събират утре. Задачата на Фехтовача е да им каже. Но нямам представа защо му трябват командоси.

— О, скъпи сър — каза меко Назир, а мустакът му се повдигна още от развеселеното изражение, — вие си мислите, че Фехтовача иска разузнавателни данни от срещата на тримата? Де да беше толкова просто. Заповедите му, всъщност, са да ги убие.

Беше страхотен ден, а тя отново стоеше затворена вътре и следеше отегчителния комуникационен трафик. Сутринта ѝ беше много трудно да приеме съдбата си, докато гледаше как останалите жени се качват със смях в кавалкадата от автомобили, облечени като за моден подиум, а тримата привлекателни мъже им бяха водачи. Беше се обърнала решително и беше седнала зад бюрото си със слушалки в ръка. Беше сериозно момиче, разбираше залозите в тази война и беше благодарна, че Исмей-Мопса ѝ има толкова голямо доверие, но понякога изпитваше отчайваща нужда от забавления. Само един танц с поразителен непознат и чудесно изпълнение на суинг оркестър в „Кафе дьо Пари“. Чаша шампанско, може би още една. Хубава рокля, която не беше взета назаем или на четири години. Истински чорапи, вместо нарисувана черна линия по голите ѝ прасци.

Нещата, за които Грейс завиждаше, при Памела Чърчил бяха даденост. Тя се зачуди какво ли е да мислиш само за себе си, вместо за

дълга си?

— Някога отдалечавате ли се от това бюро, госпожице Коулс?

Грейс вдигна поглед и се усмихна на момчешката фигура, облегнала се на рамката на вратата. Пулсът ѝ се ускори. Той не беше дяволски красив като Иън, но Майкъл Хъдсън трябваше просто да влезе в стаята и самообладанието ѝ се изпаряваше.

— Ще си почина утре в самолета — каза тя. — Но дотогава съм изцяло на разположение на Мопса.

— Мопса празнува. — Майкъл пристъпи към нея и Грейс усети как по гръбнака ѝ пробяга нервна тръпка. — Той получи каквото искаше. Бомбардировачът Харис запази командването на момчетата си, а освен това го повишиха в маршал от военновъздушните сили. Предполагам, че янките просто ще трябва да се научат как да работят с него.

— Или да го заобикалят — подметна тя.

— Тази възможност я има винаги — усмихна се мошенически той. — Знаеш ли, че във вашите ВВС наричат Харис „Касапина“ зад гърба му? При това не заради начина, по който бомбардира немците, а защото хич не му пука колко британски пилоти ще загинат, докато го правят.

— Това не е вярно — побърза да отговори Грейс. — Всички ние осъзнаваме какъв дълг имаме към тях, нашите бедни момчета...

— Съжалявам — каза той внимателно. — Загубила си някого.

Тя се поколеба, но сведе глава.

— Брат ми.

— Бомбардировач или изстребител?

— Неговият „Спитфайър“ падна в Ла Манша.

— В Битката за Британия?

Тя кимна късо. Обаянието на Майкъл беше изчезнало. Тя си спомни как майка ѝ хлипаше посред нощ, сякаш вътрешностите ѝ се късаха, и как тя лежеше будна и си представяше спиралата от дим, устремена към спокойното сиво море. Уил беше на деветнадесет. Беше пилот едва от три седмици.

— Фотографите готови ли са най-после? — Тя беше добра в това да измества разговорите встрани от себе си и да ги насочва към неутрални теми. Така не можеше да каже прекалено много, а в нейната работа склонността да говориш беше фатална.

— Почти — отвърна Майкъл. Той отиде до прозореца на вилата и се загледа към хотела. — Премиерът иска снимка с мадам Чан, но тя още не се е върнала от обиколката по магазините и пазара. Така че момчетата с фотоапаратите седят и чакат.

Грейс забеляза, че часът вече минаваше четири следобед и важните особи щяха да започнат да мислят за вечерята и питиетата си.

— Бедният Иън. Заобиколен от толкова много жени. Ще се обърка коя първо да прелъсти.

— Той работи, не си играе, Грейс. — Майкъл се извърна решително и я изгледа. За пръв път я наричаше по име и тя отбеляза факта с една част на съзнанието си, докато го слушаше. — Той излезе тази сутрин с момичетата, защото искаше да ги разкара от Гиза и тази вила да остане празна. Никой да не се мотае из нея. Нито премиерът, нито дъщеря му или госпожа Рандолф. Помоли ме да претърся стаите на двете дами.

— За какво?

Тя се изправи и застана с гръб към вратата, така че Майкъл да не може да осъществи намерението си. Поне не още.

— Ще ми се да можех да ти кажа — поклати глава той. — Наистина. Но Иън се бои да не те изложи на опасност. Колкото по-малко знаеш, каза той...

— Пълен глупак — изсъска тя яростно. — Това е заради обаждането му, нали? До Блечли?

— От изключителна важност е — кимна Майкъл. — Въпрос на живот или смърт. По следите сме на нещо опасно.

— И очаквате да го откриете в стаята на Сара или на Пам? Ти осъзнаваш ли какво предлагаш?

— За жалост, да.

— И няма да претърсиш стаите на мъжете?

— Все още не.

Грейс въздъхна ядосано.

— Какво, по дяволите, му става на Иън Тъпия Флеминг? Винаги очаква най-лошото. Особено от жените. Разбира се, ние сме врагът. Предатели, от първата до последната.

— Не бих стигнал чак дотам — възрази Майкъл. — Той е луд по тебе, Грейс.

Грейс се изсмя на глас.

— Тия ги разправяй на друг, господин Хъдсън. Единственият човек, за когото на Иън му пука, е за самия него.

— Не бих казал, че чух точно това.

— Мили Боже, той да не се е разревал над чашата си със скоч?

— Не — отвърна Майкъл. — Но ми е ясно кога един мъж е понесъл тежък удар. Защо го направи, Грейс?

Тя се смути. Изкушаваше се да излее душата си пред Майкъл — откритото му американско лице беше откровено като на актьора Джими Стюърт. Но всяка една нейна дума щеше да бъде предадена на Иън, а тя не искаше той да разбира, че я беше наранил.

— Човек не може да му има вяра — каза тя безизразно. — Нито да му повери нещо ценно. Предполагам, че и на теб не може да ти се има вяра, понеже си му приятел. Няма да те допусна в стаите на дамите.

— Обещавам, че няма да пипна бельото им дори с пръст — въздъхна той.

— Не става дума за това, а за принципа. Ти нямаш право на достъп до бельото им, господин Хъдсън.

— Майкъл — поправи я той.

— Ти не си британски поданик — отсече тя. — Ако те допусна някъде из личните стаи в тази вила, ще наруша мерките за безопасност.

Той се доближи до нея и я хвана внимателно за раменете, сякаш бяха от стъкло и можеха да се счупят. Грейс усети как дланите му се плъзгат, топли и настоятелни, и усети импулс да се отпусне до гърдите му. Носеше такова бреме от толкова отдавна...

— Из всяка от стаите ли? — попита я той меко. — В нито една ли няма да ме допуснеш, Грейс?

На Пам Чърчил никога не ѝ се налагаше да прави такъв тип избор.

Грейс отстъпи и се дръпна от ръцете му.

— В нито една, господин Хъдсън. Сега ще ме оставите ли да се върна към работата си, или трябва да повикам охраната?

ГЛАВА 9

През лятото на 1925 г. Ив беше бременна от любовника си, художника Огъстъс Джон. Тя затвори къщата си и замина да роди в Европа. Нареккоха бебето Амарилис. Дватамата се върнаха в Лондон през декември. Ив настоя, че детето е „осиновено“ и осемнадесетгодишният Иън каза на Хъдърс точно това, но учениците в дома на Слейтър се кискаха в шепи и го гледаха подигравателно. Никой не би се осмелил да клюкарства пред Питър, но той беше вече в „Оксфорд“. Иън се преструваше, че не му пука, но гневът му беше опустошителен. Оценките му се влошиха изведнъж и през април на последната му година в „Итън“ Ив внезапно реши да го извади от училището.

Тя беше решила, че от него няма да излезе студент в „Оксфорд“ и Иън беше пратен при полковник Тревър, който живееше в Бедфордшър и подготвяше младежи за изпитите във военната академия „Сандхърст“. Момчетата при Тревърс бяха поразително глупави, но Ив не се трогна въобще.

— Ако не си даваш труда да учиш — каза тя, — ще трябва да се биеш.

Майкъл Хъдсън завърши „Итън“ и замина за непознатия свят на „Йейл“. Той пристигна в Ню Хейвън, изградил сдържан британски маниер и акцент, но бързо се научи да ги забравя. Вместо бейзбол и американски футбол играеше крикет и ръгби. Нямаше семейство в Щатите, в онзи момент баща му беше пратен в Анкара. Майкъл пишеше престорено весели писма на Иън, който го канеше да прекара ваканцията си с Ив, Амарилис и братята му в Чейн Уок, но Майкъл не дойде.

Не дойде нито следващата, нито по-следващата година. После настъпи световният срыв и в Америка не останаха пари за пътувания през Атлантика.

Иън влезе в „Сандхърст“, но напусна академията под сянката на „съмнителни обстоятелства“. Видя Хъдърс отново чак през 1933 г.

Вървеше през фоайето на хотел „Национал“, когато звукът на пиано неочаквано го накара да спре. Уверен и безгрижен стил на

свирене като самата мелодия на Портър Коул. Какво е това нещо, наречено любов? Това смешно нещо, наречено любов...

Мислеше си за пиене и за съмнителната храна, която му сервираха през последните шест дни. Беше летял от Кройдън край Лондон до „Темпелхоф“ в Берлин и в шест часа беше хванал експреса „Норд“ за Москва. Руските влакове все още се движеха по релсите отпреди войната, като разстоянието между тях беше по-широко, затова на границата се наложи да слезе и да се настани в друга композиция, в доста по-студен вагон. Същата вечер в Москва връзката му от „Ройтерс“ го откара в „Национал“, като му обясни, че всички западни репортери от пресата отсядат там. Там беше и единият от едва двата бара в Москва, които предлагаха джин.

Иън беше пратен в Русия ужасно набързо, тъй като шестима британски инженери щяха да бъдат съдени за шпионаж. Фирмата им „Метро-Вик“ инсталираше генератори и турбини, снабдяващи страната с електричество. „Метро-Вик“ работеше в Съветска Русия от десетилетия, но в момента руско-британското търговско споразумение се предоговаряше, тъй като Сталин не харесваше старите условия. Според него той и страната му бяха оцетени от безскрупулните капиталисти, така че обвини в шпионаж няколко англичани, служители в „Метро-Вик“, които му бяха подръка, и ги арестува. Беше възможно инженерите дори да бъдат екзекутирани.

Това беше най-гръмката история, по която Иън беше работил в непоследователната си кариера в „Ройтерс“. Но след само един ден в руския съд се почувства потискащо отегчен. Това си беше чисто и просто показан процес — съдията говореше с гробовен глас, а в шумната тълпа зрители нямаше нито един човек, попаднал там случайно. Дори Сталин не беше толкова глупав, че да рискува търговско ембарго от страна на Англия, просто за да раздрънка оръжие в лицето на британците. Иън се хвана на бас с колегите си от Международната новинарска служба и от американската агенция „Асошиейтед прес“, че „Метро-Вик“ ще се отърве с леко шляпване през пръстите. Руските заговорници обаче щяха да бъдат пратени в лагерите.

... кой може да разгадае мистерията все пак? Защо ме кара да приличам на глупак?

Песента сякаш го повлече и Иън бутна стъклената врата на бара. Присви очи и се огледа през плътните кълбета цигарен дим. По повечето от масите седяха западници в хубави костюми, имаше и неколцина, задържани от местната тайна полиция, личаха си от километри по зле стоящите им дрехи. Три жени, явно пълни професионалистки. Една от тях се привеждаше над пианото с чаша, поръчан от благодетел, скоч в ръка.

Иън можеше да разпознае Хъдърс в гръб безпогрешно, както не би объркал Ив или Питър. Не можеше да обърка жилите по врата, нито пък уязвимостта на кожата там, където се срещаше с острия срез на прическата. Да не говорим за безумно щръкналите като на маймуна уши. Или пък за начина, по който тънките като вестници плешки се мърдаха изпод сакото, докато свиреше. Явно не се беше хранил добре от доста време насам.

— Какво правиш в Москва?

Пияната блондинка с чаша скоч в ръка някак успя да вдигне очи към него. Хъдърс се озърна, но пръстите му продължаваха да играят по клавишите.

— Теб търсех, Джони — каза той.

Изхвърлиха ги от бара в два посред нощ, когато комунистическите им гувернантки решиха, че е време да си ходят. Хъдърс не беше отседнал в „Национал“. Беше невероятно, но той имаше апартамент на улица „Горки“. Живееше в Москва.

— Напуснал си Америка. И не си ми казал.

Майкъл се вторачи изучаващо във водката си. Беше запознал Иън с руската отрова, нищо, че седяха в бар за западници. В Москва не можеш да пиеш, ако не пиеш водка, каза му той.

— Баща ми почина — рече някак между другото Хъдърс. — Беше разпределен в Анкара. Умря от тиф. Това не съм ти го казвал. Толкова отегчителен начин да умреш... не като Моки.

Държавният департамент би пратил тялото на баща му у дома в трюма на товарен кораб. Майкъл би могъл да го прибере от доковете на Ню Йорк, но не знаеше къде да го погребее. Хъдсън старши не се беше свъртал от тридесет години в родината си. Затова Майкъл беше потеглил с кораб и след няколко седмици беше стъпил на високите и безлюдни склонове на Азиатска Турция. Новата столица Анкара беше град, населяван още от Бронзовата ера. Хетите бяха построили

улиците, фригийците бяха изкопали фонтаните, а през хилядолетията се бяха редували лидийци, перси, македонци, галатяни, византийци, селджуки, а накрая и османски турци. Майкъл реши, че баща му, този тих и невзрачен световен бюрократ, би следвало да положи костите си сред всички други по тези земи.

— И щом и това отмина — сви рамене Майкъл, — не виждах причина да се връщам. Така или иначе САЩ така и не станаха моя страна.

Трябваше да се върнеш у дома, помисли си Иън.

Майкъл продължил пътуването си на изток с влак, после наел кола до Арарат и Закавказието. Стигнал до Каспийско море и поел на север през Астрахан, Киргизстан и Урал. Дошла зимата на 1932 г. и се върнал в Москва.

— В „Сименс“ търсеха преводач — обясни той с две думи. — Някой, който да може да разговаря както с инженерите им, така и със Съветите. Само помисли, Джони! Колко фашисти и комунисти са нужни да сменят крушка на лампата? Ама аз мога да си говоря каквото и на когото си поискам. В кръвта ми е.

Иън си помисли, че тази горчивина е нова. Странична жертва на възрастта.

— Значи ти вършиш кажи-речи онова, заради което хората на „Метро-Вик“ са били арестувани? — предположи той.

— Да, но по-добре — захили се Майкъл.

— Не ти ли писва? — попита Иън внимателно. — Да не чуваш и дума на английски...

— Точно затова прекарвам нощите си из хотелските барове — рече Майкъл. — Заради разговорите. Какво да правя в Щатите? Нямам семейство. Да не говорим за работа, проклетата Депресия прецака всичко.

— Руснаците явно не могат да платят.

— Ами — сви рамене Майкъл, почука с чашата си по барплота и рече на бармана нещо, което Иън не разбра. Наляха им още водка. — Да си чувал за глада?

Иън кимна. Това беше още една причина Сталин да се ядоса на Запада — вестниците бяха разтръбили новината, че руснаците гладуват и комунизмът е умряла работа. В безкрайните пустеещи степи не растяло нищо, а магазините били празни. Сталин обяви, че зад тези

уронващи престижа съобщения стоят саботьори и ограничи пътуването на западните журналисти. Ако за нещо не бъдеше съобщено, значи то не се беше случило.

— Е, поне имат светлина — каза Майкъл. — Благодарение на нас.

— Светлината не е безплатна.

— Почти едно и също е — настоя Майкъл, пресегна се за цигарата на Иън и си дръпна дълбоко. — Момчетата от „Дженеръл Електрик“, „Метро-Вик“ и ние от „Сименс“ оправяме бъркотиите с цените през последните две години. Прикриваме и информацията за негласно споразумение. Всъщност, прикриваме информация за всичко. Сталин с право нарича всички ни „шпиони“. Бяхме си направили чуден малък картел и никой не надничаше в канчето на другия. Русия получаваше електричество, а и ние печелехме по един-два долара. Но сега Човека от стомана сигурно ще стъпи на врата на плановете ни и ще ни прати да си опаковаме багажа. Излиза му по-евтино, отколкото да плаща за такава операция.

— А какво ще правиш тогава? — обърна се Иън към себе си.

Лицето му се озари от познатата усмивка.

— Ще продам каквото знам на онзи, който предложи най-висока цена.

Иън щеше да си спомни това, когато войната избухна шест години по-късно и на Рузвелт внезапно му дотрябваха шпиони.

ГЛАВА 10

Докато Иън стигне до „Мена Хаус“, ноемврийският мрак вече се беше спуснал. От прозорците, обърнати към Гиза, се лееше златиста светлина, но Голямата пирамида се извисяваше неумолима и студена в пустинната нощ със слабо осветените си бели, каменни блокове. Когато стигна с такси до пазара „Хан ел-Халили“ от „Шепърдс“ не откри никакви чакащи официални коли, затова нае шофьор да го откара до хотела. Бодливата тел и постовете го спряха на осемстотин метра от „Мена Хаус“. Иън показва документите си и извървя останалия път пеша. Движеше се бързо с наведена глава.

Предупреждението на Назир беше наложило единственото възможно решение. Ако Фехтовача имаше заповеди да убива, Иън трябваше да каже на Чърчил каквото знаеше. После с Хъдърс щяха да говорят с човека на Рузвелт, Сам Шварц.

Маршал Сталин, беше казал Назир, знае, че в Техеран чака убиец. Същият човек, който се появи като от въздуха и измъкна Мусолини. Каза му го е нашата мрежа. Сталин идва в Техеран с цяла армия около себе си, а ако нашата мрежа не успее да го спаси, всички ще умрем, Флеминг.

Иън реши да не казва на Назир, че неговият убиец е точно тук, в Гиза. Щеше да си спести куп неприятности, ако успее да разобличи Фехтовача още тази вечер.

Той стигна до края на алеята и се поколеба. От хотела се дочуваше слаба музика. Оркестър, не изпълнение за танци, а това значеше, че делегациите са все още на вечеря. Щеше да има и много церемониални тостове, тъй като утре китайците се разделяха с тях. Вечерята щеше да се проточи, а това щеше да му даде време да подготви съобщението си.

Той подмина централния вход и тръгна покрай сградата, като се спускаше по хълма. „Мена Хаус“ беше построен на няколко нива, имаше множество входи и следваше терена така, че поне три етажа бяха технически приземни. Иън пое по пътека, която го изведе до неговия етаж, намери входа и тръгна към стаята си.

Този край на хотела беше доста по-тих. Иън затвори вратата зад себе си с чувство на облекчение. Леглото му беше оправено, покривката отметната, а халатът му изваден от гардероба. Той смъкна ръкавелите си, развърза връзката и си наля питие, докато чакаше ваната да се напълни. За негово разочарование никой не беше подпъхнал бледосиня официална телеграма под вратата, докато го нямаше. Алън Тюринг нямаше повече информация. Иън щеше да звучи като глупак, когато докладва на Чърчил. Не разполагаше дори с най-малкото доказателство, за да подкрепи думите си.

Водата във ваната ухаеше на портокал и карамфил. Той влезе вътре с въздишка, пресегна се за подложката за писане, която беше оставил на шкафчето, и я подпря на коленете си.

— Искаш да ми кажеш, 007, че очакваш правителството на Негово величество да промени цялата линия на действията си в последния момент, когато изходът на войната виси на косъм и силите са балансираны? По дяволите, човече, прелетяхме през половината земно кълбо, за да се срещнем със Сталин утре!

— Опасявам се, че няма друг изход, сър. Фехтовача очаква да паднете в капана му. Най-сигурният начин да осуетим плановите му...

Не искаше да се заиграва с това. Иън смачка листа с написаното и започна друг, като усещаше, че водата изстива, а скочът му се стопля.

Скъпи Хъдърс,
Ела да се срещнем във вилата на премиера веднага
щом получиш това.

Джони

Петнадесет минути по-късно той крачеше по песъчливата пътека в нова униформа, а черната му коса беше сресана назад зад ушите. Не беше ял от закуска, но нервите му бяха толкова опънати, че не можеше да сложи и хапка в уста. В „Итън“ беше счупил носа си на игрището и някакъв равнодушен лекар беше фиксирал хрущяла с метална пластина. Когато Иън беше подложен на стрес, пластината се обаждаше. Болката обхващаше гърба на носа му и стигаше чак зад очите. Иън ги затвори за миг и звуците внезапно се усилиха, за да може слухът да компенсира липсата на зрение.

От хотела на няколкостотин метра зад него продължаваше да се чува музика, а вълничките пошляпваха по ръба на басейна на края на поляната вляво. Чувахе как бризът шумоли в листата на финиковата палма тъкмо покрай пътеката.

Той се спря и отвори очи. Въздухът беше съвършено неподвижен. Тази вечер нямаше никакъв вятър. Което значеше, че...

Той започна да се извъръща, точно когато ножът се заби в гърба му с такава сила, че го накара да се препъне. Инстинктът му помогна, леката промяна в позицията отклони тънката стомана в лопатката и спаси белия му дроб. Той протегна ръка назад, като се опитваше да хване убиеца, и падна на колене.

От балната зала на „Мена Хаус“ гръмнаха аплодисменти. Чърчил сигурно беше казал нещо духовито.

Рамото му пулсираше от болка. Мъжът веднага скочи върху него и една покрита с ръкавица ръка го стисна за устата. За секунди щеше да измъкне ножа от гърба на Иън и да му пререже гърлото. Той замахна яростно с лакът към ребрата на нападателя и се опита да се измъкне от захвата му. Чу се сумтене и ръката стисна устата му още по-силно.

Иън усети как свободната ръка на мъжа се надига. Ножът, помисли си той, но сгреша. Нещо твърдо и метално го удари по тила и светът изчезна от съзнанието на Иън.

Нямаше да е трудно да подмами Майкъл Хъдсън във валса, помисли си Памела, когато го откри да стои сам близо до входа към фойето. Музиката и кръжащите по дървения под хора не бяха официално част от тази последна вечер в Гиза, но щом скованата вечеря се разчупи и отделни членове на делегациите започнаха да се оттеглят към стаите си, тя изпита лудо желание за малко разнообразие. За нещо различно от празното ѝ легло и още една доза хлорал, за да може да заспи. Памела беше отишла сама до фойето с високо вдигната глава. Щеше да е непристъпна, абсолютно съвършена. Нямаше да ги чува как я викат и някой щеше да ѝ поднесе питие и да се опита да я очарова. Някой щеше да започне играта.

След една цигара и едно питие в нощта забеляза Майкъл.

Сега се облягаше на ръката му, обхванала я около кръста, и не откъсваше премрежения си поглед от очите му. Той беше великолепен танцьор. Ако питаха Памела какво има предвид, щеше да отговори, че

той не мисли за краката си и я водеше така, че тя да изглежда още по-прекрасна. Определено се държеше, сякаш бяха съвсем сами в залата — очите му не се отделяха от нейните, а ръцете му караха тялото ѝ да отвърща точно както искаше. Пам просто се наслаждаваше. Въпреки възпитанието и чара си, Ейвърел Харимън беше слаб танцьор. Ед Мъроу пък нямаше време за танци. Нима беше престъпление да се позабавлява с Майкъл, който усещаше музиката с цялото си тяло? Всички мъже претендираха, че я обичат, казваха, че ще ѝ дадат целия свят... но в крайна сметка я оставяха сама. Тя ненавиждаше да е сама. Рандолф. Ейв. Сега и Ед. Всички очакваха да пропилее най-хубавите години от живота си, докато те се бяха отдали на приключенията си.

Най-хубавите години. Тя обичаше тази война. Това беше най-възбуждащото време, което можеше да си представи. Не важаха никакви стари правила. Всеки гребеше от живота с пълни шепи, защото утре можеше да умре. Когато убиването приключеше, щяха да спечелят онези, които не се плашеха от риска, хората, сграбчили шанса си и с двете ръце. Онези, които не се тревожеха от чувство за вина. Майката на Памела беше насадила у нея страха от Бог, още когато беше момиче, но тя бързо научи, че страхът е просто друго име на вината и отхвърли и двете, когато напусна дома си. Тя беше един от печелещите.

Лицето на Майкъл беше съвсем близо до нейното, а пламът в погледа му я караше да се чувства неспокойна. Той беше десет години по-възрастен от нея, но с цели двадесет по-млад от Ейв. Тя се зачуди какъв ли е в леглото и погледът ѝ се плъзна към устата му. Устните му бяха полуотворени и той си пое рязко дъх, сякаш не му стигаше въздух. Музиката спря.

— Изпрати ме до вилата — измърка тя. — Тези хора така ме уморяват.

Той я поведе през събралата се група така инстинктивно, както и танцуваше. Лицата около нея сякаш се разпадаха в неясна аура на техния кръг от чар. Памела се усмихваше спокойно и не отвърщаше на никого. Трябва да е стегната. Колко ли шампанско беше изпила? Или беше опиянена от Майкъл? Усещаше ръката му на талията си. Вечерното ѝ наметало, още една от кожите на Ейв, се плъзна по голите ѝ рамене. Тя намести брадичка в меката кожа и затвори очи. Господи. Утре щеше да види Ейв. Надяваше се, че ще успее да изпита някакви чувства.

Пустинният въздух беше студен, а над главите им грееше звездната арка. Тя потръпна и се приведе към Майкъл, докато той я водеше по песъчливата пътека. Всичко се развиваше прекалено бързо. Щяха да стигнат твърде скоро. Тя се спря и го накара да се обърне с лице към нея. Отпусна се в ръцете му и той, разбира се, сведе глава и я целуна. Вкусваше я, усещаше глад. Отметна главата ѝ назад, за да продължи към гърлото ѝ и ямката на ключицата, посегна към извивката на гърдите ѝ под нея. Коженото наметало обгърна и двамата.

— В стаята ми — задъха се тя.

Той вдигна глава, прихвана я и двамата забързаха по пътеката.

Нито един от тях не забеляза резките от пръсти и следите от болезнена борба в пясъка, разпилените в градината камъчета или дълбоките вълнообразни бразди, останали от влаченето на петите на безжизненото тяло към финиковата палма. Не видяха и тъмните петна от кръвта на Иън Флеминг.

Джил Уинънт обаче ги забеляза.

Той никога не пиеше твърде много, а острите му очи бяха привикнали да работят на тъмно. Твърде често през последните години беше скачал в бомбени кратери и беше разчиствал греди и натрошени тухли там, където някога беше имало къща.

— Сякаш някой е колил прасе тук, Сал.

Той се спря, като внимаваше къде стъпва, а Сара трепереше до него във вечерната си рокля.

— Арабите не ядат свинско.

— Овца, тогава.

— Или угоено теле. За завръщането на блудния син. Дявол да го вземе, да не би Рандолф да се е появил? А Памела да го е убила?

Джил дръпна Сара към вилата на премиера.

— Хайде — подкани я той нежно, — студена си като лед и трябва да се наспиш. Утре всички ни чака голям ден.

Лунната светлина се движеше бавно по неравната повърхност на Голямата пирамида. Тя очертаваше ръбовете на изсечените каменни блокове и неподвижните като бедуини снайперисти сред тях. Отнякъде се понесе високият вой на чакал. Един от снайперистите се размърда с болка, мускулите му се схващаха от студа.

Майкъл Хъдсън внимателно стъпи с десния си крак на пода, като внимаваше да не издаде и звук. Изчака няколко удара на сърцето и

измъкна тялото си изпод завивките в топлото легло на Памела. Равномерното ѝ дишане остана непроменено. Тя спеше по корем, извърнала лице към стената, а лъскавата ѝ коса се беше разпиляла по възглавницата. Една коприно мека ръка се пресегна към него. Тя не го беше прегърнала на сън, Памела беше всичко друго, но не и с чувство за собственост към мъжете. На Майкъл му се стори интересно, че жена, толкова ненаситна в преследването на мъже, не изпитва почти никаква нужда да ги държи в ръцете си. Памела беше различна от повечето жени. Тя му се беше насладила като на чаша хубаво вино или като на вкусно ястие, сякаш винаги щеше да има още една бутилка или още една порция.

Тънък лунен лъч проби през пролука в тежките завеси на прозореца. Тя му беше казала, че мрази гледката на Голямата пирамида и че в стаята ѝ завесите са винаги плътно дръпнати. Нямаше значение. Лунният лъч беше като фенерче — осветяваше достатъчно, за да може Майкъл да се ориентира.

Той си обу панталоните, тихо пъхна ръце в ръкавите на ризата си и пристъпи към бюрото на Памела. Там намери купчина листи, надраскани с някак детския ѝ почерк. Писма. Какво ли разправяше на хората за конференцията?

Той ги прегледа набързо. Едно до Бийвърбрук. Друго до Мъроу. Мадам Чан притежава божествени рокли, но съпругът ѝ никога не говори за нея... Г-н Рузвелт наистина е сакат! Трябва да го вдигат на ръце от инвалидната му количка... Синът не изглежда дори наполовина толкова добре, колкото на снимките...

Тя се размърда насън. Преметнатата върху възглавницата ръка се сви като сгънато крило на птица. Той я гледаше, затаил дъх. Тя продължи да спи.

Той се отдръпна от бюрото, приклепна до гардероба и започна леко да отваря вратата му. Търсеше нещо — предавател, радиостанция, кодова книга на немски.

Беше се обзаложил с Иън Флеминг, че в стаята ѝ просто няма да открият нищо. И имаше дълбока лична причина да се надява, че е прав.

ГЛАВА 11

Тънката лула за опиум беше покрита с черен лак и инкрустирана със сребро и тъмозелен нефрит. Среброто изписваше инкрустации на летящи жерави, изработени от истински майстор. Лулата беше на няколко века. Когато не я ползваше, я оставяше върху лакирана в черно поставка. В основата ѝ имаше три изпъкнали кръга. Там държеше опиума.

Чан лежеше на дивана в апартамента си в „Мена Хаус“. Носеше тъмносин копrienен халат, бродиран с алени дракони. Очите му се взираха в тавана на стаята и следяха виденията през облаците жълт дим. Във вторачените зеници нямаше и помен от сънливост.

През деня той изглеждаше поразително с тънките си правилни черти, посребрената по слепоочията коса и слабата си фигура, но вечерта, помисли си Мей-лин, когато сваляше западната си униформа, беше великолепен. По един безкръвен и ужасяващ начин.

Когато беше дрогиран така, взиращ се неподвижно във виденията си, Чан изглеждаше едновременно жив и мъртъв, като демоничен бог от древните времена. Опиумът освобождаваше най-скритата му същност, точно както западните дрехи я прикриваха.

Мей-лин седеше в привичната си стойка в главния салон, с подвити под тялото крака и ръце, сплетени около чашата чай. Беше оставила стаята тъмна, за да гледа обляната в лунна светлина Голяма пирамида. Денят беше минал добре. Беше се отскубнала от мъжа си и се беше забавлявала. Краката ѝ бяха уморени от изкачването на безброй каменни стъпала, а ръцете ѝ все още пареха, но не от порцелановата чаша с горещ чай. Все още помнеха докосването на пръстите на Елиът.

— Съпруго — въздъхна той тихо, почти с шепот, слабо подобие на глас, като на някой призован от света на духовете.

Тя не отвърна веднага. Никога не беше съвсем сигурна, дали я познава, когато опиумът го държеше в хватката си. Но когато я повика отново, остави чашата си на масата.

— Съпруге — прошепна тя и коленичи край дивана. Остави очите си да свикнат с мъждеещата светлина. Около Чан горяха свещи, а колебливите им пламъчета ѝ се струваха неестествено ярки след хладния блясък на луната.

Лулата беше на стойката си. Ръцете му бяха отпуснати край хълбоците, но той вдигна дясната, сложи я леко на рамото ѝ и я остави да падне като листо към лакътя ѝ.

— Толкова красива — измърмори той. — Като най-редкия сиво-зелен порцелан.

В гласа му личеше детинско учудване и тя, която никога не беше носила дете в себе си, почувства внезапна мекота.

— Моята наложница — продължи той монотонно. — Моята курва.

Очите му продължаваха да се взират в тавана, но ръката му я стисна болезнено. Тя се стегна и се опита да се освободи. Главата му се извърна бавно към нея като змия.

— Изпитваш глад за сина на Рузвелт. Би си отворила краката, ако той поиска. Днес ме посрами пред цяло Кайро, като флиртуваше, смееше се и въртеше задник.

— Не — проплака тя и отскубна ръката си.

— Куан те проследи — изплю трите думи той. Куан беше бодигардът му, ветеран от Гуоминдан.

— Куан лъже.

— Той може да разпознае срама. Нарече те курва.

— И нищо не си му направил?

Той седна.

Лулата отнесе първия удар. Лявата му длан запрати ценната вещ в далечната стена. Вторият удар беше за Мей-лин. Отхвърли я назад към вратата и тя удари силно главата си в дървото. Той я докопа за секунди, впи пръсти в косата ѝ, повлече я към другия край на стаята и я захвърли сред парчетата натрошен нефрит и сребро. Парченце лак се впи в ръката ѝ.

— Отрекох се от съпругата си заради теб — процеди той през зъби. — От наложниците си. Ето как ми се отплащаш. Държиш се като курва пред лидерите на Запада. Враговете ми се смеят в лицето ми.

— Безчестието е твое — произнесе тя ясно. Гледаше не лицето му, а късчетата счупен нефрит. — Ти вярваш на един лъжец, а не на

жена си. Друг мъж би убил Куан за безочието му.

Очакваше още един удар, но за нейна изненада Чан се засмя меко.

— Какво би ми дало това? Нищо.

Мей-лин го погледна открито.

— Все това преследваш, нали? Какво ще получиш.

— Да. — Той приклепна край нея. — А ти нищо не ми даде. През всичките дни в Кайро. Само се усмихваш и въртиш задник. Нямам тайни, които да продам. Каква полза от теб, съпруго?

ДЕН ТРЕТИ
КАЙРО И ТЕХЕРАН
СЪБОТА, 27 НОЕМВРИ 1943 Г.

ГЛАВА 12

— Командер. Командер Флеминг.

Клепачите на Иън тежаха, сякаш някой беше сложил върху тях петачета, за да си плати на лодкаря Харон за превоза през реката на мъртвите Стикс. Той се помъчи да се подчини на гласа и ги повдигна. Светлината беше болезнено ярка, а зрението му беше замъглено. Той отново затвори очи.

— Би трябвало да е добре засега — каза гласът. — Когато дойде в съзнание, му дайте нещо за болката. Главата ще го цепи.

— Добре — рече втори глас, далечно познат. — Оставете някакви указания за прислужницата ми.

— Утре пак ще се обадя. Не се притеснявайте да се свържете с мен, ако нещо...

Иън долови звук от затваряне на врата. Поне единият от гласовете щеше да спре да го тормози.

Някой прекоси стаята, без да бърза. Иън усещаше нечий поглед върху себе си и това му напомни за Моки, когато беше малък и страдаше от треска. Същият безпристрастен и преценяващ поглед, сякаш Иън беше умряла риба, изхвърлена на чакълестия бряг на Арнисдейл.

Той отвори очи и се намръщи в лицето на Алекс Кърк.

Гледката нито му хареса, нито го отврати. Американският посланик в Египет беше изтънчен, добре облечен и обичащ удоволствията човек. Кожата му беше гладка и той полагаше много грижи за нея. Иън си помисли, че сигурно си скубе веждите. Никъде не виждаше и едно стърчащо косъмче. Вратовръзката му беше от изключително качествена коприна, вързана перфектно. Носеха се слухове, че харесва млади египетски момчета.

— Ето те и теб. — Кърк си дръпна стол и приседна край леглото на Иън. — Главата боли ли те?

— Ужасно. — Раздвоените образи пред очите му постепенно се избистряха, а това му вдъхна увереност. — Някой ме цапардоса.

— И те е пронизал с нож в гърба.

— Знам. — Той примижа и огледа непознатата стая. — Къде съм?

— В моята вила. Градинарят ми почти се спънал в теб тази сутрин. Тъкмо около изгрев. Решихме, че това е най-доброто място, където да те пренесем.

Съзнанието на Иън се помъчи да се върне назад през мъглата от половинчати образи и халюцинации. Беше изпъзлял от храстите. Или май го беше сънувал? Спомняше си ужасната жажда и палещата топлина на треската. Пяскът под лактите. Увереността, че умира в Сахара. Беше повърнал край някакъв каменен фонтан. Беше стигнал до него, като следваше мириса на водата.

— А защо не във вилата на премиера? — Той се опита да повдигне ръце, но болката го прободеше и той побърза да сведе дясната. Нямаше следи от ожулвания, но снощи все пак носеше униформа.

— Допълзях дотам. Сигурен съм.

— Стигнал си до градината на премиера. Трябва да си се освестил по някое време след нападението и с всички сили си се опитал да стигнеш до цивилизацията. После пак си припаднал.

— Имам ли мозъчно сътресение?

— Със сигурност. Освен това си загубил доста кръв. Раните по скалпа ти са ужасни, да не говорим за среза на гърба ти. Добрата новина от лекаря е, че ножът не е засегнал белия ти дроб. Нито пък нещо друго, което ще ти трябва.

Кърк говореше успокояващо, но Иън не беше съвсем убеден. Трябваше да е в британската вила, не в американската. Мрачно предчувствие сви стомаха му.

— Колко е часът? — попита той и се опита да седне. Успя само да простене „По дяволите“ през зъби и внимателно се отпусна обратно на матрака.

— Малко след десет и половина.

— Трябва да се облека.

— Флеминг — усмихна се Кърк извинително. — Отпусни се. Самолетите вече излетяха. Няма къде да ходиш.

— Не говориш сериозно.

— Опасявам се, че е така.

— Мамка му. Всичките ли заминаха? Премиерът? Госпожица Коулс?

— Всичките.

— А вашите хора?

— Мда. Съжалявам.

Значи Хъдсън беше излетял преди няколко часа, без да има и най-малка представа какво се случваше. Щеше да гледа как президентът Рузвелт влиза право в капана на убиец нацист. Също и Чърчил, Иън дори не беше предупредил собствените си хора! Исусе, не беше пратил дори бележка до Грейс или до Исмей или до..., Господи, помогни, шефа си Ръшбрук. Сега всички бяха във въздуха, неведоми като бебета, и летяха право към унищожението си. Вината беше негова. Всички щяха да умрат, Хитлер щеше да спечели войната, а вината беше негова.

Той отново се опита да се изправи и избълва поток ругатни.

— Шефът ти, старият Ръшбрук, реши, че трябва да останеш тук — обясни Кърк. — Предполагам, че известно време ще изпитваш слабост. Заповедите ти са да полежиш няколко дни, а след това да тръгнеш за Лондон.

— Не — отсече твърдо Иън. — Той иска точно това. Да ме разкара от пътя си.

— Кой? Ръшбрук?

Иън се вторачи в Кърк.

— Човекът, който ми причини това.

— Искаш да кажеш, че си го разпознал?

— Беше тъмно. А той ме издебна в гръб. Моят убиец.

— Ти не си точно мъртъв, приятелю — повдигна вежди Кърк.

— Точно това е най-странното.

Кърк сложи хладната си длан на челото му.

— Да нямаш температура?

— Напълно с ума си съм — сопна се Иън. — Дръж се човешки, Алекс, и ми подай ръка.

Кърк подхвана Иън за здравото му ляво рамо и му помогна да се изправи до седнало положение. Иън стискаше зъби от болка, а по челото му изби пот.

— Помислих си, че тук има нещо повече, отколкото ми казва Ръшбрук — рече Кърк. — Той заяви на останалите от делегацията, че си болен от бронхит. Стори ми се малко измислено. Защо не каза, ако

си бил пребит или ограбен? Не, че щеше да се случи на някой друг, всички си тръгваха.

— Бил съм ограбен?

— Документите и парите ти липсваха. Въпреки че снощи тук имаше повече стражи, отколкото във Форт Нокс, а Щатите държат там златния си резерв. Според мен те е повалил някой от войниците. Никой друг не можеше да влезе или да излезе. И точно затова си жив, Иън. Никой не убива човек заради паспорта му и малко дребни пари.

Иън не понечи да спори с посланика. Не каза нищо нито за нацисткия агент, нито за заговора за убийството на Тримата големи. Разшифрованите от Блечли съобщения бяха класифицирани като УЛТРА и едва шепа хора можеха да ги видят. Кърк не беше един от тях.

Главата на Иън кънтеше. Щеше му се просто да изключи и отново да полегне на спокойствие. Изкушаваше се да приеме, че е отстранен, че е извън битката и е приключил със ставащото.

Нима искаш да кажеш, 007, че си си позволил да се въргаляш и да се възстановяваш сред удобства, докато Хитлер е убил единствената надежда за победа в тази ужасна война?

Полегнал си и си оставил нацистите да спечелят?

— Оценявам какво сте направили, сър. — Той внимателно обърна тежката си като гранитен къс глава към посланика. — Но се боя, че ще трябва да помоля за още няколко услуги.

— Казвай.

— Трябва да ми извадите нов паспорт колкото е възможно по-бързо. Ще ми трябват и малко пари в брой. И е абсолютно наложително да пратя една телеграма.

Четири часа по-късно беше успял да стане, да глътне малко морфин срещу болката, да го повърне на мига и да изяде чиния с английска закуска. Яйца, печени домати, някаква риба, безквасен хляб и червени портокали. Изпи и малко черно кафе. То му помогна повече от всичко, Кърк беше сипал в него бренди.

— Не знам какво ще обяснявам на твоите хора — каза мрачно посланикът, като гледаше през процепите на капаците на прозорците на вилата. „Хора“ очевидно означаваше правителството. Неговото правителство. Кърк беше закъснял за обяда, който даваше за неколцина египетски министри на борда на нилската си яхта, но продължаваше да губи време и да бърби с Иън.

— Мен ако питаш, си луд. Ще го кажа на всеки, който попита — обобщи той.

— Никой няма да те обвинява, ако загина с чест, изпълнявайки дълга си — отвърна Иън.

Посланикът хвърли на леглото пълен портфейл и паспорт. Иън огледа снимката на паспорта, беше негова, и прочете името.

— Кой, по дяволите, е Джеймс Бонд? — настоя той.

— Питай ме — сви рамене Кърк. — Сигурно някое нещастно копеле, загинало, докато преследва Ромел. Сега са събота и неделя, Флеминг. Твоето посолство не може просто да изфабрикува нов паспорт за нула време. От официалните печати на това нещо трябва да си личи Лондон. Успяха да скалпят нещо от снимката ти от документите за делегацията и от някакви стари техни архиви. Бъди благодарен и на толкова. Направиха ти услуга. Вашият посланик, лорд Килиърн, даде да се разбере, че познава брат ти.

— Всички го познават — съгласи се Иън.

— Е, да, но той едва ли е по-корав от теб. Между другото, в портфейла няма кой знае колко пари. Банките също са затворени през уикенда. Според мен имаш колкото са джобните на хората в британското посолство.

— Отивайте на партито си, господин Посланик.

— Повечето хора на твое място не биха пропуснали малко ваканция — отбеляза Кърк и се обърна към вратата. — Особено ако някой смята, че би трябвало да са мъртви.

Видът му лъжеше. Алекс Кърк беше доста по-хитър, отколкото изглеждаше, но не беше израснал с духа на герой, прикътан скрито до сърцето. Не знаеше какво е да помолиш за обучение за командос, а вместо това да ти връчат куфарче. Никога не беше таил тайна, по-важна от самия него. Всеки час, който Иън пилееше в Гиза, приближаваше Уинстън Чърчил и Рузвелт към смъртта. При тези условия отпуск по болест беше равнозначен на предателство.

Иън благодари на посланика за помощта, прибра портфейла, паспорта и останалия морфин в джоба си и отиде да състави телеграмата.

В три часа хората от комуникационния отдел на Кърк вече я бяха пратили до американското посолство в Техеран. Беше адресирана до

Сам Шварц. Рузвелт беше казал на Иън да не забравя това име. Моментът май беше подходящ да си го припомни.

Британците и американците излетяха от утъпканата полоса, която представляваше пистата в Гиза, а автомобилите, бодигардовете и шефовете им ги последваха в отделни транспортни самолети. Иън обаче трябваше да си наеме пилот — самотен тип с малка машина, способна да прелети две хиляди и четиристотин километра над арабската пустиня и Персийския залив. Можеше да го открие в Кайро, но първо трябваше да намери Назир.

Фехтовача се беше опитал да затвори устата на Иън, но не го беше убил. Беше го зарязал в безсъзнание, кървящ и сам в мрака, а трябваше да го довърши. Вместо това беше жив.

Това го притесняваше и го намираше за странно. Беше едно от прехвалените противоречия на Алън Тюринг, но до момента не успяваше да му обясни нищо.

Дали пък най-ценният агент на Хитлер не обичаше да убива със собствените си ръце? Дали пък не беше оставил Иън жив от суета — да удължи тайната надпревара? Иън реши, че Назир трябва да знае.

Руснакът му беше дал визитка, гравирана с изящен арабски и с френски превод отдолу. Адресът на магазинчето за антики беше на обратната страна. Шофьорът на „Мена Хаус“, който се беше съгласил да го откара до Кайро, изсумтя, когато го видя, и огледа Иън преценяващо. Дали името на шефа на НКВД не му говореше нещо? Дали не беше част от разузнавателната мрежа на Назир?

Те тръгнаха на север в късния следобед, а залязващото слънце огряваше пустинята откъм лявата страна на Иън. След половин час стигнаха до Нил. Дървените корабчета фелуки с тежки килове хвърляха котва за през нощта и свиваха кърпените си платна от египетски памук. Момчета с кафява кожа и широки, навити над коленете панталони, крачеха с мрежи из плитчините и се обаждаха като чапли над водата. Шофьорът на Иън прекоси древната река и острова Гезира, където хиляда и двеста метровата писта за конни надбягвания и игрището за голф се отличаваха като зелени оазиси в помръкващата светлина. Навлязоха в тесните улички и скупчените една до друга къщи на Стария град на Кайро. Зад вратите на старата гара се мотаеха проститутки. Забелязваха се отдалече, тъй като не носеха воали над лицата.

Шофьорът завиваше ту наляво, ту надясно. Намали и колата едва пълзеше, а магарешки каручки се бореха за място отпред и отзад. Шофьорът натисна клаксона. Камила. Още една камила. Натъкнаха се на официален автомобил със сирена, спрял напърно на тесния калдъръмен проход. До колата стояха трима мъже в униформи с извадени оръжия.

— Това е магазинът, ефенди — махна с ръка шофьорът. — Но не мисля, че трябва да спираме тук. Нали виждаш, проблем. Жандарми.

— Изчакай ме — каза Иън и му подаде един британски паунд. Конвертируемата валута беше истинско богатство във военно време. Мъжът щеше да го изчака.

Той се измъкна бавно от задната седалка, като се мръщеше от болка, и тръгна към полицаите. Усещаше се слаб, точно както беше предсказал Алекс Кърк. Пред очите му играеха звезди. Щеше да намери пилот в „Шепърдс“ и да пият по едно за сделката. После щеше да вземе морфин и да проспие по-голямата част от пътуването над Арабския полуостров.

Един от полицаите, мъж с квадратна челюст и нос, надвиснал над гъст мустак, каза нещо на арабски и вдигна ръка. Това беше универсален жест за „Спри!“ и Иън забави крачка. Заговори на английски, Египет беше в британски ръце от достатъчно дълго, че полицаите да знаят езика.

— Магазин. На мой приятел. Какво става?

— Магазинът е затворен.

— Но аз трябва да говоря с моя приятел. Спешно е. — Иън извади няколко пиастри и ги сложи в отворената длан на полицаия. — Военна работа. Ще го пратите ли при мен?

— Как се казва?

— Назир.

В тъмнокафявите очи на полицаия пробяга смях и той прибра парите на Иън.

— Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но вашият приятел няма да може да говори с вас днес.

— Задържан ли е?

— Той е мъртъв, ефенди.

Иън се сепна и отстъпи крачка назад.

— Кога е станало?

Мъжът сви рамене.

— Намерили са го преди три часа.

— Как е умрял?

Погледът на полицаия прескачаше между Иън и тълпата, която не искаше да се разпръсне. Иън бръкна в джоба си за още няколко банкноти.

— Прерязали са му гърлото — каза мъжът. — Назир се е занимавал с много красиви неща. Много крадени, нали разбирате. От гробниците в пустинята. Не е за чудене, че някой го е убил.

Не. Въобще не беше за чудене. Но Иън се сети за възпитаното подсмиване на сивокосия мъж с шафрановата кърпичка в джоба. Беше поискал мартинито си с водка разбито, не разбъркано. Само преди двадесет и четири часа беше съвсем жив. Съвсем като у дома си в бара на „Шепърдс“.

— Момичето — каза Иън. — Внучката му. Какво е станало с нея?

Полицаят изгледа Иън със съжаление.

— Не знам нищо за никакво момиче. Шофьорът ви блокира улицата. Нали ще се дръпнете, ефенди?

ГЛАВА 13

Президентският самолет „Дъглас ДЦ-4“ с прозвище „Свещената крава“ летеше от Кайро към Техеран по маршрут с ниска височина по препоръка на лекаря на президента. Рузвелт не се чувстваше съвсем добре, но идеята, че може да боледува, беше строго пазена тайна. От целия му екип беше посветен единствено Сам Шварц. Той беше преминал ден по-рано по същия маршрут с ниска височина като Рузвелт и беше пратил одобрението си по радиото.

Същия следобед „Свещената крава“ долепи колесник до пистата на летище „Гале Морге“ край Техеран. „Гале Морге“ беше въздушна база под контрола на Съветския съюз и беше в добро състояние. Под ръководството на Шварц бяха петдесет войници, които стояха нащрек, готови да се натоварят в армейски машини „Джип“ и да ескортират Рузвелт до града.

Вратата на самолета се отвори и Шварц притича нагоре, за да помогне за количката на президента. Той свали инвалидния стол сам, като вървеше назад, така че гърбът му да предпазва ФДР при всяка стъпка. Бронираният автомобил на президента беше пристигнал час по-рано и вече чакаше до самолета.

— Здравсти, Сам.

Рузвелт вдигна ръка. Все още седеше с колене, загърнати с одеяло, до един от прозорците на салона. Срещу него смъртнобледият Хари Хопкинс тъкмо загасяше цигарата си. Елиът и Джон Боутингър седяха в опашката на самолета, генерал Маршал беше в предната част, близо до пилотите от Специалния въздушен отряд, които отговаряха за самолета на Рузвелт. Беше се забавлявал с навигиране на осемчасовия полет.

— Господин президент — посрещна го Шварц, — добре ли мина полетът?

— Нали кацнахме цели. Какво мислиш за това място, Сам? Гъмжи ли от немци?

Значи президентът беше говорил с най-близките си съветници и със семейството си за потенциалната заплаха. Сърцето на Шварц се

сви от лошо предчувствие. Рузвелт нямаше да слуша никого и щеше да прави каквото си ще.

— Не толкова, че да ги забележите — отклони въпроса Шварц. — Смятах да ви докладвам по време на пътуването до града.

Витлата на самолета стихваха и замлъкнаха. Вторият пилот се притече на помощ на Шварц да нагласи рампата. Всички изчакаха, докато двамата мъже повдигнаха ФДР, сложиха го в количката му и покриха коленете му с наметало. Техеран беше заобиколен от планини, с върхове вече покрити със сняг през тази последна седмица на ноември. Въздухът беше по-студен отколкото в Кайро. Шварц заслиза заднешком по рампата, като стъпваше уверено от дългата практика и се спря под закрилата на отворената врата на колата. Беше облекчение да види президента защитен от нещо по-здраво от гърба на Шварц. Маршал и Хопкинс се присъединиха към тях, а Елиът и Боутингър се качиха в задния автомобил. Вратите се затръшнаха и първият от армейските джипове потегли пред колата на Рузвелт.

— Къде отиваме, Сам?

— В американската легация, господин президент. Луис Драйфус се премести в хотел и всичко е на ваше разположение.

Вчера Шварц беше огледал цялото място, беше разширил кордона на охраната и беше удвоил броя на постове. Част от нещата, с които се занимаваха Секретните служби, беше да преровят окупирания град на лов за немски агенти. Надяваше се, че никой от хората му няма да получи куршум в главата.

— Разположил съм сто американски войници в палатки на територията на посолството. За всеки случай.

Рузвелт подсвирна.

— Не си играеш.

— Когато пристигнах вчера — каза Шварц, — ме чакаше един руски генерал на име Аркадиев. Предполагам, че е голяма клечка в транспортното им министерство. Както и да е. Той ме разведе из тяхното посолство и ми намекна това-онова. Рече, че преди няколко седмици група немски парашутисти се приземила на хълмовете край града. Руснаците обградили и заловили повечето, но неколцина се измъкнали от капана.

— Парашутисти — усмихна се като акула Рузвелт. — Какво правят тук, Сам?

— Никой не ми даде директен отговор, сър. Но явно руснаците смятат, че се целят във всички ни.

— От малкото, което знам за Чичо Джо — замисли се Рузвелт, — смятам, че той няма да напусне Москва, ако смята, че наистина е изложен на риск. Голям домошар е. И е твърде суеверен.

— Просто кажете, че е страхливец и туйто — излая Джордж Маршал от предната седалка. — Сталин е сигурен, че ще го гръмнат в някой от близките дни. А той самият застреля всички останали. Няма да се изненадам, ако не се появи за шоуто.

— Той е вече тук, генерале — каза Шварц. — Кацнал е ден по-рано от планираното. Така че, бих казал, че тази нацистка заплаха не е дори наполовина толкова сериозна, колкото руснаците искат да мислим.

Антуражът на Чърчил кацна в комплекса „Дошан Тапех“ в Техеран. Тук някога се бяха обучавали и летели младите Имперски военновъздушни сили на Иран. Сега пистата беше под контрола на британците. Иранското училище за пилоти беше затворено преди две години, веднага след съвместната британско-съветска инвазия в Иран, летците бяха разпуснати, а имперските изстребители бяха нарязани на парчета за скрап. Сара Оливър знаеше всичко това, но малцина други от обкръжението на баща ѝ разбираха каквото и да било за страната, в която току-що бяха влезли.

Сара беше работила няколко месеца във въздушното разузнаване и беше практична жена. Тя осъзнаваше, че руснаците бяха завладели Северен Ирак, за да контролират нефтените залежи, а британската армия контролираше Юга, за да обезопаси пътя до Индия по суша. Но това беше крехко партньорство. Сталин и Чърчил нямаха вяра на сваления шах, тъй като той симпатизираше на нацистите. Синът му Мохамед Реза Пахлави беше отскоро на трона. А руснаци и британци си вярваха едни на други още по-малко.

Сара носеше униформата на Женския спомагателен въздушен корпус и се возеше с баща си на задната седалка на открит автомобил. Шапката му, бомбе без обичайната вдлъбнатина отгоре, лежеше в скута му и пръстите му си играеха с периферията. Студеният бриз разрошваше бялата му коса. Зад волана беше пилот от „Дошан Тапех“, а Уолтър Томпсън, преданият бодигард на баща ѝ, беше до него. Въпреки това Сара се чувстваше изложена на опасност. По пътя към

града имаше толкова много постове за проверка, а сега се доближаваха до поредния. Беше се събрала тълпа. Официалният автомобил с веещите се флагчета намали, за да представи документите, и Сара видя, че постът беше съветски. Тук нямаше просто да им махнат да минават.

Колата спря и тълпата се втурна напред. Хората бяха само мъже от племената от провинцията, с най-различни традиционни облекла. Ръце докосваха рамото на Сара, лакътя ѝ. Ръце опипваха краката и скута ѝ. Тя стисна ръчната си чанта здраво между глезените си и погледна баща си отчаяно. Уинстън се пресягаше извън колата, здрависваше се, усмихваше се широко и сумтеше: „Хубаво представление! Хубаво представление!“ на английски. Руският войник не бързаше да им връща документите. Всеки би могъл да простреля баща ѝ в сърцето или да хвърли граната в откритата задна седалка. Точно така беше загинал шефът на немското Гестапо Райнхард Хайдрих миналата година в Прага. Сара промуши длан под ръката на Уинстън и потърси закрила от солидния вълнен ръкав на дългото му палто. Майка никога няма да ми прости, ако...

Паниката я сграбчи за гърлото.

— Фатално е да показваш страх — изръмжа Уинстън до нея.

Сърцето ѝ сякаш спря за миг. След това тя се обърна решително към своята страна на колата и протегна покритите си с ръкавици ръце, като поздравяваше персийците с ослепителна усмивка.

— Съжалявам, че ви безпокоя, господин президент.

Шварц се поколеба на прага на главната приемна на легацията. Това, което минаваше за главна квартира на САЩ в Техеран, беше тясна и поолющена сграда сред малък парцел в северната част на града, където най-богатите иранци живееха в красиви имения сред оградени със стени градини. Тук бяха летният дворец на шаха и домовете на много от министрите. Още пж на север британското и руското посолство се ширеха сред дървета, а зад тях планините се извисяваха, огромни и стръмни, в най-синьото небе на света.

Руснаците пращаха посланици в Персия от осемдесетте години на шестнадесети век. Англия поддържаше дипломатически отношения от почти толкова отдавна. През вековете двете сили се бореха за влияние и контрол над Персия, безмилостна шпионска надпревара, известна като „Голямата игра“. Много хора бяха загинали. Настоящата

англо-съветска окупация беше рядък пример за координирано усилие в дългата история на убийства между съперниците. Руското и британското посолство бяха едно до друго в залесен парцел — внушителни и подобни на палати постройки. Понякога изглеждаше, че истинското средоточие на властта е тук, а не в обкръжението на младия шах Мохамед Реза Пахлави.

Щатите държаха под наем далеч по-малко внушителна сграда на около километър и половина, а представителят им Луи Драйфус беше пратеник, а не посланик. Дипломатическите отношения между Персия и САЩ съществуваха от около осемдесет години. Една за друга тези държави представляваха далечни земи, за които разправяха измислици, и преспокойно можеха да не съществуват.

Шварц веднага забеляза, че Рузвелт има компания. Ейвърел Харимън приличаше на филмова звезда — вероятно на Гари Купър, макар че беше с повече от десет години по-възрастен от актьора. И двамата мъже бяха здрави и жилести по онзи американски тип, който напомняше за откритите простори на Запада. Челюстта на Харимън беше по-заядлива на вид от тази на Купър, а на петдесет и две години нямаше намерение да дели светлината на прожекторите с никого друго, освен с президента на Съединените щати и Йосиф Сталин. Значителната власт и състоянието, които беше наследил не интересуваха Харимън толкова, колкото онова, което можеха да купят: влияние.

— Сам! — Рузвелт се усмихна към него в покана да влезе. — Помниш Ейв Харимън, нали?

— Посланик — каза Шварц, — разбрах, че сте пристигнали със самолета на маршал Сталин.

— Заедно с охраната на Кремъл — кимна Харимън и го изглежда покрай Рузвелт. — Той е обграден от генерали и хора от НКВД, а и води министъра си на външните работи, Молотов, за да му върши мръсната работа при преговорите. Шефът на охраната му Лаврентий Берия ходи на половин метър зад него без значение къде отива. На още половин метър зад Берия е личният му бодигард, макар че някои казват, че е по-скоро личният му убиец. Лаврентий е довел и хлапето си. Предполагам, че никога не е прекалено рано да запознаеш синчето си със семейния бизнес. Да не започвам да говоря за трите хиляди

войници от НКВД, които Сталин вкара в града. Наричаме го „Втората окупация“.

— Носят се слухове за някакви германски парашутисти — каза Рузвелт. — Да си чул нещо за тях, Ейв?

Харимън се поколеба и се разсмя.

— Ако говорите с руснак, за пет минути ще ви сервира пет различни конспирации, господин президент.

Погледът на Рузвелт се отклони към Сам Шварц.

— Ейв ми казва, че Чичо Джо смята, че днес ще е твърде уморен, за да дойде на вечерята. Очевидно обаче истинската причина е, че не иска да напуска територията на посолството. Страх го е, че ще го застрелят на улицата. Възможно ли е човек с репутация на такъв безмилостен тип да е чак такъв бързльо, Сам?

— Дори и с три хиляди души зад гърба си.

— Има си причина все още да е жив — каза предпазливо Харимън. — Наречете го страхливец, ако щете, но маршалът не е глупак.

— Опитвах се да накарам Уинстън да дойде за вечеря, но той ми каза, че бил пресипнал и ще си легне рано с чаша скоч и томче на Дикенс — продължи Рузвелт. — Така че, ако се присъединиш към мен, Ейв, ще видим дали готвачът на Държавния департамент си заслужава заплата. Синът ми Елиът и Джон Боутигър също ще дойдат. Те с удоволствие ще чуят всичко за Москва.

Харимън сведе очи.

— Дълбоко благодарен съм за поканата, сър, но — хм, мисля, че е мой дълг да остана на разположение, в случай че председателят Сталин...

— Разбирам.

Рузвелт обърна количката си към Сам Шварц и му намигна мошенически. Това беше доста явен намек: Памела.

— Знаеш ли какво? Защо не занесете на Молотов съобщение от мен? Официалният ми отговор на поканата на Чичо Джо да се нанесе в неговите покои. Кажи му, че с удоволствие бих приел предложението му, но съм в патова ситуация, тъй като и Уинстън ме кани да остана в неговата легация. Младият шах пък ми предлага да се настаня в двореца „Голестан“. Не бих искал да обидя никого. Предложи на

господин Молотов неговият шеф да се срещне с мен тук утре след обяд. Да видим какво извинение ще измисли този път.

— Ще го направя, господин президент. — Харимън прекоси бързо стаята и стисна протегнатата ръка на ФДР. Шварц си помисли, че той нямаше да рискува още една покана да вечеря в изцяло мъжка компания. — Ще се отбия и през британското посолство, за да поднеса уваженията си на премиера.

— Той се оплаква от гадна настинка.

— Много лошо. Няма как да стане по-млад.

— Никой от нас няма как да се подмлади — каза любезно Рузвелт. Както и повечето от думите на президента тази фраза също носеше прикрит присмех.

Шварц изчака предната врата на легацията да се затвори и да чуе боботенето на мощния двигател на автомобила, който отнасяше Харимън в нощта. После се обърна към Рузвелт.

— Давай, Сам.

Началникът на Секретните служби му подаде сгъната телеграма.

— Това ме чакаше, когато се върнахме от летището. Пратена е от хората на Алекс Кърк, но всъщност е от мъжа от Кралското военноморско разузнаване, за когото говорихте преди няколко дни. Флеминг.

— Той е на легло с бронхит.

— И с нож в гърба.

Рузвелт свъси рязко вежди, намести пенснето си, прочете бързо текста и се вторачи в шефа на Секретните си служби.

— Защо никога не съм чувал за този Фехтовач?

Шварц изглеждаше като обзет от лошо предчувствие.

— И аз не бях чувал за него до освобождаването на Мусолини. Хората от „Блечли Парк“ открили името му в немския радиотрафик, а те пазят такива прехванати съобщения като топките на крал Джордж.

— И с право. Знанието е сила, Сам. — Той стисна листата на телеграмата. — Флеминг казва, че този Фехтовач стои зад нацистите, които са уплашили Чичо Джо до смърт.

— Казва още, че те искат да ви убият, сър.

— Нека се опитат — сви рамене с раздражение Рузвелт.

— Лесно ви е да го кажете — отвърна Шварц. — Но ако успеят, моята глава също ще хвъркне.

— Чудя се защо Уинстън не ми е казал? — умисли се Рузвелт. — Той би трябвало да знае. Флеминг е от неговите хора. Но вместо това ми сервира някакви глупости за бронхит. Защо да ме лъже?

— Може би господин Чърчил се бои, че ще подвиете опашка и ще си тръгнете у дома — каза направо Шварц. — А може просто да не вярва на Флеминг.

— Хм. — Рузвелт върна телеграмата на Шварц. — А сега няма да дойде на вечеря. Щял да си легне с чаша скоч и да чете Дикенс, друг път! Цялата работа смърди. Ако знаех...

— Да, сър?

— Ако тази сутрин знаех за Флеминг, щях да отложам излитането достатъчно, за да успея да говоря с него. Тази част от телеграмата хич не ми харесва — че Фехтовача може да е един от нас. Ако Джо Сталин дочуе, че сред съюзниците му има предател, никога повече няма да повярва и на една наша дума. Ние се нуждаем от Сталин, Сам. Трябва да го накараме да ни вярва.

— Цялата история на Флеминг ми се струва същата с бели конци — каза Шварц. — Вие какво знаете за него, господин президент?

Видът на Рузвелт внезапно стана много уморен.

— Не повече, отколкото знаеш ти. Ходи след шефа си и Чърчил на всяка една от общите ни конференции през последните две години. Харесва жени. Те също го харесват. Когато изкаже мнение, не е глупаво. Хъдсън, нашият човек от Бюрото за стратегически операции, го познава най-добре.

— Благодаря, сър. Има ли нещо друго?

Двамата се гледаха един друг за няколко секунди.

— Ти какво би направил, Сам? — попита го замислено Рузвелт. — Да хвърля телеграмата в кошчето или да ида с нея при Уинстън и да се скарам с него?

— Това не е кой знае какъв избор, сър — поклати глава Шварц. — Ако пренебрегнете телеграмата, може да се превърнете в мишена като на стрелбище за момчетата на Хитлер. Така че, къде ще се местим — в Британското посолство или ще гостуваме на Сталин?

ГЛАВА 14

Наричаха пилота просто Холандеца, макар че нямаше нищо общо с тази страна. Беше общителен въздушен еврейски плъх от Полша, който през 1939 година беше избягал от немската окупация на страната и оттогава се въртеше из Северна Африка. Каза на Иън, че когато на някое място му станело твърде горещо, отлитал за друго. Винаги имало по някой, който иска да наеме чифт крила, било то в Казабланка, Триполи, Адис Абеба или Кайро.

Джо, швейцарският барман в „Шепърдс“, беше пратил Иън на летище „Пейн“, масивен комплекс, който изненадващо процъфтяваше в ръцете на американците. Намираще се в пустинята, на един час североизточно от града. Беше основен команден център на въздушния транспорт на Съюзниците и оттук минаваха войските, които идваха и си отиваха от Египет. Иън откри Холандеца да пие кафе сред лудницата от хора. Вече беше седем вечерта и бинтованото рамо на Иън се беше схванало като талпа. Не можеше да вдигне дясната си ръка. Пулсът му отекуваше методично в ударената глава, сякаш в черепа му се беше настанила камбаната Биг Бен.

— Техеран? — попита Холандеца с неочаквано висок и мелодичен глас с тежък като петмез полски акцент. — Няма да е евтино, приятел.

— Искам да съм там до съмване.

Холандеца отпи бавно от кафето си.

— Нощен полет? Над Арабския полуостров и емирата Трансйордания? Ако паднеш в тези земи, няма да можеш просто да си тръгнеш. Имате ли предсмъртно желание, командер Бонд?

— Още откакто бях момче — каза Иън. — А вие?

По това време на вечерта вече трепереше целият и едва си стоеше на краката. Трепереше не толкова от болката и апатията, обзели тялото му, а от страх. Назир беше убит с нож. Бяха му прерязали гърлото. Тази проста фраза пораждаше какви ли не ужасни образи в главата му. Разкъсана сънна артерия. Пръски кръв като червен щрих по

стената. Дали е била същата ръка, същият нож, който се беше забил в гърба му?

И защо беше все още жив?

Въпросът — противоречието на Тюринг — отекваше като звън из главата му. Постоянният монотонен звук го влудяваше. Назир беше единственият, който знаеше това, което беше известно и на Иън. Назир беше мъртъв. Иън беше пощаден и разбра, че напред го тласка неговата собствена лудост, нуждата му да докаже нещо, което нямаше нужда от доказване. Че е достоен. Да го докаже на брат си, на Ив и на един човек, който беше мъртъв от повече от двадесет и пет години.

Ти всъщност сякаш вярваш, Бонд, че Фехтовача познава ума ти? Че разбира какво те движи? Че това е лична надпревара между тебе — който дори не си истински моряк дори от Резервния доброволен флот на Негово величество, а прост кабинетен плъх, и най-опасния агент, когото Хитлер някога е познавал?

Ти си пиян, 007. Не може да ти се вярва.

Не е само това, сър. Аз напълно отсъствам от служба без отпуск. Нарушавам преки заповеди. Толкова съм ужасен, че не мога да се владея.

С други думи, ще се изпуснеш в гащите?

И съм напълно прецакан.

С Холандеца се договориха за цена от четиридесет и два паунда и седем шилинга — всичко, което Иън откри в портфейла, даден му от посланик лорд Килиърн. Щяха да заредят в базата на Кралските военновъздушни сили „Хабания“ — груб комплекс, построен от ВВС на Англия, разпрострял се на западния бряг на Ефрат. Това беше основното летище на Съюзниците в Ирак и любима спирка на американските транспорти, които доставяха самолети на Съветския съюз по програмата „Заем-наем“.

— Ако потеглим след час — каза Холандеца, — би трябвало да кацнем в „Хабания“ около два часа през нощта, стига Старата резачка да издържи. Така ще стигнем до Техеран до зазоряване.

„Старата резачка“ беше полски R-XIV — двуместен разузнавателен самолет с парасол или крило, поставено над фюзелажа, с радиален двигател с двеста и двадесет конски сили и фиксиран колесник. На опашката имаше стойка с картечница, откъдето можеше да стреля третият човек, ако имаха такъв.

— Беше на ремонт в последния ден на август 1939 година — каза Холандеца на Иън. — А аз бях механикът. Три дни по-късно сглобих двигателя, а немците вече бяха във Варшава. Същата нощ освободих Резачката и отлетях за Румъния. Не, че тя щеше да победи самолетите на Луфтвафе във въздушен бой. Много добри мъже загинаха, докато се опитваха. До края на седмицата страната ми вече не съществуваше и решението да продължа да летя на юг като птиците за зимата беше лесно.

Холандеца попълни летателния план с американците, докато Иън намери момиче, което да може да му приготви едно силно питие в салона на летците. Взе две хапчета морфин и си купи пакет сандвичи. Бяха, разбира се, с агнешко, безквасен хляб и с някакво кисело мляко. Металната пластина в носа му излъчваше болка. Морфинът го хвана минути, след като изяде първия сандвич, и започна да усеща дясната си ръка лека като балон с хелий. Сякаш щеше да отлети. Той изсекна носа си и главата му олекна, сякаш и тя щеше да се понесе във въздуха.

Холандеца се върна, понесъл чантата на Иън като хамалин, и той го последва до пистата. От пустинята се носеше сух и хладен въздух. Нощта беше черна като катран, виждаха се единствено светлините по трасето. Холандеца му даде кожена пилотска шапка, която се закопчаваше под брадичката, и чифт очила. Кокпитът беше открит, а нямаше второ кожено пилотско яке, затова Холандеца му подаде грубо вълнено одеяло. Иън го подпъхна под ранената си ръка и се опита да се качи на седалката. Откри, че от морфина здравата му лява ръка е омекнала като желе. Холандеца го надигна отзад и Иън се прекатури в кокпита с главата напред. Беше трудна работа да се изправи и да намести краката си. Щом успя, го връхлетя остър пристъп на клаустрофобия.

Холандеца махна с ръка на дребна, загърната фигура, която чакаше в мрака на пистата. Иън си помисли, че това сигурно е момче. Човекът се хвана за крилото и се промъкна край него като котка към мястото на картечаря на опашката. Настани се на тясната седалка и духна покритите си с ръкавици ръце.

Значи все пак щяха да имат и трети човек, който обаче разполагаше със собствени очила и кожено яке, а освен това явно знаеше как да насочи цевта към бързо движеща се въздушна цел.

— Това наистина ли е нужно? — извика Иън на Холандеца, когато винтът се завъртя и главата на пилота се поклащаше пред него, докато самолетът се движеше с друсане по пистата. Резачката се понесе напред и се издигна несигурно във въздуха.

Иън погледна надолу.

Египет се носеше под тях като безкраен мираж от племенни огньове. Огънчетата бяха светлините на хотелите, летищата и магистралите, но Иън си помисли, че всички те пак принадлежаха на племе. Не неговото племе. Почувства се невероятно самотен. Зъбите му тракаха от вятъра и студа. Помъчи се да се увие с одеялото и зачака да се стопли.

— Как е милата Катлийн? — попита Памела с усмивка. — Все още ли се щура насам-натам като героиня на Толстой и очарова всички руснаци?

Катлийн Харимън беше дъщерята на Ейвърел и официален придружител на баща си в Москва — майка ѝ беше твърде вкоренена в живота си в Ню Йорк, за да изпълнява тази роля. Катлийн беше с две години по-голяма от Пам и двете бяха добри приятелки в Англия. Пам я намираще за доста полезна в сближаването си с Ейв, а той ползваше дъщеря си като прикритие за връзката си. Когато бомбардировките станаха сериозни, той нае за двете момичета къща извън Лондон и ги посещаваше често. Катлийн обичаше Ейв повече от всеки друг на света, а и настоящата му съпруга така или иначе не беше нейна майка, затова не се скара с него, когато той започна да флиртува с приятелката ѝ.

Ако Памела го беше попитала, щеше да ѝ отвърне, че се „развъжда“. Неговата Кати чакаше дете.

Нямаше нужда да се казва, че Пами не чакаше.

— Добре е — каза той. — Всъщност, работи като репортер, докато ми помага в Москва. Пише отлично, направи няколко страхотни материала. Но ти със сигурност си получавала писма.

— Няколко — отвърна Пам. Съвсем малко. Тя подозираше, че привързаността на Катлийн към нея е изчезнала. Вероятно някой ѝ беше писал да я предупреди за слуховете за Ед или за някой от другите мъже на Пам.

— Разкажи ми за себе си, сладурче — подкани я Ейв, като потъна в удобното кресло до нея. — Разкажи ми за Лондон! Градът ми липсва

ужасно, както и старата банда.

Беше почти полунощ, а двамата отдавна бяха приключили с вечерята — малка сбирка от неколцина уморени души, събрали се около лъскавата махагонова маса на британския посланик. Уинстън удържа на думата си и си легна с Дикенс. Сара и Джил Уинънт се появиха — Джил беше стар колега на Харимън от Лондон и винаги се отнасяше към него като с приятел. Сара не беше толкова предвидима. Знаеше, че баща ѝ цени Харимън и приемаше с намигване историята му с Памела, но тя презираше нахалството на магната и заради брат си. Това беше една от онези необясними емоции, които бяха толкова често срещани между роднините. Сара не обичаше Рандолф който знае колко, но беше раздвоена между прагматизма на баща си и унижението на брат си.

Вечерята не мина особено добре. Джил не спираше да говори, Памела вмяташе банални коментари, а Сара предимно мълчеше. Тя подбутваше храната из чинията, не ядеше много и отговаряше разсеяно на заучените фрази на посланика. Веднага след вечеря се извини с основаниято, че е много уморена. Джил се позабави, като се надяваше да се върне в американската легация с автомобила под наем на Харимън, но след десет минути неудобно чакане се остави да го закара човек от персонала на посолството.

Памела съжаляваше, че Уинънт си тръгва. Напоследък не искаше да остава сама в компанията на Ейвърел и предпочиташе наоколо да има и други хора.

Носеше тюркоазения вечерен халат, с който се беше изфукала в Кайро. В крайна сметка Ейв беше платил за него и заслужаваше да види за какво си дава парите. Тя едва отпиваше от портвайна си и се усмихваше към Ейвърел замечтано над ръба на кристалната чаша. Надяваше се да предотврати всякакви болезнени въпроси. Британският посланик ги беше оставил насаме, явно имаше много работа с Чърчилови в града.

— О, много е скучно, наистина — измърка тя. — Постъпих доброволно в клубовете за служещите. Тъкмо ги основахме — няколко места, където момчетата могат да починат и да се отпуснат за малко, да пият чаша чай, да прочетат някой жълт вестник и за разнообразие да поговорят за нещо различно от войната. Изтощително е да се

занимаваш с всичко това, но си струва. Момчетата са трогателно благодарни.

— Там, където си ти, е винаги така — каза Харимън. Той повдигна брадичката ѝ с длан и се взря в яркосините ѝ очи. — Времето си казва думата, Пами. Вече си по-уверена. Приличаш повече на жената, която винаги си искала да бъдеш.

— Аз съм едва на двадесет и три — каза тя отбранително.

Той се усмихна и я целуна.

Тя се опита да отвърне, като разтвори устни и се отпусна в прегръдката му, но усети, че ѝ е безразлично. Каквото и да я беше вълнувало в първите няколко месеца на срещите им, беше изчезнало напълно. Тя се изненада, че бяха минали повече от две години. Когато го беше срещнала в „Чекърс“ през онзи мартенски ден, не беше очаквала да остане толкова поразена от магнетичния му чар. Беше родила малкия Уинстън преди шест месеца. Докато раждаше, Рандолф се въргалаше в леглото с друга жена. Тогава Ейв още не беше навършил петдесет години, а косата му беше лъскавочерна. Носеше небрежно поизмачкани, но удобни, дрехи като богаташ, който няма нужда да впечатлява другите. Под очите му имаше тъмни кръгове, тъй като работеше прекалено много, но внезапната му усмивка беше като рядък дар.

Три седмици по-късно след едно парти в хотел „Дорчестър“ Памела се озова, криеща се, в апартамента на Ейв в три часа посред нощ. Над Лондон летяха вълна след вълна немски бомбардировачи — почти петстотин, откакто беше паднал мрак. Двамата гледаха как пламъците избухват навсякъде около тях и правиха любов с отчаяна страст, разкъсваха си дрехите. Памела си каза, че това е инстинктът за оцеляване. „Дорчестър“ се смяташе за най-сигурната сграда в Лондон, но Памела нямаше никакво желание да бъде в безопасност. Това беше началото на живота ѝ по ръба на бръснача.

— Как е малкият Уинстън? — попита я Ейв, като я пусна с леко сардонична усмивка. Тя си помисли, че сега косата му е по-сива, а чертите по-остри. Разликата от три десетилетия между тях ставаше все по-очевидна.

— Страхотно. Бавачката го тъпче с толкова много сладкиши, че той не знае какво е война.

— Значи е късметлия. Няма да повярваш на какво станах свидетел в Русия през последните няколко месеца — намръщи се Ейв и лицето му помръкна. — Кара те да се чувстваш сякаш цял живот няма да ти стигне да изкупиш нещата, които ние винаги сме имали за даденост. Храна. Отопление. Увереността, че няма да те убият, ако потърсиш някое от тях.

— Колко ужасно за теб — промърмори тя.

Той я изгледа изучаващо.

— Не ме разбра, Пами. Ужасно е за другите. За мен никога не е било. Целият ми живот е бил сигурен и едва напоследък се научих да се презирам за това.

— Господи! Звучиш като Джил Уинънт — подразни се тя. — Сякаш не се наслаждаваш на всяка минута от тази война! Това е най-славното време в живота ни, Ейв!

— Памела. Новите ти приятели не са ли те научили нещо за страданието?

— Новите ми приятели? — запъна се тя.

— Чувам, че се разкарваш с новите момчета от Си Би Ес. Ед Мъроу например — каза неутрално Ейв. — Според мен той не приема нищо за даденост. Освен евентуално жена си.

Все едно някой прокара леден пръст по гърба ѝ.

— Не бъди глупав, Ейв. Ние сме просто добри дружки. Това е всичко.

Той я заслепи с внезапната си грейнала усмивка.

— Нека не се лъжем един друг, скъпа. Не ни е останало много време заедно.

— Ейвърел! — Тя го сграбчи за ръкава, внезапно уплашена. Ако той я отрежеше за наема на апартамента ѝ на площад „Гросвенър“, ако престанеше да ѝ казва онези сочни клюки, които тя толкова добре умееше да продава...

— Посланик — рече един глас откъм вратата.

Памела се озърна и видя Майкъл Хъдсън. Той беше все още с палто и държеше шапката си в ръце. Явно току-що идваше от американската легация, а в такъв час... Тя се вгледа за нещо, което да издава неприятности, но лицето му беше сковано като дърво. Умишлено отбягваше очите ѝ, сякаш беше невидима. Сякаш Ейвърел

Харимън имаше някаква друга много скъпа държанка. Нима едва снощи не я беше занесъл на ръце до стаята ѝ в Гиза?

По дяволите. Сега щеше да се наложи да обяснява на Майкъл...

— Министърът на външните работи на Съветския съюз господин Молотов пристигна в нашето посолство. Моли да се срещне с вас — каза Хъдсън.

Няколко минути след полунощ някъде над Трансйордания ги прехвана двойка „Месершмит Vf 110“, тежките нощни изстребители на Луфтвафе. Немските самолети оповестиха присъствието си с къс откос, който мина безопасно зад Резачката, но така или иначе привлече вниманието на Иън. Дремеше, когато стакатото на картечницата проряза равномерното бръмчене на двигателя. Месершмитите се приближиха от север, откъм Средиземно море, и разделиха вниманието и смъртоносната си сила, щом застанаха зад опашката на Холандеца.

Вятърът свиреше в крилата, Резачката внезапно започна да се снижава и да се издига и Иън не можеше да разпознае какви бяха немските самолети. Бегло разпозна силуета, който беше виждал на хиляди снимки от Битката за Британия преди няколко години. Vf 110 бяха ужасяващи изстребители, оборудвани да намират и убиват всичко в мрака, тежки и неуморни като акули. В сравнение с тях Резачката беше като детско хвърчило.

За негов шок от опашката се чу ответен огън. Той се обърна и видя, че момчето на мястото на картечаря се е присвило над оръжието си, като се извъръщаше и следеше месершмитите като соколар птиците си. Небето около тях заискри като от фойерверки от трасиращите куршуми от трите самолета. Немците налетяха отново и Иън се присви инстинктивно, щом куршумите изчаткаха по лявото крило. Той изкрещя. Нощта беше огласена от звуци — картечните откоси от опашката на Резачката, наситеното ръмжене от цевите на месершмита вдясно от Иън и резкия пронизителен вик на картечаря им. Нима беше улучен? През цялото време на боя Холандеца не спираше да ругае яростно на полски.

Той се гмурна стръмно надолу и земята се понесе към тях. Иън усети как стомахът му се надига и затвори очи под натиска на гравитацията. Запалителните куршуми се носеха над главата му като светещи стършели, по един на всеки три секунди. Той се стегна и

ръцете му стиснаха ръбовете на кокпита в очакване на сблъсъка между земя и метал. Откъм опашката се чу още един откос, значи картечарят не беше мъртъв, все пак.

Резачката излезе от пикирането и веднага се обърна по таван. Сега минаваха през лупинг с главата надолу. Иън отвори уста и изкрещя с все сила. Изглеждаше невъзможно, но стрелецът им все още ръсеше куршуми по корема на единия Vf 110 над тях. Нов немски откос ожули дясното рамо на Иън и откъсна парче от одеялото на Холандеца.

Взривна вълна подхвърли Резачката яростно вляво и Иън чу експлозия, когато единият месершмит избухна в пламъци. Стрелецът на Резачката го беше улучил в двигателя.

Холандеца изравни самолета и веднага зави вляво и надолу, далеч от разпадащия се месершмит. Иън погледна вдясно от кокпита и видя как вражеският самолет рухва на парчета към замъгления релеф на Трансйордания под тях. Зъбите на Иън се тресяха от отката от изстрелите. По носа на Резачката изтракаха куршуми и за един безкрайно дълъг миг винтът спря.

Започнаха да падат.

По-скоро планираха надолу, не се въртяха неуправляемо в свредел. Холандеца се бореше да вдигне носа, но преминаването от нормалното летене към внезапната тишина на замрелия двигател беше ужасяващо. Едва сега, твърде късно, Иън се сети за парашути. Дали Холандеца имаше?

Оцелелият месершмит виеше злостно над тях. Холандецът вече не можеше да маневрира. Щяха да умрат в нажежена топка във въздуха или в купчина сплескан в земята метал.

А след няколко часа или няколко дни Чърчил щеше да бъде убит. Да го застрелят на някоя улица в Техеран или да го взривят на парчета, докато посяга да стисне ръката на Сталин. Хитлер щеше да спечели, защото Иън Флеминг не беше герой, а просто безполезен книжен червей, водещ една измислена война.

Откосът от картечницата направо оглуши Иън. Чу се от опашката на Резачката, а месершмитът отвърна почти веднага.

Стрелецът на Холандеца изкрещя отново. Сигурно го улучи осколка, помисли си Иън. Нима беше загинал? Той се извърна към надвисналото туловище на Vf 110 почти над тях. Той сякаш увисна във

въздуха, поколеба се и се отклони настрана по инерция, сподирен от опашка дим. После изчезна.

Холандеца отново се бореше с управлението на Резачката, а потокът полски ругатни беше по-учестен, по-умоляващ. Опитваше се да държи носа високо, да запази подемната сила под крилата, така че да са в позиция за кацане, когато се ударят в земята. Иън дишаше тежко, а сърцето му биеше неистово. В такава ситуация брат му Питър би скочил с парашут. Ако Холандеца имаше един и ако въобще можеше да мисли трезво, щеше да се е спасил и да остави пътниците си и Резачката в ръцете на съдбата. Докато тази мисъл минаваше през ума на Иън, двигателят се закашля и винтът оживя. Опита да се завърти и отново спря.

— Хайде! — извика Иън.

Стори му се, че картечарят викаше с него.

Винтът захвана. Холандеца вдигна ръка в мълчалив триумф и обърна самолета към Ирак.

— Откъде мислиш, че дойдоха тези немци? — попита го Иън часове по-късно. Африканският корпус на Ромел се беше предал през май под италианско командване. Повечето от мъжете, служещи в него, убиваха времето в лагер за военнопленници в Мисисипи.

— От Гърция — каза равнодушно Холандеца. — Още вероятно от Крит. Те все още се разпореждат там, а понякога пращат по няколко души на лов над британска територия.

Тази нощ късметът на Холандеца не му изневери. Беше открил попътно въздушно течение над Северна Африка, което го отведе до иракската граница. Беше точно три часът сутринта по часовника на Иън, когато Резачката отново започна да губи височина, а бледите светлини на базата „Хабания“ изгряха на хоризонта. Краката на Иън бяха като буци лед в тънките му кожени обувки, а ушите му звънтяха. Беше дремал на пресекулки, неспособен да се довери напълно на несигурния двигател, убеден, че след малко ще се разбият. Крайниците му бяха сковани от студ, но в „Хабания“ все щеше да има кафе.

Холандеца спря на гладката британска писта, но Иън не можеше да се надигне от седалката. Понечи да каже на пилота да го остави, щеше да изчака да презаредят, но Холандеца не го пита, направо го подхвана под мишниците и го измъкна, докато го накара да клекне.

— Обърни се и стъпи на крилото — извика му той. — Веднага, шибано копеле, или се кълна, че ще те оставя да си паднеш на главата.

Иън някак успя да изпълзи и да се стовари на пистата. След няколко секунди се съвзе и насили пулсиращото си от болка тяло да се изправи.

— Превръзката ти е протекла през куртката — каза спокойно Холандеца. — Кръвта е замръзнала. Може би няма да е зле да хвърлиш един поглед в лавката.

„Хабания“ беше обширна нова британска база, гордостта на иракското командване на Кралските военновъздушни сили. Беше основно звено във веригата на въздушния транспорт между Съюзниците, трансферна точка на суровини и основно оборудване от САЩ към Северна Африка и Съветския съюз. Кралските ВВС бяха разположили тук екипи за поддръжка за по-голямата част от Близкия изток. Имаше самолетно депо, болница, няколко казарми за иракски войници и бомбени складове. Имаше дори басейни, кинозали, спортни игрища, тенис кортове и конюшни. „Хабания“ разполагаше със собствена пречиствателна станция и електроцентрала. Черпеше вода от Ефрат и поливаше ниско окосените типични британски ливади.

В мрака на ранната сутрин Иън не обръщаше внимание на всичко това и се движеше като на автомат към топлината и светлината на салона на пилотите. Внезапно осъзна, че стрелецът на Холандеца го следва на няколко крачки, нерешителен и самотен, както се държаха момчетата войници в тази война. Иън се спря, обърна се и протегна ръка.

— Рядко се вижда такава стрелба — каза той. — Благодаря ти, че спаси живота на всички ни тази вечер.

Картечарят също спря и го изгледа. Под рязката светлина на редките прожектори по летището лицето му изглеждаше сякаш съставено само от сенки, кости, вдлъбнатини и избелели участъци, а очилата категорично спираха всеки опит да го погледне в очите. Стрелецът вдигна дясната си ръка и Иън забеляза, че беше изцапана с кръв, а коженият ръкав беше разкъсан от зейнала дупка.

— Господи, ранен си — рече той и посегна към момчето.

Картечарят разкопча каишката на шапката си с лявата ръка и махна очилата. Цял водопад от руса коса закри едната буза.

Иън присви очи и пристъпи по-близо. Слабото хлапе, което беше свалило два месершмита, се оказа момичето с шафрановия шал, което беше зърнал по укрепленията на цитаделата. Беше внучката на Назир. Фатима.

— Повиках ви — каза Молотов на двамата мъже, които го очакваха в салона на съветското посолство, — за да ви съобщя, че председателят Сталин няма да напусне безопасността на тази сграда при никакви обстоятелства нито утре, нито пък когато и да било преди края на конференцията.

Той се втрени тежко в Ейвърел Харимън и Арчибалд Кларк Кър, сякаш ги предизвикваше да възразят. Харимън изглежда Кларк Кър, който беше британски посланик в Москва и също като Ейв беше пристигнал вчера със самолета на Сталин. Кларк Кър изглеждаше примирен, имаше година повече опит в съветската столица и беше свикнал с капризите на Сталин.

— Предполагам, че проблемът се крие в местоположението на американците — каза Кларк Кър. — Председателят не би имал възражения да дойде до съседната врата и нашето посолство.

— Нищо подобно. Но вие трябва да знаете, скъпи посланици, че нашите сили по сигурността са научили, че утре или вдругиден, не мога да ви кажа точно, ще има масови и неконтролируеми демонстрации, подстрекавани от агентите на Хитлер в града. Иранските селяни ще пицят за кръвта на руснаците и западняците. Ще пицят окупаторите да бъдат прогонени. Маршалът няма да изложи ценната си особа на подобни нацистки... обиди.

Кларк Кър се усмихна леко, сякаш не можеше да очаква друго, освен подобна фантазия.

— Министър-председателят Чърчил живее с нацистките обиди повече от четири години. Той си ляга с тях, господин Молотов, а на сутринта се буди отново с тях. Това едва ли е причина да не си подава носа навън.

— Разбирате, че Сталин не се бои за самия себе си, а за хората в Техеран. Възможно е тези невежи селяни да не са от значение за британците, вие отдавна жертвите мнозина, за да спасите малцина. Но ако заради присъствието на Сталин се пролее невинна кръв, председателят няма да може да си го прости.

— Е, това ще е за пръв път в живота му — рече Кларк Кър.

Харимън не откъсваше поглед от Молотов. Опитваше се да реши дали мъжът вярваше на това, което казва, или нарочно им разправя глупости.

— Ще информирам моя президент, че председателят Сталин отказва да се срещне с него след обяда утре.

— Не. Неудобството се крие в мястото на следващата среща, а не в самата среща. Разбира се, ако президентът би желал да дойде тук...

— Ще предам съобщението ви — поклони се Харимън. — А сега, господин секретар, ще ви напусна, тъй като е вече много късно.

— Не още — отвърна Молотов. — Очевидно, Кларк Кър може да си тръгне, тъй като трябва да направи едва три крачки и е на своя територия. Но вие, господин Харимън, трябва да видите стаите, които сме подготвили за господин Рузвелт. Тогава може да му кажете какъв глупак ще бъде, ако реши да остане в американската колиба!

ГЛАВА 15

Бяха чакали снежната буря да утихне до късния следобед вчера. Облаците над планините се разкъсаха и разкриха слънцето, но то беше толкова близо до залез, че се бяха съгласили да останат в лагера още една нощ. И петимата войници на Скорцени, от деветнадесетгодишния Фукс, до ветерана Браун, бяха отслабнали през последните седмици на обучение по оцеляване. Беше ги занимавал постоянно с разузнавателни упражнения, лов и ръкопашен бой, за да изостри сетивата им. Скорцени мислеше, че ако останеха блокирани от снега още, щяха да започнат да скучаят. Да се карат. Вече знаеха наизуст житейските си истории, знаеха всяка мечта или суета, която другарите им криеха дълбоко в себе си. Липсата на активност водеше със себе си усещането, че си в капан, и мъжете щяха да започнат да изричат на глас страховете си. Престъпленията, които бяха извършили. Кошмарите, които заплашваха да ги подлудят. Нито един от тях не беше се пречупил и Скорцени нямаше никакво намерение да позволи обратното.

Новите заповеди помогнаха. Предаването, което Фукс беше уловил в ранните часове миналата сутрин, съобщението от управлението им в Кайро, беше кратко и по същество. Инфилтрирайте се. Тренировъчната фаза на операцията им беше приключила, беше дошло времето за действие.

Скорцени ги беше вдигнал при първите слънчеви лъчи и бяха разтурили лагера. Изядоха последните остатъци от печения козирог и измиха устите си със сняг. Беше ги пратил напред по двойки, а сам тръгна последен с Фукс и радиостанцията. Вървяха през гората от железни дървета и внезапно едноцветния пейзаж. За няколко кратки седмици бяха усвоили всичко, на което ги учеше. Рихтер вече не трополеше като кон из храстите. Очите на Ланге постоянно претърсваха и за най-слабото движение. Бяха се разпръснали като ветрило на стотици метри едни от други, така че ако някоя от двойките попадне на враждебна сила, другите да не бъдат заловени. Движеха се по виещ се маршрут сред голите клони на дърветата. Снегът беше

равен и твърд и напредваха добре, макар и не особено бързо. Беше много важно да стъпват точно крак пред крак и да проверяват земята за камъни, които можеха да се свлекат шумно по склона. Скорцени помисли, че сред сивото поле трябва да са неразличими като стадо персийски газели джейран.

Смяташе да ги преведе до края на планината и там да починат. Щеше да прати двама, Хофман и Браун, на разузнаване. Трябваше да установи контакт с немските агенти в Техеран, те имаха безопасна къща в южната част на града, но след като от НКВД им бяха устроили купон по посрещането в зоната за приземяване и беше загубил тридесет души, Скорцени смяташе известно време да импровизира. Някой в Берлин или Техеран беше предал момчетата му и той нямаше да се остави в ръцете на врага толкова лесно.

Трябваше му съвсем скромно убежище току на ръба на предградията на Техеран. Самотно място по-скоро в планините, отколкото в града. Трябваша му подслон, храна и изненада.

Дърветата напред започнаха да проредяват. Стана по-светло. Скорцени познаваше района, приближаваха се до притоците на река Джаджруд.

Зад гърба му се дочу приглушена ругатня, едва две думи — „По дяволите“, и звукът от тяло, което пада с главата напред без никакъв контрол.

Скорцени извади пистолета си и се обърна.

Фукс се търкаляше надолу по склона, тежката радиостанция го увеличаваше и той не можеше да се спре, колкото и да размахваше ръце и да се опитваше да се залови за нещо. Пред очите на Скорцени дребното тяло се удари тежко в някакъв дънер, единият крак беше протегнат напред, а другият огънат неестествено назад. Фукс се спря.

Лежеше върху раницата с радиостанцията като обърнат по гръб бръмбар и премигваше замаяно към небето. Около тях гората отново потъваше в тишина, но Скорцени си помисли, че този път това е тишина от вслушване. Представи си как другите мъже спират по средата на слизането, гледат се безмълвно и се чудят дали да се върнат, или да побягнат.

— Кракът ти е счупен — каза той на Фукс.

После вдигна пистолета делово и застреля момчето в главата.

**ДЕН ЧЕТВЪРТИ
ТЕХЕРАН
НЕДЕЛЯ, 28 НОЕМВРИ 1943 Г.**

ГЛАВА 16

Майкъл Хъдсън беше с твърде нисък пост, за да получи стая в американската легация, където останаха Рузвелт и приближените му. Луи Драйфус, официалният пратеник на САЩ, беше ангажирал за антуража на президента половината хотел „Парк“, най-добрият в Техеран. Хъдсън успя да поспи няколко часа и да отиде до легацията с една от колите на Драйфус.

Първият човек, когото срещна, беше Сам Шварц. Познаваше го по лице, но двамата никога не бяха имали причини да разговарят. Хъдсън се приближи до Шварц, който му подаде чаша кафе, дръпна го леко настрана и прошепна нещо в ухото му.

Няколко минути по-късно Шварц посрещна Ейвърел Харимън с още една чаша кафе. Сред цялата шумотевица около пристигането на посланика Хъдсън успя да се измъкне незабелязано на улицата.

Този път обаче си спря такси.

Грейс Коулс беше приключила със закуската. Беше печално неподходяща на едно толкова екзотично място като Техеран. Готвачът се беше опитал да пресъздаде Великобритания в сърцето на Персия. Сервираха им печени домати, толкова извън обичайния им сезон, че приличаха на умряла съомга, с пържени яйца и тънко нарязан шарен бекон. Грейс трябваше да бъде благодарна, храната в Лондон се даваше по толкова строга схема, че не беше виждала истински бекон от месеци, но мислеше за работата си. В пощенската чанта в посолството я чакаше писмо. Вести от дома. Както винаги, новините бяха направо депресиращи. Сестра ѝ Одри, която беше само на шестнадесет, се беше забъркала в неприятности, а това означаваше, че някакъв войник в отпуск беше съблазнил или изнасилил бедното момиче. Одри не казваше нищо за това кой е бащата на детето, което носеше, колкото и майка ѝ да я биеше. Беше съсипана и трябваше да напусне училище.

Още една жертва на войната, помисли си Грейс. Мъже!

Повдигаше ѝ се от вида на чинията със засъхналите размазани яйца и меките домати, затова побърза да отмести поглед. Закусваха в преобразена набързо дневна, бяха я преподредили преди пристигането

на делегацията на премиера. Широките прозорци разкриваха поразително красива гледка към света. Денят беше обяен от слънчева светлина, виждаха се борове в градината и Грейс знаеше, че въздухът щеше да мирише на смола. От планините, обграждащи този невероятен град, щеше да се носи дъх на сняг. Ако сред забързаната работа в службата на Мопса въобще ѝ хрумнеше да се замисли, щеше да реши, че в Персия е горещо като в Египет. Че има палми. В крайна сметка, това беше Персия, дума, която те караше да си мислиш за килими, камили и мъже с тюрбани. Това беше чиста британска наивност. Красивото старо посолство стоеше закътано зад стените си, обградено със зеленина, а борове се извисяваха величествено. Това беше най-тихото и мирно място, което Грейс беше виждала от много отдавна.

А когато се смеят колко съм отдадена на работата, никога не могат да разберат защо го правя, помисли си тя с горчивина. Работата ме спаси. Аз не съм нечия играчка. Не съм жертва на войната. Нито пък на някой мъж.

— Грейс.

Тя се озърна през рамо и усети, че сърцето ѝ прескочи.

— Господин Хъдсън.

Той стоеше на вратата на стаята, опрял ръка на рамката. Косата му беше разбъркана и не се усмихваше.

— Имаш ли време да се поразходим?

Тя погледна часовника си.

— По-скоро не. Мопса...

— И аз трябва да се връщам обратно в ранчото за брифинга. Пет минутки, Грейс. Моля те. Трябва да поговорим.

Избраха да отидат в задната част на градината, където пътеките от натрошен камък се виеха сред дърветата, а далечният плисък на вода подсказваше, че някъде се крие фонтан. Някой ден, помисли си Грейс, би го потърсила с удоволствие. Ако Мопса можеше да мине за малко без нея.

— Той изпрати ли ти някаква налудничава телеграма? — попита рязко Майкъл.

— Кой?

— Иън. Чух, че е бил нападен онази нощ в Кайро. С нож. Затова не е тръгнал с нас. Никакъв бронхит не е.

— Знам — каза Грейс. Ръшбрук беше съобщил на Исмей, а той й беше предал.

— Защо не ми каза нищо? — Той се спря посред пътеката и се втренчи в нея. — Той ми е най-добрият приятел.

Тя скръсти отбранително ръце.

— Защото, господин Хъдсън, бях информирана, че става дума за сигурността. А и каквито и приятелчета да сте станали с някой от членовете на британската делегация, вие, в крайна сметка, не сте британски поданик.

— Приятелчета — повтори той.

— Доста неясно за нашето разузнаване.

— Грейс, стига. — Той я хвана за лактите и я разтърси леко. — Това не е разузнаване. Това е Иън. Ти ме наказваш заради Памела.

— Не знам за какво говориш.

— Няма нужда да се притесняваш. Снощи се бяха гушнаели сладко-сладко с Харимън.

Тя отстъпи назад, за да не може той да я стигне.

— Ако сте приключили, господин Хъдсън...

— Майкъл. За Бога, казвам се Майкъл. — Той прокара пръсти през щръкналата си коса. — Виж, Иън вече е разказал историята си на всички. Изпратил е на Сам Шварц някаква дълга измислица за заговор за убийство. Шварц е...

— Шефът на Секретните служби на Рузвелт. Знам.

Грейс си помисли, че е странно, че Иън не беше пратил телеграмата до Хъдсън. Но вероятно въпросът беше достатъчно спешен, за да се обърне направо към началниците. А в такъв случай...

— Защо точно сте тук, господин Хъдсън?

— Защото трябва да кажеш на твоите хора за Иън. Че цялата телеграма е... някаква шпионска история, която си е измислил.

Тя го изгледа със свъсени вежди. Нима Майкъл беше пиян? Със сигурност не и толкова рано сутринта. Дали въобще беше чел телеграмата, или просто беше чул за нея от втора ръка, от онзи тип от Секретните служби?

— Искаш да кажеш — започна тя, като се чувстваше на собствена почва, — че Иън също... лъже?

Изтормозеното му изражение омекна.

— О, Боже, Грейс, съжалявам. Затова ли спря да се срещаш с него?

Тя сви рамене и сведе поглед към земята.

— Не можех да му имам вяра. Казваше ми, че ще работи до късно. Или е ангажиран с някаква задморска операция, която била ужасно тайна. А през цялото време е бил с онази... куриерка. С мотоциклета.

Това се стори жалко дори на Грейс. Ревниво. Разочаровано. Лицемерно. Обичайната порция от Иън Флеминг. Почти всяко момиче, което познаваше, я беше предупредило за него, преди да се съгласи да се срещнат.

— Мюриъл — каза Майкъл.

— Моля?

— Куриерката с мотоциклета. Тя му носи цигарите, когато има време. Знаеш, че пуши специална смеска тютюни от „Морландс“.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че Мюриъл е стара история. Тя познава Иън от сто години. Мила, за него тя не значи нищо. Абсолютно нищо.

Грейс се дръпна.

— Още по-зле. Значи за него сме просто тела. Иън е неспособен да изпитва нищо към никого, пука му само за него. Арогантност ли ще го наречеш, или нещо още по-патологично?

— Бих го нарекъл самозащита — каза Майкъл. — Има нещо общо с майка му.

— О, Господи, не ми пробутвай такива изтъркани фрази.

— Ако не посвети сърцето си някому, не могат да го наранят.

— Тогава никога няма да може да печели сърца — отсече Грейс.

— Не и моето, със сигурност. Но ти изглежда си по-склонен да прощаваш, господин Хъдсън. Предполагам, че мъжете не обръщат внимание, когато се провалят.

— Не е точно така — изохка той и вдигна ръце безпомощно. — Той не ме лъже. Не и за важни неща. Но той пише разкази, Грейс. Шпионски разкази. За приключения и герои. Тази телеграма е същата. Прави го, откакто умря Моки.

— Моки?

— Баща му. — Майкъл закрачи тежко по пътеката. — Предполагам, че това е начинът му да се справя с опънатите си нерви.

Или когато му е прекалено трудно. Бяга в измислиците.

— Както и ти, когато свириш — предположи тя.

— Защо казваш това? — попита той, като я изгледа.

— Чувам го — поколеба се тя. — В звуците. Болката и... и тъгата...

— Аз свиря популярни парчета, за Бога.

— Невинаги. — Тя се разбърза, понеже усети, че е прекрачила някаква граница и той може да не ѝ прости. — Не казват ли, че най-отчаяните актьори обикновено се пробват в комедията?

— Проблемът е, че Иън се потапя в измисления си свят, където измислиците са факти — каза нетърпеливо Майкъл. — И пие прекалено много. Шегуваме се за всичкият скок, дето го разнася наоколо, но, сериозно, като погледнеш колко изпива... Пак е от нерви. Миналата седмица ми каза, че някой от хората на конференцията, един от нас, Грейс, бил нацистки шпионин. А сега е убеден, че този тип ще ни избие всичките.

Тя се опита да възрази, но той се спря рязко и я сграбчи за раменете.

— Когато бяхме двамата в „Итън“, едва не го изключиха, защото беше отпечатал една мръсна история за ръководителя на дома му и я беше пуснал анонимно из училището. Мразеше Слейтър, защото онзи тип беше садист и обичаше да бие до кръв. Но шегата на Иън почти му струваше мястото и с нея, без да иска, постави под съмнение всички момчета в дома. Мисля, че на Джони му хареса да гледа как другите се измъчват.

— Но в крайна сметка си е признал, нали?

Майкъл я изгледа изненадано.

— Той ти е казал?

— Не. Но Иън Ланкастър Флеминг никога не е бил такъв боклук, който ще остави някое друго момче да понесе вината му.

— Всъщност си права. Но се опитай да разбереш, Грейс. На Иън не може винаги да се... разчита. Тъкмо затова се срещам с него на всяка една конференция. Искам да съм сигурен, че го държа изкъсо, когато президентът е наоколо. Той никога не е участвал и в истинска акция — Ръшбрук се страхува, че ще се държи идиотски и ще го взривят на парчета. Не ме разбирай погрешно — Иън е дяволски добър в измислянето и подготовката на операциите. Когато бяхме хлапета, на

него му хрумваха всички дивотии, които сме правили. Но си има причина да е постоянно заврян зад бюрото. Някой възрастен трябва да го наглежда.

Грейс си пое накъсано дъх.

— Да не искаш да кажеш, че освен лъжец и простак, Иън Флеминг е и непораснало момче?

— Искам да кажа, че когато са ударили някого по главата толкова силно, че да му потече кръв, трябва да изчакаме малко, преди да повярваме сляпо на всичко, което казва — уточни той.

Продължиха да вървят. Утрото преваляше. Грейс трябваше да се връща. Мопса щеше да я търси, а Майкъл го чакаха в американската легация...

Иън беше пратил телеграмата до американската легация.

Внезапно я заля вълна на удивление. Той наистина разправяше разни истории. Обичаше детективски филми. Това лято в Лондон бяха гледали един, „Слабият мъж“... Пълни глупости, разбира се, с някакъв териер и героите все пиеха мартини. Но след това се появили скритите под пода кости...

— Ако на Иън не може да се разчита — настоя тя, — защо тогава е все още на служба? При това на толкова важна позиция в разузнаването?

— Защото е защитен — каза тихо Хъдсън. — От години. Защиатавам го аз. Брат му Питър. Знаеш, че баща му е бил приятел на Чърчил, нали?

Онзи разговор в комуникационната стая в Гиза. Премиерът подписа пожълтялата изрезка от вестник. Защитен.

— Защо ми казваш всичко това? — попита тя.

— Защото е като луд с картечница — извъртя очи Хъдсън. — Но не е в моята служба, а във вашата, Грейс. Ти си единственият човек от вашата делегация, с когото мога да говоря.

Единственият, освен Памела, помисли си тя, но нямаше никакъв смисъл да посочва очевидното. Майкъл се нуждаеше от някой в структурата на командването. Някой като Мопса, понеже Чърчил се вслушваше в думите му.

— Притеснявам се за вредите, които може да причини — настоя Майкъл.

— Какви вреди?

— Харимън е свикал среща на съветниците на президента, за да обсъдят нацистката заплаха на Иън. А това означава, че Шварц е показал телеграмата. Доколкото знам, Рузвелт я е прочел.

Удивлението ѝ нарасна и се сви като куче в стомаха ѝ, но тя не каза нищо.

— Грейс, пак те питам. Пращал ли е тази шпионска глупост и на теб? Исмей чел ли я е?

— Да — рече тя. — И, да, естествено.

Хъдсън затвори очи, сякаш се молеше някаква висша сила да му даде сили.

— Тогава може би ще искаш да предадеш следното. Телеграмата на Иън е изправила делегацията на САЩ на нокти. Харимън казва, че всички трябва да се преместим при Джо Сталин за времето до края на конференцията. Помисли си до какви усложнения на сигурността ще доведе това, Грейс. И как ще се почувства Чърчил, когато всички ви изгонят от купона.

ГЛАВА 17

Холандеца прекара в „Хабания“ няколко часа повече, отколкото очакваше, така че Иън и момичето можеха да потърсят лекарска помощ. Шевовите на Иън бяха непокътнати, но от раната се процеждаше кръв. Лекарят го намаза с йод и смени превръзката.

В лявата ръка на Фатима обаче беше заседнало парченце немски метал.

— Не е кой знае какво — каза тя нетърпеливо, когато лекарят извади осколката с хирургически пинсети. — Костта не е засегната.

— Къде си се научила да стреляш така? — попита Иън.

Тя само повдигна хладно вежди и не обърна внимание на въпроса му.

Той излезе от болницата и откри Холандеца край самолета. Оглеждаше винта с един от механиците на базата.

— Откъде взе момичето?

— Познавах дядо й — отвърна Холандеца.

Иън обърна внимание на употребата на минало време. Новините за убийства се разпространяваха бързо.

— Къде се е научила да борава така с оръжие?

— В тренировъчния лагер на НКВД, разбира се — каза пилотът. — Имат много строга система — или ставаш добър, или те изхвърлят. Или улучваш целите, или загиваш, докато се опитваш.

— НКВД? Момичето? Че тя няма и двадесет години.

— Комунистите не вярват в детството — намръщи се Холандеца. — Опитай се да хапнеш или да поспиш, Бонд. Преди да тръгнем за Техеран, трябва да направя някои ремонти.

Иън отиде до салона на летците. Вратата откъм пистата беше отключена, но в три часа сутринта мястото беше напълно пусто. На бара имаше кана леденостудено кафе, което въпреки това миришеше на прегоряло. Той мина зад плота и започна да рови по горните рафтове със здравата си ръка. Имаше бира „Бас“ и „Гинес“. Полупразна бутилка бърбън и още една, изненадващо пълна с...

— Водка — каза Фатима зад него. — Бих искала мартини. Разбито, не разбъркано.

— Не мисля, че имаш някакъв избор — отвърна той, без да се озърта. — Тук няма шейкър. Да не говорим за лед.

— Тук бъркаш. Онзи садист лекарят използва шило за лед върху ръката ми.

Тя се усмихна криво. Под очите ѝ чернееха тъмни кръгове, а детската ѝ кожа беше почти прозрачна от изтощение и още нещо. Иън предположи, че е тъга. Говореше много правилен английски, макар и със силен акцент. Носеше взети назаем маскировъчни дрехи, които бегло приличаха на военни, но нямаха никакви опознавателни знаци. Полева униформа на момиче оперативен работник.

— Кой уби дядо ти? — попита я той внимателно.

— Не знам. Но когато открия... — тя извърна поглед към силуета на самолета на Холандеца.

— Не си била там?

— Бях отишла до пазара. Намерих тялото му, като се върнах. Беше на пода. Ти видя ли го?

Иън поклати глава.

— Гърлото му беше прерязано от ухо до ухо. Египтяните понякога правят така, когато принасят жертва, но това са овце или кози, не хора. Изтървах кошницата. Зеленчуци, портокали, хляб... Всичко се изсипа в кръвта по земята. Да ме прости Господ, но се опитах да ги вдигна...

Иън ѝ подаде водката.

Тя надигна бутилката и започна да пие алкохола жадно, сякаш беше студена вода в горещ летен ден.

— После събрах едно-друго в малка чанта и излязох. Не побягнах, защото той ме е обучил за такива неща. Ако бягаш, привличаш внимание към себе си. Вървах много бързо през улиците на квартала ни и бях забулена като благоприлична египтянка. Завивах в странични улички и се насочвах в обратната посока, както ме беше учил, и не мисля, че някой ме следеше. Накрая отидох при Холандеца.

— Защо? — попита Иън. — Защо дойде до Иран, Фатима?

Тя остави бутилката водка внимателно на бара. Беше почти празна.

— Защото ти знаеш, а и аз знам, че дядо ми беше на лов за немски агент. Някой трябва да довърши работата му.

— И да отмъстиш за него.

— И това също.

— Той въвел ли те е в работата си? Не е ли било опасно?

Тя сви рамене и потрепна, когато болката в ръката я преряза.

— Изборът беше мой, не негов. А и аз не питам защо сте в самолета на Холандеца, господин...

— Бонд — отвърна той. — Джеймс Бонд.

— От мъжете се очаква да се бият, а на жените разправят, че било опасно. И ти го преследваш, нали?

— Фехтовача?

— Или Касапина. Както ти харесва. — Тя срещна погледа на Иън и сви рамене. — Той е убиец. Ако го наричаш по друг начин, му даваш сила. Даваш му история, която да разказва, мит, в който да се обвие. Превръща се в чудовище от страх и величие, става все по-трудно да се биеш с него. Но този Касапин? Просто е добър с ножа.

— Ти си по-добра с огнестрелното оръжие — каза Иън тихо.

Фатима се усмихна отново с онази сърцераздирателна крива усмивка.

Тя не приличаше на нито една друга жена, която беше срещал. Колко обаче познаваше добре, освен майка си, Ив? А не беше започнал да разбира дори Ив. В Женева за кратко беше обичал едно безстрашно момиче, а в Кицбюел се беше запознал с кой знае колко братовчедки. Старата му любовница Мюриъл, която караше ски като олимпийски шампион и управляваше мотора си през падащите над Лондон бомби, сякаш бяха капки дъжд. Привличаха го жени, които се надсмиваха над общоприетото. Които се надсмиваха над страха. Но той очакваше от тях да го желаят и да се нуждаят от него.

Фатима нямаше нужда от никого.

Нейната крехка невъзмутимост беше предизвикателство. Едновременно му беше интересна, но и го безпокоеше. Бруталните обстоятелства и безмилостните учители я бяха школували. Можеше да каже това-онова за издръжливостта. Но ето я тук, едва ли имаше и двадесет години, фина като есенна паяжина. С уморени очи, но не се предаваше. Можеше да го научи на онова, което нито една друга жена не беше успяла — как да рискува и да умре.

Час по-късно той вървеше зад нея по пистата. Резачката беше готова за полет. Чудеше се дали някой, изпил толкова много водка, ще може да се покатери по самолетно крило. Но алкохолът и превързаната ѝ ръка явно не ѝ се отразяваха и позволи на Холандеца да я повдигне. Тя пробяга по фюзелажа до мястото на картечаря и отново се скри зад очилата и якето си на летец. Иън стоеше на пистата и я гледаше, но тя не се обърна към него, а вече проверяваше картечницата. Зазоряваше се.

Три часа по-късно кацнаха в Техеран.

— Подробности са откъслечни — каза Ейвърел Харимън, — но от тях може да ти настръхне косата. Нашите руски приятели ми казват, че преди около три седмици отряд немски командоси е скочил с парашути в подножието на планините край града. Съветските сили по сигурността хванали всичките без шестима. Молотов казва, че са фанатици като всички в Специалните части на нацистите. Решени са до смърт да завършат мисията си. Местонахождението им в момента е неизвестно.

Бяха се събрали около масата за закуска в американската легация, а пред тях бяха струпани празни чаши за кафе и мръсни чинии. Харимън, Шварц, Хъдсън и ФДР. Елиът Рузвелт и Джон Боутингър не присъстваха, тъй като бяха членове на семейството, а не на персонала. Джил Уинънт вече беше в британското посолство. Генерал Джордж Маршал беше оставен сам и си играеше с препечена филийка. Изражението му беше скептично. Отдясно на Рузвелт седеше Хари Хопкинс. Не беше ял нищо, но беше изпушил три цигари.

В средата на масата имаше купа с нарове. Повечето от хората никога не бяха виждали нар преди и нямаха никаква представа какво да правят с плодовете. Майкъл Хъдсън беше изключение. Беше разцепил един нар и изчопляше зърната с върха на ножа.

— Тази мисия е...? — попита Маршал.

Харимън сви рамене.

— Предполагам целта е да се обърка конференцията. Да се създаде малък ад. Молотов не ми каза точно.

— Можем ли да разговаряме с пленниците? — настоя Сам Шварц. — Да разберем какво са планирали.

— Трябваше да се изразя по-ясно — рече Харимън и си сипа още една чаша кафе. — Когато казах, че швабите са били хванати, имах

предвид, че са били избити.

— Или екзекутирани — вметна Хъдърс. — След като са ги накарали да изкопаят собствените си гробове.

Хари Хопкинс се изкашля да прочисти гърлото си.

— Това звучи като съчувствие към врага, господин Хъдсън.

— Наистина ли? Моите извинения, сър. Но мисля, че си струва да помним, че си имаме работа със Съветския съюз. Онези ще заколят и собствените си майки, ако Сталин им каже.

— Мисля, че това е малко... — започна Харимън.

— Така си е, така си е — кимна Маршал.

Хъдсън изчака другите да млъкнат.

— Защо да сме толкова внимателни, преди още да сме повярвали на думите на руснаците? Кой знае дали тези немски командоси дори съществуват? Не са ни показали нито един пленник. — Той погледна Рузвелт. — Господин президент, струва ми се дяволски удобно, че нито един не е оставен жив за разпит. Молотов е хванал в капана един дявол знае какво и само ни плаши.

— Но защо? — попита Рузвелт замислено. Той се беше разположил удобно в количката си и крепеше внимателно чинийка и чаша върху кръстосаните си крака. — Ейв, ти го познаваш най-добре. Да имаш някакви идеи?

— Молотов просто е изкаран на преден план — каза Харимън. — Вече знаем, че Чичо Джо отказва дори да престъпи прага на посолството си. Господин президент, персийците и руснаците въобще не се обичат, има за какво да си връщат и това не е само заради тази окупация. Така нареченият нацистки заговор помага на Сталин да избегне унижението.

— С други думи, той иска да се преместим в неговото посолство — намеси се Шварц. — Да приемем гостоприемството му. Неговото или на Чърчил.

— И да вбесим онзи, на когото ще откажем танца — включи се и Маршал. — Не заставай между Мечката и Лъва, Франклин. Това е игра за глупаци. Да останем тук.

— Моите уважения, господин президент, но съм съгласен — бързо каза Хъдсън. — Ако се преместите в посолството на Сталин, оставате изцяло в ръцете на руснаците.

— Нещо не понасяш руснаците, а, господин Хъдсън? — По лицето на ФДР играеше привичната му усмивка на акула. Зъбите му бяха оголени, но в очите му не личеше никаква емоция. Лицето му беше набръчкано от изтощение, не можеше да спи добре в непознатите легла, в които му се налагаше да ноцува напоследък. — Уинстън ме притиска да приема неговото гостоприемство. Но никак не искам Чичо Джо да остане с впечатлението, че се наговаряме срещу него.

— На Джил Уинънт няма да му хареса, ако обидите Чърчил — каза Хари Хопкинс намръщено. Той харесваше британския премиер също като Джил.

— Уинстън ще разбере — отвърна Рузвелт. — Той е като вярно куче, винаги отстъпва. А вас какво точно ви плаши в резиденцията на Сталин, господин Хъдсън?

— Плашат ме горилите, които ще следят всяка ваша крачка — каза честно Майкъл. — Ако Лаврентий Берия е в съветското посолство, там ще бъде и най-смъртоносната разузнавателна мрежа в света. Господин президент, Сталин не е избрал случайно Техеран за тази конференция.

— Тоест?

— Тук е една от най-добрите шпионски мрежи на НКВД в света. Синът на Берия е част от нея през последните две години.

Шварц вдигна ръка и Рузвелт му кимна.

— Ако съветското разузнаване е толкова добро, колкото казва Хъдсън — започна шефът на Секретните служби, — не би ли трябвало да се доверим на това, което руснаците ни казват за немците?

Този неочакван обрат накара всички да млъкнат. Маршал изгледа Харимън, а той се обърна към Рузвелт.

— Господин Хъдсън? — настоя Рузвелт.

— В момента, господин президент, те се интересуват от вас повече от всеки друг на света. Вие се срещате с маршал Сталин за пръв път. Вие трябва да преговаряте за нападението в Европа. За бъдещето на Балканите. За съдбата на Полша. Той иска да знае какво мислите, докато лежите сам в спалнята си. Нито един президент на ваше място не би се оставил в ръцете на такъв противник.

— Той е наш съюзник, господин Хъдсън — напомни му Рузвелт.

Този път тишината около масата беше още по-дълбока.

В правителствените кръгове беше въпрос на вяра дали Сталин наистина беше приятел на Съединените щати и дали беше човек, с когото президентът би могъл да работи. Прозорлив и способен тип. Но Хъдсън беше свидетел на Голямата чистка от 1938 година. Лаврентий Берия беше направил така, че съперниците на Сталин да бъдат обвинени, съдени и застреляни за престъпленията си. Хиляди изчезваха само за една вечер, пратени в лагерите. Пред момчетата на Сталин Гестапо изглеждаше като девически манастир. Хъдсън се съмняваше, че Рузвелт има дори бегла идея за това, а сега не беше подходящ момент да му обяснява. Президентът все още изучаваше лицето на Майкъл.

— Приятелят ви Флеминг съгласен ли е с вас?

Хъдсън бързо вдигна поглед.

— Не бих могъл да кажа, сър. Никога не сме обсъждали господин Сталин.

— Прочетох последната му телеграма. Съвпада с историята на руснаците. Той смята, че тези немски командоси искат да ни избият до един.

Мъжете около масата се размърдаха неспокойно.

— Смятам, че е допустимо командер Флеминг да я е написал, когато не е бил съвсем на себе си, сър — каза Хъдсън. — Наскоро е бил ударен по главата, да не говорим, че са го промушили и в гърба. Загубил е доста кръв. Няма как да е мислел ясно. А историята му е... ами... малко фантастична. По мое мнение.

— Каква история? Каква телеграма? — настоя Харимън.

Той избута стола си назад и хвърли салфетката си на масата като владетел, чиято империя е била отнета.

— И кой, по дяволите, е командер Флеминг?

ГЛАВА 18

На края на пистата двамата с Холандеца пуснаха обемистите си като чували брезентови сакове в краката си и си стиснаха ръцете. Иън беше останал само с една резервна униформа. Две от куртките му бяха окървавени, едната имаше и зеещ прорез на дясната плешка. Но така или иначе през следващите няколко дни нямаше да носи военно облекло. Колкото повече се отдалечаваше от Кайро, толкова повече си навличаше клеймото на дезертьор.

— В Египет ли се връщаш? — попита той пилота.

— Веднага щом изхарча парите ти — отвърна той, вдигна банкнотите на Иън и се усмихна. — Вино, жени и песни. Ако в Техеран стане твърде горещо за вас двамата, просто попитайте за стария Холандец в хотел „Парк“. Ще се навра там за няколко дни, ако ви трябва обратен полет.

— Любезно предложение — каза Иън. — Точно сега обаче бих ползвал услугите на такси. Ще ми дадеш ли петачка назаем?

Холандеца му подаде банкнотата и връчи още една на Фатима.

— Това е за онези месери, които свали. Твоята ръка на картечницата ще ми липсва, докато летя за дома.

Иън отдаде чест на поляка и го гледаше как се отдалечава, без да бърза, и проучва самолетите из британската база, както крадец се взира в скъпоценен камък. Тия дни някой самолет ще изчезне от някоя забравена от Бога писта в Близкия изток, а Резачката ще се появи на негово място.

— Услугите на такси? — попита го подигравателно Фатима. — Ти си британски офицер, Бонд. Техеран е твой град. Нали нямаш намерение да плащаш за нещо?

— Аз не съм комунист — отбеляза Иън, — така че се предполага, че ще платя. Ние, британците, смятаме, че е лошо да експлоатираме потиснатите, макар че съм сигурен, че Сталин силно желае да скрие този факт от вас. Тази петачка няма да ми стигне за хотел „Парк“, но с малко късмет и при добър обменен курс ще ме спаси за няколко дни. Ти къде смяташ да отидеш?

Тя метна чантата си на рамо със здравата си дясна ръка.

— При моите хора.

— Имаш семейство в Иран?

— Назир го няма. Никъде нямам семейство.

Иън помисли, че това никак не е добре. Фатима беше млада и сама в Персия, наскоро световна война. Картинката хич не беше весела. Е, освен ако не си я виждал как стреля.

— Значи тук има местна мрежа на НКВД?

В зелените ѝ очи проблясна веселие.

— Ние сме съюзници, командер, а не приятели. Само толкова мога да ти кажа.

Нямаше нужда да потвърждава това, което той вече знаеше. Назир беше получил информацията си за Фехтовача от колегите си от НКВД в Персия. Местната съветска мрежа сигурно разполагаше със значителни ресурси в тази част на света. Самият Сталин беше от кавказкия район на Грузия, северно от границата с Иран. Руските оперативни работници действаха активно по тези земи от векове. НКВД в Техеран щеше да има източници. Да познава града. Да не говорим за доброто въоръжение.

През следващите няколко дни Иън можеше да има отчаяна нужда точно от това.

— Ами ако един съюзник може да ми помогне повече от приятел? — попита той Фатима.

— Обади се в американското посолство.

— В Техеран няма точно посолство. Освен това не съм сигурен, че мога да имам вяра на американците.

— Това са глупости — прекъсна го тя нетърпеливо и закри. — Нямам време за губене, Бонд, а стърчим тук пред очите на всички като идиоти. Всеки може да ни види. Желая ти късмет.

— Фатима...

Тя се спря, но не се обърна.

— Някой от делегацията на Съюзниците в Кайро се опита да ме убие. Точно както убиха дядо ти.

— Тогава защо си още жив?

Добро момиче. Веднага беше забелязала противоречието.

— Това е един от въпросите, на които и аз искам да отговоря.

— Пак ти казвам — желая ти късмет — повтори тя и отново закричи.

— Фатима.

Тя въздъхна с раздразнение, пусна чантата си и се обърна към него.

— Какво?

— Знаех твърде много. Можеше да съм казал на Чърчил. На Рузвелт. Да съсия планове им. Фехтовача си мисли, че ме е спрял, защото вчера не се качих на британския самолет.

— И?

— Така че, той е адски доволен от себе си. Смята, че си лежа, добре завит в „Мена Хаус“, и хапвам сладолед, докато съдбата на тази проклета война виси на косъм. Няма кой да му попречи да убие Съюзниците, три заека с един куршум...

— Това не го разбирам. Три заека с един куршум?

— Да убие и тримата лидери с един-единствен смъртоносен удар. Въпросът е, че ако искам да го хвана, трябва да остана скрит. Той няма как да знае, че съм тук. Не мога да се шляя из британското посолство и по цял ден да поръчвам питиета, иначе пак ще ме праснат по главата. Този път той ще иска да е сигурен, че съм мъртъв.

Тя го гледаше настойчиво.

— Ти няма да го заловиш. Защото аз ще го направя преди теб.

— Дяволски много се надявам да го направиш — каза Иън. — Но аз знам някои неща, които са ти неизвестни, Фатима. Познавам делегациите. Американската и британската. Фехтовача е един от нас. А ти нямаш дори бегла представа за хората.

Той я наблюдаваше как обмисля този факт, а и него самия като предимство, което би могла да използва.

— Твоите хора познават цялото място — настоя той, — а и знаят руската версия. От НКВД трябва да искат да ме включат, момиче, защото са казали на Назир да се свърже с мен.

Тя отвърна поглед от него. И двамата си спомняха епизода с шафрановия шал и как пръстите ѝ докоснаха неговите, докато бързо палеше цигара.

— Няма ли да е по-умно — каза Иън, — да обединим усилията си и да направим всички на глупаци.

Мъжът в инвалидната количка се спусна внимателно по рампата от американската легация до чакация го автомобил. Беше спрял откъм задната част на сградата — сигурно скрита от фотоапаратите на репортерите или от неприятелски очи. Сам Шварц стоеше до отворената задна врата, а Елиът беше до него. Рузвелт се усмихна и на двамата. Цигарето му стърчеше под екстравагантен ъгъл между стиснатите му зъби, а меката шапка стоеше перфектно върху сивата му коса. Когато количката стигна до двамата, Елиът мина зад нея и блокира задните колела. Шварц протегна силната си дясна ръка и Рузвелт се надигна с усилие. Безполезните му крака бяха съвсем безчувствени и стояха като гумени. С отработено внимателно движение Сам помогна на шефа си да се настани на задната седалка.

Военният шофьор отдаде чест на президента и седна зад волана. Елиът се намести до него, а Шварц зае мястото до Рузвелт, като провери пистолета си. Малкият ограден двор, в който се намираше американската легация, имаше заден служебен вход. Хората на Шварц вече бяха отворили вратата, а двама стояха нащрек, докато обикновеният черен автомобил мина покрай тях. Рузвелт вдигна ръка в признателен жест.

— Сър, сега е моментът да махнете личните си принадлежности, по които могат да ви разпознаят. Ако нямате нищо против — каза Шварц.

— Да имам против? Че това е най-голямото ми забавление, откакто учих в „Гротън“.

Президентът беше в добро настроение. Елиът се усмихна от предната седалка.

Рузвелт махна шапката си, очилата и цигарето. Шварц му подаде вълнен шал, за да го увие около яката си и да прикрие долната част на лицето, и мек каскет, за да го нахлупи върху главата си. Предложи му и фалшив тъмен мустак, вече намазан с лепило. ФДР го притисна внимателно върху горната си устна.

— Как изглеждам?

— Нелепо, но напълно анонимно — каза Шварц.

Всъщност шефът му изглеждаше съвсем различно от човека в официалния автомобил на президента, който в същото време помахваше величаво от задната седалка на президентската лимузина с развяващи се американски флагчета по предния капак. Колата се

движеше достолепно и бавно сред антураж от хора от Секретните служби, които демонстративно не криеха оръжията си, няколко джипа, пълни с американски военнослужещи и още три автомобила, които возеха Харимън, преводача от руски Чип Боулън, Майкъл Хъдсън, Хари Хопкинс и Джордж Маршал. Вероятно в момента всички излизаха през предния вход на легацията.

Сто американски войници щяха да останат там, в палатки, опънати из двора, за да охраняват птичка, за която никой в Техеран не знаеше, че вече е отлетяла. Шварц си помисли, че е изключително важно да накарат целия свят да повярва, че Рузвелт е останал в легацията. Също толкова важно, колкото и отиването му в съветското посолство.

Елиът се извърна от предната седалка.

— Готов ли сте да се изправите срещу нацистите, сър?

В отговор Рузвелт извади 9-милиметров револвер от джоба на палтото си.

— Повече от готов, сине.

— Възмутително — изръмжа Чърчил.

Бяха му поднесли обяда върху табла в леглото и лекуваше бронхита си с шампанско. Сякаш се влошаваше, а това го дразнеше неопишимо. Да кашля и да се дави като бебе, когато искаше да е обаятелен и сладкодумен, беше жесток удар на съдбата. Исмей-Мопса също беше повален от коварна болест и британската делегация направо загиваше, а точно сега най-много се нуждаеше от сили.

Чърчил обичаше да работи в леглото. Посолството в Техеран беше прекрасна сграда в стар английски стил и той сякаш се намираше в обичния си дом „Чартуел“, а не в Иран. Когато Памела влезе, той остави документите настрана. Беше дошла да попита дали би искал да поиграят на карти, очарователна в кремавата си разкроена шевиотена пола и висока яка като на монахиня. Звукът на двигатели от централния двор под тях я накара да спре. Конвой от автомобили, мотоциклети и джипове, пълни с хора на Секретните служби, въоръжени с картечни пистолети „Томпсън“, тъкмо беше избоботил през главния вход.

— Това са американците — каза тя, като надникна през завесите на прозореца. Той гледаше как главата ѝ се движи, докато проследява колоната. Тя се изправи на пръсти.

— Спират пред съветското посолство. Предполагам, че са отхвърлили поканата ни.

В гласа ѝ се долови неочаквана нотка на облекчение, която при други обстоятелства Чърчил би забелязал.

— Явно нашите условия са неадекватни за тях. Неадекватни!

— Е, и ние сме доста хора. Папа. — Тя обичаше да го нарича така, беше възприела този маниер, когато заживя при Чърчилови, докато беше бременна преди три години. — Казвам ти, че някой се прави на Рузвелт. Току-що излезе от президентския автомобил, а другите му се смеят. Момчетата от Секретните служби, имам предвид.

Чърчил се извъртя и стана от леглото, комична фигура в старомодната си пижама, и застана до нея край прозореца. Руското посолство, той все още мислеше за него като за руско, макар че беше съветско от повече от двадесет и пет години, беше красива сграда от царско време, истинско съвършенство с триъгълни фронтони, широки стъпала и дорийски колони, които неизбежно напомняха за Партенона. Към широката мраморна предна тераса излизаха редица френски прозорци с паладиански ветрилообразни прозорчета в горната част. Алеята водеше до нея, като завиваше сред боровете в зеления двор, който Сталин споделяше с британските си съседи. През деня той беше огласян от птичи песни, а покритите със сняг върхове на далечния Малък Кавказ изпълваха хоризонта.

Поне тридесет мъже с оръжие в ръка се мотаеха по широкия завой в подножието на стълбите на посолството. До колата на Франклин с шапка и очила, удивително подобни на тези на президента, стоеше човек, когото Чърчил познаваше по лице, но не можеше да се сети за името му.

— Примамка — каза той дрезгаво. — Хитро. Ако някой се беше опитал да убие Франклин, щяха да гръмнат този тип. Доста смело от негова страна.

— Къде тогава е Рузвелт?

— Обзалагам се, че в момента бодигардовете му го носят към задната врата на руското посолство.

Памела плъзна ръка около раменете на Чърчил.

— Опитай се да не им обръщаш внимание, мили. Американците не искат да се държат като животни и да нанасят обиди. Просто са си

такива. Те са като груби деца, които играят на войници — нямат никаква идея колко смъртно сериозно е това.

Чърчил стисна ръката ѝ.

— На тях няма да им се налага да живеят със Сталин, когато всичко това приключи. На нас ще ни се налага.

Памела беше такава утеха — разбираше толкова много, без да се налага да ѝ казва нищо. Той си помисли, че толкова много мъже я боготворят точно по тази причина. Тя никога не критикуваше, никога не спореше, приемаше и подкрепяше хората, които обича. Можеше да те успокои като стара бавачка, но беше далеч по-хубава.

Тя му напомняше повече, отколкото той би се осмелил да каже, на майка му Джени. Великолепна политическа съпруга и обект на доста скандали по онова време. Още една неофициална сила в политиката в онези дни. Памела щеше да стигне далеч, със или без Рандолф.

— Вярваш ли на тази история за германските агенти? — попита тя.

— Каква история? — намръщи се той.

Памела сви рамене.

— Снощи след вечеря Молотов прати да повикат Ейв. Сега американците се местят в съветското посолство. Носи се слух, че на Рузвелт му е припарило под задника заради някакъв нацистки заговор или нещо такова. Мислех си, че ще ми кажеш дали е истина.

Харимън, помисли си ядно Чърчил. Той не беше обвързан от ограниченията, които британското правителство налагаше на своите служители. Шибаните янки нямаха истинска разузнавателна служба, не разбираха почти нищо от тайния свят — как една брилянтна измама може да прикрие истината. Или как едно братство, обвито в мълчание, може да защити цяла империя. Те споделяха всичко, сякаш беше достатъчно да пиеш по едно питие с някого, за да му се довериш. А и говореха прекалено много, особено пред жени. Сякаш дамите не можеха да съберат две и две — четири.

— Чудно ми е защо не си ми казала за поканата на Молотов, още преди да дойдеш — изръмжа Чърчил. — Би ми се искало да знам.

— След това Ейв се върна тук — измърка тя. — А и беше прекалено късно. Ти хъркаше, Папа. Помислих, че Кларк Кър сигурно ти е споменал. Ейв каза, че и той е бил там.

— Умно дете — потупа я той по рамото. Британският посланик му беше разказал всичко на закуска сутринта. Но Чърчил се интересуваше повече какво знае Памела, вместо да отговаря на въпросите ѝ. — Харимън вярва ли на историята?

— Да — каза тя. Отново гледаше през прозореца към двора. — Но не съм сигурна защо. Точно затова те попитах какво мислиш ти, защото ти щеше да знаеш.

Но аз не ти казвам всичко, което знам, скъпа моя, помисли си той.

— Източникът на тези слухове е доста несигурен — рече той предпазливо, без да спомене и дума за Блечли или „Енигма“ и радиотрафика. Памела нямаше достъп до информация УЛТРА.

— Но този човек — настоя тя, — този... Фехтовача. Той трябва да е един от нас. Как въобще го понасяш? Да знаеш, че някой, бил той от нашата група, или от хората на Рузвелт, е предател?

Той я изглежда.

— Мило мое момиче, нима всички говорят за това?

— Не точно. Но нали знаеш, Папа, хората ми казват разни работи. — Внезапно видът ѝ стана беззащитен и млад. Като на котенце. — Просто го правят. Сякаш говорят на себе си, а са забравили, че и аз съм в стаята. Ето, например онзи приятен янки, господин Хъдсън. Пихме едно-две питиета заедно в Кайро. Той е приятел на командер Флеминг. Защо Флеминг остана в Гиза, татко?

— Разболя се от бронхит — произнесе отчетливо Чърчил. — И имай предвид, че не бива да казваш нищо друго, независимо какво те питат хората. Това е много важно, Памела.

— Защото предателят е все още сред нас? — Тя сложи ръка на бузата му. — Папа, мили, моля те. Кажи ми. Така мразя да се лутам като глупачка, без да знам нищо, когато опасността... Папа, кого подозираш?

Чърчил нежно махна ръката ѝ от лицето си. Тя дишаше бързо, а сините ѝ очи бяха широко отворени от опасенията ѝ. Тя се страхуваше от някого. Но от кого? Той знаеше, че Харимън не ѝ е безразличен, но със сигурност нямаше причина да се бои от него. Той не беше изменник. Той беше... Харимън. Със същия успех можеше да подозира и принцеса Елизабет.

А и Харимън не беше в Кайро, когато Флеминг беше нападнат.

— Не пълни хубавата си глава с притеснения — успокои я той и стисна ръката ѝ. — Според мен всичко това са руски лъжи, за да прилъжат бедния Франклин в обятията си. Ще ми се преценката му да беше по-добра и да се беше сетил кои са истинските му приятели.

ГЛАВА 19

Тайната квартира на НКВД беше в южната част на Техеран до портите на Големия пазар — огромно покрито тържище, най-голямото такова в света.

— Казват, че през това място минават по двадесет хиляди души всеки ден — измърмори Фатима.

— Кой казва?

— Приятелите ми. Затова живеят тук. Ако не искаш да те видят, слей се с тълпата.

Иън предположи, че и философията на Назир е била същата — да се настани като любезен паяк сред уличките и разкривените кирпичени къщи в Стария град на Кайро. Но някой беше видял Назир. И го беше елиминирал. Тълпата не го беше спасила.

— Трябва да махнем тези дрехи.

Височината и униформата на Иън веднага издаваха, че е от резерва на Кралските военноморски сили. Ако попаднеше на войници от окупационния британски корпус, те със сигурност щяха да поискат да научат името му и какво прави в града. Фатима беше извадила шал от чантата си и беше покрила светлата си коса. Тя не се набиваше на очи като Иън в маскировъчните си дрехи без никакви знаци, но изглеждаше странно, въпреки че забеляза много хора в западно облекло и чу какви ли не езици. Но беше единствената жена с панталони.

Той вървеше като защита на момичето откъм страната на улицата. Правеше го инстинктивно, не нарочно.

— Някога била ли си в Техеран преди?

— Никога. Но дядо ме накара да науча кое къде е. Ако нещо се случеше, трябваше да намеря Арев на Големия пазар, над коридора на златарите, при знака на камилата. Накара ме да го науча наизуст.

— Арев?

— Каза ми само първото му име.

— Както и аз научих само първото име на Назир. А и твоето.

Тя отново се усмихна криво.

— Когато открием Арев, ще те помоля да ме наричаш Сирануш. В противен случай може да ни убие.

— Толкова ли не му харесва Фатима?

— Сирануш е истинското ми име. Фатима е... беше... нещо, което използвах в Кайро.

— Сирануш. Харесва ми. Какво означава?

Тя поклати леко глава и изглежда се смути.

— Няма значение. За Арев Сирануш е знак. Разбираш ли?

— Като парола — каза Иън. — Казва му, че си честна и искрена. Че си човекът, за когото се представяш.

— Честна и искрена — повтори тя. — Харесва ми. Не е ли обещаващо? Сирануш е честна и почитена.

Иън си помисли, че пазарът се извисява и вдъхновява като катедрала. Сергиите бяха изнесени под красиви каменни арки, които напомняха за Византийската империя. Подът беше от реден камък, а стените покрити с мозайки. От тавана висяха силно извити маслени лампи, а от високо разположените прозорци в арабски стил проникваше и слънчева светлина. Пазарът се стори на Иън като свещено място, стига да не бяха виковете на търговците, хвалещи стоките си.

Носеха се с тълпата из пазара с парфюмите. Иън усещаше, че някой го наблюдава, докато върви схванато заради раните си. Открояваше се. Непознат. Окупатор. Неверник.

От сергиите от двете им страни се носеха облаци тежки аромати и замъгляваха сетивата му. Не беше ял нормално, откакто го бяха ударили по главата, а комбинацията от морфин и уиски, която поглъщаше през последните две денонощия, не помагаше за подобряването му. Главата го болеше ужасно. Той се озърна назад, като му се гадеше от чувството, че капанът всеки миг ще щракне.

— Златари — рече той. — Но това е различен коридор.

— Тук има толкова много неща — поколеба се Сирануш. — В пазара има дори училища. Ханове. Банки и лихвари.

Иън си помисли, че ако има табели или знаци, те ще са на фарси. Плавните криви на надписите по мазилката не му говореха нищо.

Някакви ръце, много ръце, започнаха да го тупат ритмично по хълбоците. Той погледна надолу и видя група деца, втренчили

немигащи погледи в него. Всички повтаряха непрестанно една и съща дума.

— Искат пари — каза Сирануш.

Обзе го пристъп на клаустрофобия. Имаше само пет паунда в джоба, а по някое време някак трябваше да си плати за напускането на страната. Той хвана здравата ръка на момичето и я поведе бързо към края на коридора, там, където се пресичаше с друг, и зави наслуки наляво. Вървеше твърде бързо. Хората щяха да забележат. Какво беше казала Сирануш в „Хабания“? Ако бягаш, привличаш внимание към себе си.

Забързаха се по коридора с подправките и завиха надясно към сергиите с килими и черги. Продължиха да вървят и се озоваха сред лампи. Алабастр. Подправки. Пилета. Изглеждаше невъзможно, но имаше цял коридор с кози. Ако не друго, поне миризмата беше поободряваща от парфюмите.

— Насам — задъхано каза Сирануш. — Наляво. Бързо!

Озоваха се в меката тишина на мъже, броящи монети.

Загърнати в роби мъже седяха на масички със сметала с топчета. Иън дочуваше звъна на монети и се зачуди защо онези деца не идваха тук. Вероятно в някакъв знак на уважение, който не се оказваше на окупаторите. Златото блестеше под светлината на лампите и се отразяваше в очите на продавачите. Пръстите се движеха бързо като размазани петна, които обменяха пари и търгуваха. Иън усети, че пулсът му се успокоява и забави крачка. Нима англичаните се чувстваха добре в банки?

— Знакът на камила — прошепна Сирануш.

Той се огледа. Това всъщност беше двугърба камила с богато украсена сбруя, изписана в мозайката по средата на източната стена. Устата ѝ беше отворена в силен рев и се виждаха жълтите ѝ зъби. За миг му се стори, че са изработени от злато. Под знака седеше мъж със сметало. Над него имаше каменна галерия с няколко тъмни арки, която потъваше в сенките.

Сирануш също я беше забелязала. Без да каже и дума, тя тръгна към стълбите, а Иън я последва. Нямаше никой. Той се озърна през рамо. Гледаше ги само лихварят под мозайката с камила. В краката му седеше малко момче, свито като кученце. Докато Иън го наблюдаваше, той каза само една дума, момчето скочи и побягна.

Заради тях ли?

Сирануш вече беше стигнала до средата на стълбите и Иън започна да ги прескача по две. Навлезе в галерията и се поколеба. Имаше твърде много арки, твърде много пътеки.

— Сигурно е тази над камилата — измърмори той.

Тя погледна надолу към главата на лихваря и зави вляво през най-близката арка. Иън тръгна след нея.

Усети хладния метал на цевта на пистолет да се опира рязко в тила му. Той се спря, но не понечи да се обърне. След няколко секунди в пълна тишина, от която сърцето му сякаш щеше да спре, вдигна ръце във въздуха.

— Исусе! — рече Сам Шварц, когато един от многобройните служители в съветското посолство ги подмина. — Забеляза ли какво желязо криеше този?

Говореше полугласно на Майкъл Хъдсън. Седяха в широкото преддверие пред апартамента на Франклин Рузвелт. Президентът беше настанен на приземния етаж, така че не се налагаше да се слагат неудобни временни рампи. Единственият недостатък на покоите беше, че Рузвелт беше изолиран, роднините и екипът му бяха на горния етаж.

Това не убягна на Майкъл Хъдсън.

Шварц стоеше разкрачен като гангстер с ръце в джобовете на панталоните, а пешовете на сако се бяха омотали около китките му. Тази стойка беше послание, което искаше да предаде на руснаците наоколо — нарочно предизвикателна поза на филмов актьор, стига да бяха гледали поне един американски филм. След напрегнатото и забързано пътуване с колата от легацията дотук му се искаше да разхлаби вратовръзката си и да удари едно силно питие, но все още не можеше да си позволи да се отпусне, въпреки че шефът му беше в безопасност.

Йосиф Сталин се появи на прага на Рузвелт пет минути, след като бяха пристигнали. Беше в униформа, гърдите му бяха покрити с медали и носеше фуражката на маршал. Франклин седеше в количката си, но Сталин беше нисък, нямаше дори метър и седемдесет и разликата във височината на двамата мъже не беше никак унижителна. Рузвелт протегна ръка. Сталин се приведе над нея в учтив поклон, почти като аристократ от царско време. Беше довел преводача си — дългнест тип в края на двадесетте си години с безупречно сресана

черна коса и костюм, който подсказваше, че е шит по поръчка от улица „Севил Роу“ в Лондон. Нямаше време да повикат Чип Боулън. Солидната дървена врата се затвори и приглушените гласове едва достигаха до стражите в коридора.

— Ей там има още един — кимна леко Хъдсън към някакъв сервитьор срещу тях. Беше праметнал кърпа през едната си ръка, а с двете стискаше здраво кана вода с лед. — Всички са от НКВД. Харимън казва, че Чичо Джо е докарал три хиляди от най-добрите си хора в Техеран за конференцията. Това е лудост, Шварц. Три хиляди тайни полицаи! Колко имат британците? А ние колко имаме?

— Общо двеста — отвърна Шварц намусено.

— Значи сме обградени от горили в бели престилки. Направо се вижда как униформите им се подават отдолу. Както и кобурите под мишниците им. В това място има поне петдесет юначаги, които се преструват на прислужници.

— Предполагам, смятат, че няма да забележим — каза Шварц и се залюля на пети. Сервитьорът с каната студена вода ги наблюдаваше безизразно. Или не разбираше нито дума английски, или владееше езика прекалено добре.

— Искат да го забележим — отбеляза навъсено Хъдсън. — Това е явна заплаха, Шварц. Ти току-що докара президента на Съединените американски щати право в ръцете на руската тайна полиция. И остави каубоите в палатките пред легацията.

— Ти си направо като един слънчев лъч, а, Майк — каза Шварц с възхищение. — Нали разбираш, че аз получавам заповедите си от господин Рузвелт, точно както и всички други?

Хъдсън се обърна към него.

— Говориш за човек, който не може да се изправи без чужда помощ. Да не говорим, да бяга. Синът му е тук. Елиът би бил чудесен заложник. Цялата конференция ще пропадне в преговори за условията им. Нали разбираш, че ако нещо се обърка — ако Сталин загази или реши, че тонът на ФДР не му харесва, ти и клоуните от Секретните служби няма да имате никакъв шанс да спасите президента. Чичо Джо ще ви застреля по време на изпълнение на служебния ви дълг, без да се замисли. И ще хвърли вината върху въображаеми нацисти.

Изражението на Шварц се втвърди.

— Клоуните от Секретните служби, а? Аз пазя президента, откакто ти, хлапако, си носил къси панталонки и си минавал прав под масата. Не ми казвай как да си върша работата.

— Съжалявам — извини се Хъдсън и прокара пръсти през косата си. Това беше грешка, тъй като сутринта ѝ беше сложил гел. — Не биваше да казвам всичко това. Просто съм... адски изнервен. Това място не ми харесва.

Шварц го тупна по рамото.

— Това е заради всичките слухове, които се носят. Че нацистите ни преследват... А и Флеминг ти е приятел. Предполагам, че взимаш думите му присърце. Телеграмата му определено подкрепи историята на Молотов. Всеки би се изнервил.

— Не мога да разбера едно нещо, Шварц — снижи глас Хъдсън, като не отлепяше очи от неподвижния като сфинкс сервитър от НКВД. — Сталин не споделя разузнавателни данни. Той не споделя нищо. Защо тогава момчетата му пробутват тази история? Защо разкарват Молотов да разведе Харимън из тези прекрасни покои? Защо подхвърлят някакви фантазии на Иън Флеминг?

— За да изразят добрата си воля към новите си съюзници?

Хъдсън поклати глава.

— Тези типове искат контрол. Искат да диктуват условията на тази конференция, а ако нещата се объркат — ако Рузвелт или Чърчил умрат, пак ще спечелят, тъй като ще припишат всичко на Хитлер. Всичко, което Сталин трябва да направи, е да инсценира покушение и да обяви скръбната новина на останалия свят!

Шварц измъкна ръце от джобовете си. Бяха свити в юмруци.

— Мислиш, че са ни изиграли?

— При това брилянтно — рече Хъдсън и се обърна към въоръжения сервитър. — Бихме ли могли да получим две чаши вода?

Мъжът кимна. Разбираше всяка тяхна дума.

Бяха петима и Иън го прие като комплимент. Не можеха да знаят, че дясната му ръка беше почти безполезна и не можеше да се справи дори с пеленаче. Когато единият опря дулото на пистолета над лявото му ухо, друг излезе от сенките и го удари силно в стомаха. Той се сви и се свлече на пода. Беше добре — цевта вече не беше до главата му, но и зле, тъй като лежеше като ембрион и мъжът го срита в главата.

Направи глупавата грешка да се опита да се предпази с лявата ръка и ботушът премаза пръстите му.

Някак нелепо се озова отново в „Дърнфорд“. Беше студен ден, сигурно през втората му година, доста след като Моки вече го нямаше. Настървените момчета се бяха събрали в кръг и надаваха остри писъци на насърчение и ненавист. Отстрани Хъдърс събираше облози, валутата беше топчета за игра. Той самият се въргалаше в калта на вътрешния двор, миризмата на земя и дъжд изпълваше ноздрите му. На гърба му седеше някакъв дивак и дереше ушите му с мръсните си пръсти. Беше някакво остро спречкване между десетгодишни момчета, което му беше съдено да загуби. После щяха да го бият с пръчката.

Питър щеше да се справи по-добре, помисли си той. Бог е свидетел, че 007 също нямаше да се остави.

И двамата мъже бяха добре обучени, докато Иън трябваше да разчита на импровизацията. Чуваше как Сирануш говореше забързано, не пицеше като момиче, помисли си той с някакво безплътно възхищение, а говореше на нападателите им твърдо и обосновано, макар и с висок глас. От устата ѝ се лееше поток от думи на език, който той не разпознаваше. Не беше арабски със сигурност, но не беше съвсем убеден, че е руски. Арменски, спомни си той внезапно, като се сети за един амбулантен търговец от улица „Портобело Роуд“ в Лондон.

Назир беше арменец, тя също.

Ритниците в главата му внезапно спряха, една ръка се впи в дясното му рамо и го изправи рязко на крака. Болката се стрелна през незаздравялата рана и той усети как шевове се разкъсват. Потръпна и опита да фокусира дребното мършащо лице на приличащия на плъх мъж пред себе си.

Мъж? Та той беше едва ли не момче със слаби рамене и лоша прическа. Наполовина на годините на Иън. Всъщност, едва ли беше по-възрастен от Сирануш. Останалите от бандата се събраха зад него. Никой от тях не беше достатъчно възрастен, че да се бръсне.

Иън се почувства още по-унизително. Не стига, че прекарваше войната зад бюро, но и вече беше надхвърлил тридесет години.

— Сирануш — измърмори той, като я гледаше. — Би ли ме представила на нашия сърдечен домакин?

— Това е Арев — каза тя ясно на английски. — Арев, това е командер Джеймс Бонд. Моля те, престани да се опитваш да го убиеш.

ГЛАВА 20

Памела стоеше в една от любимите си пози — до прозореца в златисточерна вечерна рокля, прихванала лакътя на дясната ръка с лявата. В дясната си ръка държеше високо запалка, красива вещ от абанос и злато, подарена ѝ от Ейв. Беше я купил от „Тифани“ в Ню Йорк. Цигарата гореше, димът се виеше незабелязано край бузата ѝ и се вплиташе в косата ѝ. На сутринта щеше да мирише ужасно, но не ѝ пукаше. Беше отегчена и започваше да ненавижда всичко от това пътуване с Папа. Беше очаквала да е далеч по-бляскаво. Беше се облякла толкова внимателно — мислеше си за Сталин, беше сигурна, че може да го очарова, но той не я беше включил сред поканените на вечерята в съветското посолство.

Сара също не беше. Двете жени бяха принудени да издържат протяжна вечеря с четири ястия със съпругата на британския посланик и ред други маловажни служители. Сара почти не обръщаше внимание на бърбенето и говореше колкото се може по-малко. Изглеждаше някак отдалечена, разсеяна. А това означаваше, че Пам беше насилена не само да изиграе ролята си, но и да отговаря на безкрай безсмислени въпроси за малкия Уинстън и как се развива. Сякаш му беше гледачка, а не майка. Как се държали червата на едно двегодишно дете? Това разговор за вечеря ли е? Повръщаше ѝ се от тези хора.

Тя смачка цигарата си и се извърна към огъня.

— Не искаш ли да пийнем нещо? — беше попитала безгрижно Сара. Съпругата на посланика се беше оправдала с главоболие и след вечеря се беше оттеглила в личните си покои, като ги беше оставила сами в салона. Ужасни обноси, помисли си Памела, но пък жената може би страдеше от комплекс за малоценност. Беше толкова обикновена.

— Не, благодаря — отблъсна я Сара, затвори романа, който четеше, и се надигна от стола. — Вече минава десет часът. Мисля, че ще се прибирам.

Памела огледа напитките по масичката. Сифон със сода. Уиски. Някакво посредствено шери. Искаше ѝ се един коктейл „Сайдкар“ с

коняк, портокалов ликьор и лимонов сок или, ако нямаше, най-обикновен „Розов джин“ с ангостура. Искаше само едно питие в някое тъмно ъгълче на „Кафе дьо Пари“, Шейкхипс Джонсън да свири най-модните мелодии, а ръката на Ед Мъроу да лежи на хълбока ѝ.

— И няма да изчакаш Уинънт? — измърка тя, докато си наливаше два пръста от първото питие, което хвана. — Той ще е толкова разочарован.

— Не ставай вулгарна, Памела.

— О, скъпа — изглежда тя Сара със съжаление. — Нима госпожа „Водевилната кралица“ Оливър се опитва да се държи благоприлично? Не ме разсмивай.

Сара взе чантата си и тръгна към вратата.

— Кога ще поискаш развод от брат ми?

Памела отпи сериозна глътка от чашата си.

— Когато го видя следващия път. Когато го пуснат в отпуск.

Когато Ед най-после каже на Джанет.

— Ще броя дните.

Сара се забърза към коридора, без да се обърне. Класическо оттегляне на актриса след последната реплика. Памела обаче нямаше време да я аплодира.

Тя взе кожения си шал и вечерната си чанта и почти побягна с танцовите си обувки към предната зала на посолството. Там стоеше портиер, който пишеше нещо на нощната лампа. Погледна я и се изчерви като рак при вида ѝ.

— Ще бъдете ли така мил — рече задъхано тя, — да ми поръчате такси?

— Такси ли, госпожице... госпожо? Но...

— Нали виждате, че е много спешно.

Нямаше да я спипат как чака Ейв като добра малка женица край огнището. Щеше да се позабавлява, ако ще и да умре.

Намеците на Майкъл Хъдсън от следобед не се бяха харесали на Сам Шварц. Идеята, че е бил подведен да остави президента на Съединените щати във вражески ръце, не му даваше мира и той се бореше със страха, че може би е сгрешил. Смяташе, че е хитър като уличен бандит. Печен тип. Беше се издигнал през армейските чинове, после беше минал през ФБР на Хувър, а накрая се озова в Секретните служби. Обичаше ги, а те възнаграждаха неговите умения и

лоялност. Осъзнаваше, че в света има зло, но според него то идваше от хора с повече мускули и оръжие, отколкото ум. Историята на Хъдсън беше по-сложна. Той беше завършил „Йейл“, като повечето нови хора в Управлението на стратегическите служби, и на Шварц му се струваше, че донякъде говореха на различни езици. Там, където той забелязваше нещо скрито и покрито, Шварц виждаше... дупка.

Целият подход на Хъдсън към нещата с тези подмолни конспирации изнервяше Шварц до крайност. Предпочиташе враг, с когото да се изправи лице в лице, вместо такъв, който постоянно да му бяга.

Когато тази вечер Тримата големи се събраха на първата си официална вечеря, той и Хъдсън бяха пратени извън залата. Шварц веднага се настани на стол в коридора и се приготви за няколко часа чакане. Хъдсън се размотаваше с ръце в джобовете на панталоните. В залата имаше поне четирима души от НКВД, които се правеха на сервитьори. Не говореха един с друг, нито пък с американците, но очите им следяха всяка крачка на Шварц и Хъдсън като омагьосани статуи.

— Имаш стая тук, нали? — попита Хъдсън.

— На горния етаж — сви рамене Шварц. — В коридора на полковник Елиът Рузвелт, господин Боутингър и господин Харимън. Шефът е тук долу. По-лесно му е с количката.

— А Лийхи? Маршал?

— Те са в твоя хотел.

Хъдсън изсумтя. Закрачи напред-назад по коридора, а погледът му прескачаше презрително от един престорен сервитьор към друг. Внезапно се обърна към стола на Шварц и приклепна до него.

— Проверили ли сте това място?

Шварц се съмняваше, че касапите на НКВД могат да ги чуят, но изигра цял театър, като извади цигарите от джоба си, предложи една на Хъдсън, а той поднесе огънче. Двамата склониха глави един към друг.

— Поогледах стаята на президента. Опипах дюшемето — измърмори Шварц.

Хъдсън се изхили грубовато, сякаш Шварц беше казал нещо непристойно. Един от НКВД се извърна и ги загледа.

— Трябва да им отвлечем вниманието — каза тихо Хъдсън, — но без да безпокоим президента. Ще ми помогнеш ли?

— Ясна работа. — Шварц издуха струйка дим към ярките рисунки по тавана. Човек ще рече, че са в Рим, помисли си той, или някъде, където нимфите танцуваха из небесата, а ангелите бодяха рогата на дяволите с копия. Старите руснаци щяха да бъдат горди. Или старите перси. Трудно беше да се разбере кой е бил първият собственик на този палат. Но пък беше глътнал адски много пари. Шварц си представи, че нимфите и ангелите са нарисувани с кръв. Колкото повече виждаше от Стария свят, толкова по-доволен беше, че дядо му си беше вдигнал парцалите и се беше разкарал оттам.

— Кога? — измърмори той.

— Когато кажеш.

Той се изправи, шляпна Хъдсън по рамото и протегна ръце над главата си. Същият тип от НКВД с щръкнала сламеноруса коса, гърбав нос и толкова светли очи, че сякаш бяха от полускъпоценни камъни, се взря в двамата американци. Шварц реши, че той е началникът. Така, като го гледаше, му приличаше на боксьор. Останалите биячи получават заповеди от него.

Човекът държеше още един сребърен поднос с кана вода, сякаш очакваше да го повикат в залата. Повърхността на каната беше покрита с капчици от кондензираната влага. Над лявата му ръка беше праметната кърпа.

Шварц се запъти, без да бърза, към него и протегна пакета американски цигари.

— Почерпи се, другарю — каза той високо. — Без пари. Както и повечето неща в живота за един истински комунист.

Никаква реакция.

Шварц си дръпна дълбоко от цигарата, присвил очи срещу псевдосервитьора, а ръката му беше все още протегнатата, сякаш му предлагаше цигара. Изведнъж се задави и се закашля. Извърна очи към тавана и ноктите му издраха куртката на руснака. Каната с вода се плисна нагоре към лицето на мъжа, докато Шварц падна тежко върху него. В колежа беше тренирал борба и се постара центърът на тежестта му да се стовари право в слабините на мъжа.

Началникът на биячите се сви на две, като отръскваше водата от очите си и виеше нещо на руски. Шварц се свлече на купчина в краката му. Други двама руснаци се втурнаха да помогнат на сервитьора.

— Исусе! Лекар! — викна Хъдсън, като се блъсна в четвъртия руснак, докато се носеше в обратната посока. — Ще намеря лекар.

Той се втурна по коридора към апартамента на Рузвелт.

Шварц се старееше с всички сили да изглежда сякаш ей сега ще умре. Гърчеше се по пода, плюеше, задъхваше се, стискаше се с ръце за гърлото и риташе във въздуха. Може би щеше да спечели десет минути на Хъдсън.

На Майкъл му трябваша по-малко от десет секунди да открие това, което търсеше. Микрофоните сигурно бяха вградени в стените или в пода на апартамента на Рузвелт. Вероятно зад масивния гардероб, натикан плътно до стената, или скрити в лампиона. Не му трябваше да открива всичките, а да намери откъде ги подслушват.

Трябваше да е някъде близо до стаите на Рузвелт — над тях, под тях или до тях. Изключи втория етаж — по стълбите имаше твърде много движение, а и американците бяха там. Апартаментът на Рузвелт се намираше в ъгъла на сградата, от двете му страни имаше официални приемни, но в тях нямаше преводачи на Сталин, които трескаво да пишеха нещо. Значи оставаше мазето.

Хъдсън тръгна веднага към стълбите в дъното на коридора. Никой не го следваше. Навсякъде обаче гъмжеше от хора от НКВД, беше виждал как отскачаха притеснени или объркани, когато се натъкнеше на тях. Доближи последното стъпало и забави крачка.

Долното ниво на посолството беше със сервизни и служебни помещения — кабинети, складове и комуникационно оборудване. По коридора пред него имаше затворени врати, а напречно минаваше още един коридор. Електрическото захранване на скрития микрофон можеше да минава през пода на спалнята на Рузвелт до стаята точно отдолу или да отива в главния комуникационен център на посолството. Хъдсън трябваше да потърси и двете.

Къде беше Лаврентий Берия тази вечер? Началникът на тайната полиция не беше в списъка на поканените на уютната вечеря горе. Къде беше синът му? По-рано през деня Хъдсън беше мернал осемнадесетгодишния младеж сред официалните лица, събрали се да посрещнат Рузвелт. Той не знаеше почти нищо за Серго Берия. Момчето учеше във военната академия, говореше немски, грузински, руски и английски. През последните две години беше част от клетката на НКВД тук, в Техеран. Преди няколко месеца Берия беше отзовал

сина си в Москва за нови заповеди. Хъдсън си помисли, че никак не е случайно, че Серго беше пристигнал за Тристранната конференция със самолета на Сталин. Шпионин, който говореше английски, беше още по-ценен.

Коридорът пред Хъдсън беше празен. В далечината обаче се чуваха гласове, гърлена славянска реч. Нямаше много време.

Той тихо завъртя дръжката на първата врата. Склад. Униформи. Ботуши. Продължи и отвори още две врати. Офис материали. Медикаменти и превързочни средства. Голяма стая с пишещи машини, предположи, че е за чиновниците. Консерви. Тръгна към пресечката с другия коридор и се поколеба. Мразеше завои без видимост.

Изглеждай притеснен и объркан. Той зави с възможно най-невинния си вид.

В коридора седяха трима мъже и го гледаха. Само един беше с униформа на сервитьор, другите двама бяха с тъмни костюми. Съветски дипломати.

— Лекар? — извика напрегнато Хъдсън.

Не изчака отговор, а завъртя дръжката на най-близката врата и надникна вътре. Нищо.

Тримата мъже скочиха напред, а човекът от НКВД посягаше за пистолета си. Хъдсън посегна към отсрещната врата.

Бинго.

Голо бюро, осветено от една лампа. Бележник и силует със слушалки, който записваше нещо.

— Лекар? — повтори високо Хъдсън.

Силуетът се извърна и свали слушалките си. Беше Серго Берия.

Някаква ръка сграбчи болезнено Хъдсън за рамото и го дръпна назад. Той се извъртя и едва не се натресе в дулото на пистолет.

— Ей! — възмути се Хъдсън. — На един човек горе му прилоша. Трябва ми лекар. Ле-кар — разчлени той думата за по-голяма яснота и се приведе към лицето на сервитьора.

Онзи оголи зъби и натисна пистолета към ухото на Хъдсън.

— Трябва да си тръгваш — чу се откъм единия от костюмарите. Беше на не повече от две педи от него. Изражението му беше безизразно, но маниерът му беше заплашителен. — Не е разрешено. Хайде.

— Ама там един припадна — изуми се безпомощно Майкъл. — Ей там в трапезарията.

— Ще ми покажеш.

Костюмарът мръдна леко с глава и човекът от НКВД сведе пистолета.

— Ела.

Той не докосна Хъдсън, което подсказваше, че Майкъл е изцяло в негова власт, и двамата се върнаха назад по коридора и стълбите. Хъдсън не каза нищо. Подминаха апартамента на Рузвелт и завиха към фойето пред трапезарията.

Шварц се усмихваше любезно, настанен в стол, разхлабил вратовръзка и стиснал чаша водка в ръка.

— Ей, Майк — провикна се той. — Къде се губи толкова време?

Около масата за вечеря седяха единадесет души, но компанията изглеждаше по-малка. Там бяха, разбира се, тримата държавни глави, двамата посланици за Съветския съюз, по един преводач за всеки човек, и Хари Хопкинс. Чърчил беше довел министъра си на външните работи Антъни Идън, а Молотов седеше до Сталин. Говореха почти изключително само тримата най-важни и преводачите им. Останалите ронеха хляба и мърмореха хвалби за качеството на храната. Истинска изненада предвид лишенията, които Съветският съюз търпеше. Никой обаче не го каза на глас.

Рузвелт се извини рано вечерта. Стана му тежко на стомаха, но никога не би позволил Сталин да го разбере. Усмихна се, вдигна ръка и остави Чип Боулън да каже най-подходящите фрази на руски на Йосиф Сталин. После Хари го изведе с количката и тръгна по коридора към личните му покои. Сам Шварц не се виждаше никъде.

— Мило от твоя страна, че остави Уинстън за малко насаме с Мечока — каза Хопкинс.

— Боулън ще си води бележки за всичко, което си кажат. Намери ми леген, Хари, моля те.

Повърна в съда за бръснене. Хопкинс се суетеше навъсено, но не каза нищо.

— Исусе, съжалявам — изпъшка Франклин.

— Няма проблеми. Готов ли си?

Той кимна и Хопкинс изнесе легена. Рузвелт чу звука от течаща вода и пускането на казанчето в тоалетната. Добрият стар Хари. Беше с

него още от самото начало. Когато му потрябваше някой да пътува вместо него, не пратваше вицепрезидента или Държавния секретар, а Хопкинс. Той пътуваше до Лондон, за да уверява Чърчил, или до Москва, за да демонстрира искрени приятелски чувства към Чичо Джо. Всичко щеше да стане доста по-трудно, когато Хари вече го нямаше.

Хопкинс извади кърпичка от джоба си и му я подаде. Не беше особено чиста, както между другото и повечето от дрехите на Хари. Франклин избърса устата си въпреки това и въздъхна.

— Май нацистките командоси са те отровили — пошегува се Хари. — Ще свикам пресконференция и ще зарадвам Чичо Джо. Добре ли си?

— Сега съм по-добре.

— Искаш ли малко вода?

— Ще е чудесно.

ФДР изпи чашата, махна очилата и притисна очите си с пръсти.

— Бих казал, че вечерята мина добре, ако не броим това, че ми прилоша като на куче.

— Чичо Джо определено мрази французите — отбеляза Хари.

— И немците.

— Тях всички ги мразим. Но Сталин иска да разкъса и двете страни, когато крясъците затихнат. Хареса ми, когато Уинстън каза, че не би могъл да си представи цивилизования свят без цъфтящата и жизнена Франция. Ще започне Трета световна война, ако Сталин някога заплаши наистина важните райони — Бордо, Шампан и Бургундия.

Франклин се усмихна.

— Някои хора си мислят, че сме започнали тази война заради полската водка.

Някой почука на вратата. Хопкинс угаси цигарата си и отиде да отвори.

— Сам — каза Франклин с чувство на облекчение. Липсата на телохранителя му го тревожеше смътно, въпросът се въртеше из ъгълчетата на ума му.

Шварц прекоси бързо стаята, понесъл в ръце кутия с документи. Официалната работа на Рузвелт му се носеше със самолет във всеки град, който посещаваше по време на това продължително пътуване, за

да прегледа книжата и да ги подпише. Сам сигурно беше взел днешния пакет от дипломатическата поща в легацията.

— Остави го на масата, моля те.

— Разбира се, сър. — Шварц остави кутията, като при това извади един лист от нея и махна към него с красноречива гримаса. После сложи пръст на устните си.

Рузвелт се намръщи и взе листа.

„ВНИМАВАЙТЕ — пишеше на него с разкривени главни букви.
— ТОЙ СЛУША ВСИЧКО, КОЕТО КАЗВАТЕ.“

ГЛАВА 21

— Харесва ми как сте наредили мястото.

Погледът на Иън се плъзгаше по каменните стени на горната стая над пазара. Беше осветена от два малки прозореца, разположени високо горе под тавана, една от многобройните стаички, свързани с лабиринт от подобни на тунели коридори. На широка дървена маса гореше маслена лампа, а покрай стените бяха подредени няколко стола с прави облегалки. В ъгъла един самовар изпускаше пара и за секунда му се стори, че е отново в Лондон и в бохемските студиа на приятелите на майка му, където всички говореха разпалено за световна революция, това изтъркано клише на тридесетте години, сред нагорещената атмосфера и облаците ароматен дим. В ъгъла винаги имаше самовар, намек за симпатиите на домакина към Червените.

Арев ги беше отвел бързо в главната квартира на НКВД, скрита от хората на пазара зад масивни дървени врати с железни панти и ключалки. На всеки няколко метра групата по посрещането минаваше покрай въоръжен страж, който отдаваше чест на водача им. Нито един от мъжете и жените, Иън видя, че има и жени, не носеше полевата униформа на НКВД от чаенозелен вълнен плат. Нямаше никакви обозначения за рангове, ако се изключи светкавичното отдаване на чест към момчето, което ходеше наперено начело.

Приличат повече на банда бунтовници, помисли си Иън, отколкото на орган на Съветската държава. Трябваше да обмисли възможността Назир и Сирануш да са го излъгали на кого служат, по някакви техни причини. За момента обаче отхвърли конспирациите настрана и се опита да се концентрира върху коридорите в случай че му се наложи да се върне обратно по стъпките си. Ако събитията се обърнеха срещу него, щеше да умре тук, в сърцето на Персия, а тялото му щеше да бъде открито седмици по-късно на дъното на някой кладенец.

Най-накрая бяха стигнали до тази стая. Сирануш стоеше мълчаливо до Арев, а двама от хората му застанаха до Иън. Пред тях, седнал зад широката дървена маса на един от обикновените столове,

имаше човек, който най-после приличаше на командир. Носът му беше закривен като на Арев, но беше доста по-пълнен. Посребрената му коса и мустаците бяха разрошени и неподстригани. Показалецът на лявата му ръка липсваше. Не им обърна внимание, а продължи да разглежда купчината документи на масата пред него. На рамото му седеше опитомено порче. От време на време мъжът се пресягаше с осакатената си ръка и галеше зверчето по главата.

— Благодаря ви — каза той най-накрая. Иън осъзна, че това беше отговор на неговото „Харесва ми как сте наредили мястото“. — Достатъчно е за нуждите ни.

Той задържа документите над пламъка на маслената лампа и ги хвърли горящи на каменния под. Никой не помръдна. Той се изправи и наля чаша чай от самовара.

— Барев дзез, Сирануш. Вонц ес?^[1] — каза той, като й подаде чашата.

— Вочинч^[2] — отвърна тя, като я пое и отпи.

Не предложи чай на Иън, вместо това започна нещо, което му прозвуча като разпит. Водеше го все на този непознат за Иън език, но той си помисли, че сигурно е арменски, казахски или някой от другите езици, които се говореха около Кавказ. Една дума се повтаряше постоянно, когато поглеждаха към него — англиаци. Англичанин?

Сирануш запази самообладание и не трепваше. Отговаряше и пиеше чая си. Мъжете край Иън застанаха още по-близо до него. Обзе го клаустрофобия, чувстваше се притиснат, обграден от пазачите си, както беше и на пазара. Всеки миг можеше да се поддаде на напрежението и да се втурне към вратата.

Бонд изчака точния момент, когато командирът на партизаните се обърна с гръб към него, бързо сграбчи пазачите си за вратовете и блъсна главите им една в друга. Те паднаха безчувствени в краката му. Още двама души се хвърлиха бързо върху него, но той...

Сигурно щеше да получи куршум в гърба.

Иън не откъсваше очи от Сирануш. Изглежда се владееше и стоеше невъзмутимо, съвсем различно момиче от стрелеца с кривата усмивка. Съмнението се впи в стомаха му. Можеше ли да й вярва?

Внезапно командирът, защото мъжът трябваше да е точно командир, се извърна и извади нож. Порчето скочи от рамото му с възмутено писукане и изчезна като светкавица. Стражите сграбчиха

Иън за раменете и извиха ръцете му назад. Болката прониза раненото му рамо и той си пое рязко дъх.

Командирът закричи към него с насочен нож и плъзна острието под брадичката му.

— Ти ли си Бонд?

— Джеймс Бонд — потвърди той. Паспортът беше едно от нещата, които Арев му беше взел.

— Говориш ли, господин Бонд?

— Като цяло или в някой конкретен случай?

Ножът се опря още по-силно в гърлото му.

— Говоренето ми е просто навик. Трудно ми е да се откажа от него.

Говореше леко провлачено с най-изискания си тон, както подобава на възпитаник на „Итън“ и „Сандхърст“. Типичен английски „пука сахиб“ или истински джентълмен. Командирът може би разбра думите му, може би не, но долови сарказма. Ножът клъцна кожата му.

— Ти си предал Назир. Ти си говорил. Той умрял. Да?

— Не.

Иън хвърли бърз поглед над рамото на командира. Зелените очи на Сирануш наблюдаваха внимателно. Очакваше да види как прерязват гърлото му направо пред нея. Иън си помисли, че не е особено доволна от това. Това поне беше успокоително.

— Нашият приятел се среща с теб. Доверява ти наши тайни. Пуф! Гърлото му срязано и трийсет години работа в Кайро предадена. Да?

Ножът се притисна мокро до кожата му.

— Не — отрече Иън дрезгаво. — Назир беше жив, когато се разделихме. Аз самият бях нападнат, преди да имам възможност да говоря с когото и да било. Когато се върнах в съзнание, Назир беше вече мъртъв. Предполагам, че и двамата сме били нападнати от един и същи човек.

— Защо тогава си жив, Бонд? — Командирът го сграбчи за косата и повдигна главата му. Острието го поряза малко по-дълбоко.

Нямам представа, помисли Иън. Отново това противоречие. Изключението на Тюринг, което трябваше да обясни всичко. Само че не обясняваше нищо.

Сирануш каза нещо на нейния език. В тона ѝ личеше напрежение. Командирът я изгледа, усмихна се неприятно и отново се обърна към Иън.

— Чуваш ли какво казва? Че човек не може сам да се прободне в гърба. Не може сам да се удари по главата.

Той пусна Иън и отстъпи, като изрече къса команда на същия чужд език. Мъжете, които държаха Иън, разкопчаха униформената му куртка. Командирът го обиколи, като го оглеждаше, сякаш преценява кон, който не е нищо особено. Иън усети как големите му длани повдигат ризата. Същата ръка опипа тила му и той потрепна.

— Дотук е вярно — призна неохотно командирът. — Кажи ми, къде се срещна с Назир? В магазина му?

— В хотел „Шепърдс“.

— В „Дългия бар“?

— Да.

Мъжът промърмори под мустак нещо като ругатня и отново застана пред Иън.

— Швейцарецът беше ли там? Барманът.

— Джо винаги е там. — Иън искаше да разтрие врата си или да спре кръвта, но ръцете му все още бяха извити.

— Разбира се. Защото е нацистки шпионин — каза безгрижно командирът и прибра ножа си. Щракна с пръсти и порчето изскочи от сенките в ъгъла на стаята и се стрелна нагоре по него, за да се настани на рамото му. Той повдигна сакатата си ръка и го погали.

— Но няма да е такъв още дълго. Арев, сине мой, заведи гостите ни до стаите им. Ще искат да се преоблекат.

Дадох на Иън ужасно скроен тъмен костюм и бяла платнена риза. От тежестта на плата и общата изработка заключи, че са съветско производство.

— Арев казва, че си твърде висок и с твърде бяла кожа, за да се облечеш като иранец — преведе развеселена Сирануш. — Стига само да свалиш тази униформа.

— Мога да отида на военен съд, ако не я нося.

— Само ако те хванат.

Не биваше да го хващат.

Тя носеше сива вълнена рокля, а златистата ѝ коса беше прибрана в стегнат кок. Под очите ѝ имаше кръгове и Иън отново си

помисли колко крехка изглежда. Сякаш не я бяха оставяли да се наспи откакто е била дете.

— Арев казва, че може да ти се вярва, Бонд — рече тя.

— Това какво означава?

— Не много.

Дали можеше да излиза и да влиза, когато си поиска? Да се помотае из хотел „Парк“, където Хъдсън планираше да отседне, и да попита на висок глас за приятеля си? Дори Арев и неговите кучета от НКВД да го изпуснеха от поглед, пак щеше да се изложи на риск. В хотела на Хъдърс имаше твърде много американци от делегацията и щяха да го познаят. Стигаше да се сблъска само с един от тях и можеше да целуне тайната си операция за сбогом.

— Руснаците никога не се доверят напълно — добави Сирануш.
— А хората от НКВД са още по-зле.

— Особено, ако са арменци — предположи Иън.

Тя пак му се усмихна криво.

— Хайде. Задик ни чака.

— Задик?

— Бащата на Арев. И негов шеф.

Младежът не реагира на разговора им и Иън осъзна, че той не знае английски. Повече ги по коридорите към стаята, където се бяха срещнали с мъжа с порчето. Този път към дървената маса бяха дръпнати още два стола, а Задик беше разгърнал карта.

— Тук, тук и тук — каза той, като почукваше с пръст по плътната хартия. — Тук ги намерихме. Трийсет нацисти. Специални части. И цялото им оборудване.

Иън се приведе над картата. Техеран се намираше в северната част на страната, недалеч от Каспийско море. Между него и града се простираха планините Алборз. Той забеляза сякаш за пръв път колко близо е Съветският съюз — само Каспийско море разделяше Иран от Русия. По-малко разстояние, отколкото някогашна Армения.

Задик беше посочил към подножието на планините северно от града, на самия ръб на веригата Алборз.

— Сkochиха тук, южно от Точал. Този връх. Ние ги чакахме.

— Знаели сте, че идват? — попита Иън.

— Преди година заловихме двама немски агенти. Предпочетоха да ни помогнат, вместо да умрат. Преди няколко седмици ни дадоха

координатите на зоната на приземяване.

— Назир каза, че сте изтървали неколцина.

Изражението на Задик внезапно стана зло и грозно.

— Да беше ги заловил ти, Бонд, да видим как щеше да се справиш. Половин дузина мъже се изплъзнаха. Не повече. Накрая ще намерим и тях.

Иън издържа на погледа на командира.

— В Берлин са разбрали, че парашутистите са разбити.

— Нашите двойни агенти приписали вината на някакъв пиян предател, също немец. Със съжаление ще призная, че беше заловен от англичаните.

— Понякога Съюзниците са полезни, а? — измърмори Иън.

— На моменти — призна Задик. — Всичките ни агенти обвиниха английски шпионин за провала. Това звучи правдиво в Берлин. За жалост, не очакваме, че вашият нацистки предател ще живее много дълго.

— Сигурно е по-добре, че не знам — каза Иън.

— Следите ли немците, които са се изплъзнали от ръцете ни? — намръщи се Сирануш.

— Агентите ни поддържат радиокontakt с тях — каза пренебрежително Задик. — Не смятаме, че парашутистите подозират двамата агенти, които сега работят за нас.

— Тогава трябва да знаете къде са! — опита се да протестира тя. — Със сигурност може да установите местоположението на радиостанцията им, нали?

— Типично за жена — отвърна Задик. — Толкова глупави въпроси. Тези нацисти се движат постоянно.

— Какво знаете за Фехтовача? — попита Иън. Кодовото име на агента сякаш натежа на масата. — Това са негови хора, доколкото разбирам.

— А! — черните очи на Задик се стрелнаха преценяващо към него. — Не знаем кой е този Фехтовач. Нито пък къде действа. А ако парашутистите комуникират с него, не можем да ги подслушаме. Не знаем честотата на Фехтовача.

Иън отмести поглед от картата. Това беше честотата на „Енигма“. И му беше съвсем ясно. В Блечли подозираха, че Съветите не са разбили кодовете на „Енигма“. Но...

— Назир каза, че сте прехванали оперативния план на Фехтовача да убие Тримата големи.

Задик вдигна ръка.

— Прехванахме комуникацията за операция „Дълъг скок“ от Берлин към нашите немски двойни агенти. Да, Фехтовача беше споменат. Но не знаем нищо за личните му радиопредавания. Ако насочва оцелелите, имам предвид, останките от екипа му, сме глухи и слепи за заповедите му.

Иън обмисли информацията светкавично. Фехтовача трябваше да изпраща тонове кодирани съобщения както до Берлин, така и до парашутистите, които се криеха край връх Точал. А това означаваше, че Алън Тюринг сигурно прехващаше трафика.

— Мисля — започна той внимателно, — че бих могъл да ви помогна. Някой може ли да отнесе съобщение до британското посолство?

Памела не знаеше нищо за Техеран. Беше свикнала мъжете в живота ѝ да се оправят с неща като таксита, плащане, посоки и питиета. Но се бунтуваше и отчаяно искаше да се измъкне, така че каза на шофьора само една дума: „казино“. И той я откара до най-хубавия хотел в цял Иран.

„Парк“ беше отворен едва преди три години. Беше рожба на Аболхасан Дибя, иранец, в чиито вени течеше кралска кръв. Беше получил образованието си в Сорбоната, а и разполагаше със значително състояние в швейцарски банки. Дибя беше инженерен титан, който смяташе да модернизира страната. Заменяше камилите с камиони, плуговете с трактори, а черните пътища с асфалт. Първата телефонна мрежа в Иран беше негово дело, както и първият петзвезден хотел в Западен стил.

В „Парк“ човек можеше да получи хубав силен коктейл, а това беше една от причините войниците от окупационните армии да го харесват.

Портиер в ливрея отвори вратата на таксито на Памела и ѝ предложи ръка. Тя излезе с привичната си грация, спря се на тротоара и се огледа, като мигаше. За секунда ѝ се стори, че стои сред Мейфеър, години преди войната, когато по улиците нямаше чували с пясък и купчини чакъл, а прозорците не бяха покрити с черна хартия. Животът трябваше да е такъв. Носталгията я стисна за сърцето и я прониза

остро чувство на самосъжаление. Тя уви кожите по-плътно около раменете си, вдигна брадичка и възнагради портиера с ослепителна усмивка.

Когато Майкъл Хъдсън влезе в „Парк Казино“, Памела вече играеше на зарове с господин Диба.

Бърбънът и ръженото уиски бяха непознати в Иран, затова Хъдсън си взе скоч, като пак се сети за Флеминг. Памела все още не го забелязваше, твърде погълната от новостта на тази улична игра и от учтивия си партньор. Диба беше с тъмна коса, тъмен тен и се държеше покровителствено. Беше облечен безупречно и владееше света си напълно. От красивото изчервяване на кожата на Памела и от безгрижните ѝ изблици на смях Майкъл заключи, че е пила, при това доста. Беше тъкмо точното време за това. Какво ли правеше тук? Нима Харимън я беше довел?

Разбира се, че не. Харимън още преглеждаше бележките от тристранната вечеря с преводача Чип Боулън.

Майкъл глътна скоча си наведнъж и остави чашата. Ако оставеше Пами сама още десет минути, тя щеше да последва Диба у дома му. Той прекоси залата и промуши рамо между Памела и съседа ѝ. Залогът беше на масата и тя държеше нервно заровете в ръка, сякаш щяха да я ухапят. Нуждата да изглежда елегантно явно беше потиснала всяка хазартна тръпка у Памела.

— Не може да ги пуснеш на масата просто така — смъмри я той, като посегна към китката ѝ. — Когато хвърляш заровете, трябва да удариш с тях отсрещната страна на масата. Разтърси ги като картини, скъпа, и ги запрати като топка за тенис.

— Майкъл! — изпищя тя и го прегърна силно през врата. — Какво правиш тук? Реших, че си на онази скучна вечеря.

— Така се случи, че останах тук. — Той изгледа Аболхасан Диба с точно премерено удивление. — Пам, поразен съм, че те виждам да играеш нещо толкова американско като зарове.

— Никога не съм играла преди — призна си направо Памела. — Но пък за всичко винаги си има първи път.

Любимият израз на Памела, помисли си Майкъл.

— Може би, госпожо Чърчил, ще бъдете така добра да ме запознаете с приятелите си? — каза вместо това той и посочи с широк

жест всички около масата, сякаш Памела не се беше вкопчила само във властелина тук.

— Разбира се! — викна тя. — Господин Диба, Майкъл Хъдсън. Той е с американската делегация на тристранните преговори, така че сме страхотни приятелчета. Майкъл, господин Диба е собственик на този хотел. А това — огледа се тя набързо около масата и махна с покритата си с ръкавица ръка, — това са негови хора.

Диба се здрависа с Хъдсън, като задържа ръката му малко по-дълго от необходимото.

— За нас е чест, господин Хъдсън, че вашият забележителен президент избра Техеран за срещата си. Местоположението ни тук е нещастно, сигурен съм, че знаете. Нефтените ни залежи са желани както от руснаците, така и от немците. Считаме присъствието на вашия лидер, а и на вашия, госпожо Чърчил — кимна той към Памела, — за най-голямата гаранция, че вълците няма да ни разкъсат.

Това беше смело изказване от човек, чийто град беше окупиран от руснаците, но Аболхасан Диба излъчваше сигурност и безопасност. Хъдсън си помисли, че той сигурно плаща на англичаните и руснаците каквото трябва, за да прави бизнес през войната.

— Не се плаши от лошите вълчовци. — Памела потупа новия си приятел по ръката. Жестът беше толкова съблазнителен, но и толкова успокояващ, сякаш му беше бавачка. Това беше такава демонстрация на присъщия ѝ стил, че Хъдсън усети как го напушва смях. Един ирански принц като Диба нямаше как да е срещал друга жена като нея и Хъдсън виждаше, че вече е като хипнотизиран.

Хъдсън подаде заровете на Пам.

— Опитай отново. Този път ги хвърли, както ти казах.

Тя пробва движението пред него и за миг той се пренесе в леглото ѝ сред приглушената златиста светлина, а тялото ѝ се извиваше над неговото. Той затвори очи за секунда и си пое дъх. Когато ги отвори, заровете вече бяха ударили отсрещната страна и отскачаха обратно. Тройка и четворка — общо седем, точно колкото ѝ трябваше.

Памела погледна Диба. Той се поклони и махна на крупието, който избута купчина чипове през масата. Памела изпищя и вдигна ръце над главата си. Самуреният ѝ шал се плъзна на земята.

— Поздравления — каза сухо Хъдсън. — А сега се откажи, докато си още на печалба. Ще ни извините ли, господин Диба?

Госпожа Чърчил ми обеща един танц.

— Но, разбира се — сведе глава Диба също толкова вежливо, но тъмните му очи не се отделиха от ангелското лице на Памела. Тя разрови чиповете с ръце като дете, което се радва на новата си играчка.

— За мен беше такова удоволствие да се срещнем — измърка тя на Диба. — Надявам се, че ще се видим отново, преди да напусна Персия.

— Ще се постарая да се видим — отвърна той.

Хъдсън наметна Памела с шала и я поведе встрани от масата за зарове.

— Ти си опасна жена, знаеш ли?

— Защо? Защото обичам да не пропускам шансовете си? — тръсна тя глава предизвикателно. — Трябва да осребря чиповете си.

— Добре. — Той ѝ посочи решетката на касата и я отведе до гишето. Тя се поколеба за секунда, сякаш не искаше да се разделя със съкровището си. Като сврака, хванала в човката си лъскаво парченце фолио, помисли си Хъдсън. Инстинктите на Памела бяха такива — да трупя съкровища и да си играе с тях, но без да ги дава. Беше ѝ много по-лесно да се раздели с мъжете, които ѝ ги бяха осигурили.

Касиерът ѝ подаде пачка ирански риали под решетката. Очите на Памела се разшириха.

— Нямах представа, че съм спечелила толкова много — задъха се тя. — Майкъл, виж! Тук са стотици!

Той ги преброи набързо.

— Памела, по сегашния обменен курс, това са около пет паунда.

— Ох — съкруши се тя, но набута парите в чантата си. — Е, поне ще мога да си платя таксито обратно до посолството.

— Нека те придружа.

Тя го изгледа и за негова изненада по лицето ѝ пропълзя сянка на страх.

— Мога и сама да се грижа за себе си, благодаря.

— Какъв е проблемът? — Той я погали нежно по ръката.

— Нищо. Просто... предпочитам да съм сама.

— Заради Харимън? Следи ли те?

— Не бъди глупав. — Тя се загърна отбранително с шала.

— Тогава какво? — намръщи се той.

— Майкъл... — поколеба се тя, а женствената ѝ фигура се стегна от нерешителност и почуда. Повдигна брадичка, а сините ѝ очи се втренчиха открито в неговите. — Онази вечер, когато ние... в Гиза...
Защо ровеше из нещата ми?

---

[1] Здравей, Сирануш, как си? (от арменски). — Б.пр. ↑

[2] Горевдолоу (от арменски). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Елиът Рузвелт мерна Памела с онзи тип от Бюрото за стратегически операции, когато влезе през въртящата се врата на хотел „Парк“, но нямаше намерение да се спира и да говори с тях. Знаеше, че Пам Чърчил е беля на главата, а и сам имаше достатъчно неприятности. Първият му брак беше просъществувал едва година, а сега се опитваше да се измъкне от втория — войната не беше направила чудеса със съпружеското щастие. Това обаче беше тъкмо по вкуса на Елиът. Той харесваше самолетите и всичко, свързано с летенето, а продължителната война беше перфектното извинение да прекарва повече време във въздуха и на цял континент разстояние от жена си и децата. Войната беше освободила всякакви привлекателни жени от задръжките им, заплахата да загинат висеше над главите им всеки ден и винаги бяха готови да пропилят няколко часа със сина на ФДР. Елиът имаше страшен късмет с такъв баща. Мразеше гимназията с всичките ѝ правила и големи очаквания към него, а и децата на всички републиканци скандираха подигравателно фамилията му. Беше отказал да ходи в колеж или университет, въпреки че татко му го вкара в „Харвард“. Елиът реши, че може да изтъргува участието си във войната и то да му осигури достъп до висшите кръгове, след като битките приключеха. От разширяването на въздушните линии след войната можеха да се направят пари, а Елиът знаеше как да ги спечели. Номерът беше да не му пука особено за правилата. Влиянието беше всичко.

Танто за танто. Услуга за услуга, помисли си той.

Сведе глава и мина забързано край Памела и типа от разузнаването, като се насочи право към асансьора на хотела. В гръб приличаше просто на поредния мъж в униформа на военновъздушните сили на САЩ, а в момента в Техеран имаше много такива. Той натисна бутона за повикване и кабината се запуска. Когато спря на приземния етаж, операторът отвори тежката решетка. Дясната му ръка потупа елегантната бележка върху ароматизирана хартия, която беше мушнал в джоба си същия следобед. Бяха му я донесли в американската

легация, където вече нямаше никого, но Луис Драйфус беше подсигурил изпращането на всички официални документи в съветското посолство по няколко пъти на ден. Елиът я беше прочел няколко пъти.

Стая 318 — пишеше на нея. — В полунощ. Ще те чакам.

Асансьорът се издигна и той усети лека тръпка на очакване. Даде няколко монети на оператора. Не си беше направил труда да провери какъв е местният курс.

Тя отвори вратата почти веднага, сякаш го беше чакала в коридора. Беше изключителна, както си я спомняше — порцеланова принцеса в копринен халат.

— Мей-лин — промълви той.

Тя го дръпна бързо вътре.

Вратата се затвори и той застина неловко на място. Рядко му се случваше да бъде така несигурен в следващия си ход. Дали да бъде страстен? Да я притисне в обятията си? Никога не бяха оставали като сега — само двамата в тяхна стая, и той не знаеше какво предстои. Пристъпи предпазливо към нея.

Тя се извърна бързо и го поведе към дневната на апартамента ѝ. Прислужницата ѝ беше там и подреждаше чаени чаши върху поднос. Разочарованието го стисна за гърлото.

Тя каза нещо рязко и неразбираемо на китайски, прислужницата се присви в покорен поклон и се оттегли вероятно към спалнята.

Мей-лин му предлагаше чай.

Той пое чашата и я огледа изцяло за пръв път. Тъмните ѝ очи бяха замъглени от сънливост, а високо на дясната буза личеше виолетов белег от удар.

— Моля те, Елиът — каза тя меко. — Седни.

Той се настани в едно от креслата.

Тя се сви като котка върху дивана и се пресегна за чашата си чай. Уравновесеност. Мей-лин притежаваше това качество, но то караше Елиът да се чувства несигурен.

— Какво правиш в Техеран? — попита той рязко.

Тя го стрелна с поглед и отпи от чая си умишлено бавно.

— Нямаше къде другаде да отида.

— Но... Мислех си, че ти и генералисимусът се връщате в Китай.

— Моят съпруг вече пристигна там. Не ми беше позволено да го придружа. — Гласът ѝ беше безплътен, сякаш се чуваше отдалеч. Тя остави чашата си и се надигна.

Елиът гледаше като хипнотизиран как Мей-лин идва към него. Полюшваше се грациозно като тръстика на вятъра. Взе чашата чай от ръцете му и я остави върху масичката за кафе. После се плъзна в скута му и склучи ръце около врата му.

— Бях прокудена, Елиът, заради теб — прошепна тя. Докато говореше, устните ѝ докоснаха бузата му. Беше опияняващо усещане. — Съпругът ми казва, че ще се разведе с мен. Че съм опозорила името Чан, като съм те преследвала на обществено място. Вече няма да бъда некоронованата императрица на Китай, Елиът. Ти си всичко, което имам, скъпи.

— Но... — едва си пое дъх той от изумление. — Той се е побъркал! Какво бих могъл да направя, Мей-лин?

Тя се вгледа дълбоко в очите му. Нейните излъчваха тъга.

— Ожени се за мен.

**ДЕН ПЕТИ
ТЕХЕРАН
ПОНЕДЕЛНИК, 29 НОЕМВРИ 1943 ГОДИНА**

ГЛАВА 23

Грейс Коулс плати и слезе от таксито на авеню „Кхордаб“ край северния ъгъл на пазара. Пресече забързано широкото авеню и тръгна към двореца „Голестан“. Беше все още рано, нямаше седем часа сутринта и уличните чистачи в дълги бели туники ровеха разсеяно из канавките. Във въздуха се усещаше дразнещ аромат на кафе, от мангалите по улиците миришеше на конски фъшкии и въглища, а от високите планини, едва видими в далечината, лъхаше на сняг. Слънцето просветваше през голите клони на дърветата. Беше красиво, осъзна тя. Чуждо, но не толкова екзотично като в Кайро, тъй като хладът ѝ напомняше за Лондон.

Когато подминаваха двореца по пътя от летището, Мопса ѝ беше обяснил, че на фарси „голестан“ означава „роза“. Той винаги можеше да те изненада с някаква странна информация като тази. Розовият палат. Той всъщност представляваше цял комплекс от многобройни сгради, които тя просто не можеше да различи, всяка по-сложна и по-украсена от предишната. Беше на четиристотин години, покрит с позлатени мозайки, и криеше езера и тайни градини. В момента младият шах не живееше тук, имаше собствена модерна резиденция в северната част на града. Каква загуба, помисли си Грейс. Все едно да напуснеш Лондон Тауър и да се преместиш в апартамент в Мейфеър.

Тя забърза по улицата, като придържаше реверите на армейската си куртка, за да се предпази от студа. В съобщението на Иън се споменаваха парк. Пред „Голестан“ имаше едно място с доста зеленина, което отговаряше на описанието. Беше абсурдно, че беше избягала от британското посолство и беше хванала такси на юг през събуждащия се град, само за да се срещне с човек, на когото би трябвало да е бясна. Или поне с дезертьор.

Внезапната новина, че Иън е тук, в Техеран, когато му беше наредено да се върне в Лондон, беше шокирала Грейс до дъното на душата ѝ. Беше държала написаната с неговата ръка бележка поне половин минута, докато се взираше с немиждащ поглед в отражението си в огледалото в спалнята. Сепна се и за малко щеше да отиде право

при Мопса. Ако му кажеше истината обаче, Иън щеше да бъде арестуван. Това щеше да е краят на кариерата му. Затова Грейс реши, че първо трябва да говори с него.

Тъкмо това ти е слабостта, помисли си тя. Престани да се опитваш да го спасиш. Той не иска да бъде спасен.

Тя тръгна по чакълената пътека, която пресичаше парка по диагонал, и забави крачка. Иън беше подчертал, че всичко трябва да е абсолютно тайно, макар че беше доста сигурна, че той се увличаше по „измислици“, както великодушно ги наричаше Хъдсън. Все пак не искаше да привлича внимание върху себе си. Трябваше да изглежда като всеки друг по улиците — просто жена в британска униформа, сама по това време на деня в столицата на Иран! Пълен абсурд!

С периферното си зрение мерна някакво лице в профил — чупен нос, стиснати устни и черен перчем, падащ арогантно върху веждите. Мъжът носеше цивилен костюм, който му стоеше зле и не му беше съвсем по мярка. Седеше до фонтана в средата на парка, а чувствителните му пръсти разкъсваха питка безквасен хляб на парченца и ги хвърляха на гълъбите. Тя пристъпи до него и притихна за миг. Гълъбите протягаха шии и разперваха раздразнено крила.

— Откъде се сдоби с тези отвратителни дрехи? — попита го тя. — И какво, по дяволите, си мислеше, като ме привика тук като слуга?

Той погледна настрани, опита се да се усмихне, но ъгълчетата на устните му увиснаха.

— Може да ме презираш, Грейс, но все още не си ме предавала. Както и да е, слугата няма да получи бакшиш. В джоба ми има само петачка.

— Дезертирал си, нали — рече тя надменно.

— По-скоро минах в нелегалност.

— Да преследваш своя Фехтовач?

Той отърси пръстите си от трохите.

— Умно момиче.

— Онази твоя телеграма се стовари като минохвъргачен залп сред делегацията. Носят се какви ли не слухове. Един от тях е, че си предател. Или че един от нас е предател. Че сред хълмовете се крият немци. Или че си си измислил всичко.

— Кой ме нарича лъжец?

— Беше ударен доста зле по главата, Иън — започна да увърта тя. — Може би си...

— Наричай ме Джеймс. Така е по новия ми паспорт.

— Джеймс кой? — сепна се тя изненадана.

— Ами, Бонд. Кратко име, британско, съвсем подходящо.

— Наистина го вярваш, нали? — вторачи се тя в него. — Вярваш, че тази игра е истинска. Майкъл каза, че ти е навик. Не исках да го слушам.

— Какво точно е казал Майкъл, че ми е навик?

— Да си измисляш разни неща — кисело каза тя. — Конкретната дума, която употреби, беше „измислици“. Бях по-склонна да те нарека лъжец. И го направих.

Той се извърна към нея.

— Време е да оставим миналото зад нас, Грейси. Да загърбим твоите обиди и моите провали. Някога лъгал ли съм те наистина?

— Накара ме да си мисля, че... — започна тя, но сподави думите си. Беше твърде унизително да ги изрече. Остави ме да си мисля, че ме обичаш. Остави ме да те обичам.

— Греховете ми са, че не правя това, което трябва. Обикновено е така. През целия ми живот ми е било по-лесно да не правя нещо, отколкото да го направя.

Той я хвана за лакътя и я поведе бавно към една пейка. Седнаха, сините му очи се опитваха да пробият защитата ѝ, но Грейс остана невъзмутима.

— Това пътуване до Техеран е опит да променя всичко това. Дължа ти извинение. Не заради лъжите ми, а заради онова, което никога не съм изричал на глас.

— Наричай го както искаш — сви рамене тя. — Ти ме подведе... Бонд. А, доколкото съдя по онова, което казват приятелите ти, това е типично за теб. Кажи ми защо ме повика тук, че да мога да се върна при Мопса. Нито един от двамата ни не може да отсъства, без да е в отпуск.

— Ще кажеш ли на Исмей за мен?

Тя се поколеба.

— Зависи.

— Недей. Това ме обрича на смърт.

— Не драматизирай толкова!

— Нямам избор. Знам защо Фехтовача е тук. Крие се сред делегациите на Съюзниците. Това самж по себе си е мотив за убийство.

Тя въздъхна и скръсти ръце.

— Ако не ми вярваш, се върни и се свържи с Тюринг.

— За какво?

— За операция „Дълъг скок“, Грейс. Немците планират да убият Уинстън Чърчил. Също и Франклин Рузвелт и Йосиф Сталин.

— Всичките?

Той кимна. Тя не долавяше никаква налудничава искрица в очите му, не усещаше, че я лъже.

— Говориш сериозно.

— Адски сериозно.

— Тюринг ти е казал всичко това?

— Не. Научих го от един мъртвец — връзка на руснаците в Кайро. Гърлото му беше прерязано в същата нощ, когато ме зашеметиха и ме прободоха.

Грейс се облегна назад. Беше забравила за това, докато изливаше огорчението си пред Хъдсън. Иън наистина беше нападат. Разбира се, може да е било заради портфейла му, груб грабеж, който той беше възприел като нещо друго... Тя се надигна забързано от пейката.

— Трябва да те издам на Мопса — каза забързано тя. — Трябва да съм глупачка да не го направя. Ако се издъниш, ще уволнят мен.

— Моля те — настоя той. — Ако премиерът умре, никога няма да си го простиш. Залогът, Грейс, е твърде голям — цялата война...

Той не посегна да я докосне, просто не откъсваше очи от лицето й.

— Ще се свържа с Тюринг — каза тя.

За стоманените сърца на гражданите на Сталинград
Дар от крал Джордж VI
В знак на почит от народа на Великобритания

Чърчил прекара пръст по надписа, гравирен върху острието на сабята. Беше изцяло церемониално оръжие, поразителен пример за кич. Беше го поръчал в Шефилд. Щом обаче хвана ефеса, се върна

назад към дните си в Африка, почувства се нетърпелив като кон в очакване на битката и изпита познатото напрежение в бицепса, щом вдигна високо дясната си ръка. Никога повече в живота си нямаше да атакува с кавалерията. Танковете, които беше изобретил сам, бяха заменили бойните коне от миналото. Както и мъжете, които ги бяха яздили.

Жалко. Времето превръща всички ни в глупаци.

Това, разбира се, не беше оръжие на кавалерийски офицер, беше изработено по модела на двуръчен меч на рицар кръстоносец. Но тежестта на дългото метър и двадесет острие му харесваше, както и допирът до дръжката, обвита със златна нишка. Пасваше на ръката му. Главата на ефеса беше от планински кристал, а оформеният като полумесец предпазител с леопардови глави от двата края беше от сребро. Леопардите бяха позлатени, а зъбите им лъщяха заплашително оголени.

В училището „Хароу“ Чърчил беше шампион по фехтовка на цяла Англия. Повечето хора бяха забравили това, ако въобще го знаеха. Той завъртя сабята над главата си и се озъби широко. Лице на войн. Замахна за яростно пробождање в шията на въображаемия си враг и го довърши, като заби върха на острието в килима. Инерцията едва не го прекатури.

Чърчил се огледа за ножницата. Беше поръчал да я изработят от кожата на персийско агне, знак за тази историческа среща в Иран, и да е боядисана в аленочервено. В крайна сметка, Сталин беше Червен. На върха на ножницата оръжейниците „Уилкинсън“ бяха гравирали кралския герб, короната и личния знак на крал Джордж — преплетените му инициали. По продължение на ножницата имаше пет сребърни гнезда за скъпоценни камъни. Три от тях бяха увенчани със златни звезди, а във всяка звезда беше поставен шлифован рубин.

Това беше разкошно, старомодно парадно оръжие, което да запашеш на кръста си, само за да се перчиш с него. Допадаше на всяка клетка от имперската същност на Чърчил. Очакваше, че ще се хареса и на пирата в Сталин.

От момента, в който лидерът на Съветския съюз беше потвърдил, че ще се срещне със съюзниците си през ноември, Чърчил търсеше някакъв грандиозен подарък. Жест, който щеше да затвърди уважението между тримата държавни глави на Съюзниците. Беше

решил да посвети Сабята на Сталинград. Символ на руската издръжливост и на ужаса за немците.

Силите на Хитлер се бяха сражавали двеста дни за града на Сталин. Когато кръвопролитие то свърши, седемстотин и петдесет хиляди немски войници бяха обградени и шест цели немски дивизии бяха изтрети от лицето на Земята. В продължилата девет месеца битка загинаха четиристотин хиляди съветски войници, а десетки хиляди цивилни паднаха жертва на бойните действия или измряха от глада. Сталинград беше синоним на кошмар. Особено в Берлин.

Чърчил смяташе да подари сабята на Сталин на вечерята тази вечер, но се чувстваше неспокоен и притеснен. Нищо в тази тристранна конференция не вървеше както очакваше — като се почне от появата на китаеца в Кайро и необяснимо дистанцираното поведение на Франклин. Чърчил си беше представял, че фактът, че познава Сталин и ФДР от по-рано, и лекотата, с която разговаряше с тях, ще заличат всякакви неловки различия. Беше се предложил за домакин на конференция, но се оказа, че тази роля е вече заета. Сталин я беше узурпирал, като беше взел Рузвелт в лагера си. Чърчил се оказа оставен да чака пред вратата, а се беше надявал да ръководи цялото шоу.

Внезапно Сабята на Сталинград му се стори прекален дар. Твърде демонстративна. Дали пък предлагането на такъв пищен подарък нямаше да го накара да изглежда смешен?

Някой почука приглушено. Той плъзна внимателно острието в ножницата и се пресегна за халата си. Беше малко след десет часа сутринта, а той все още не беше облечен. Беше твърде стар да променя старите си навици, дори и в непозната страна, а обичаят му беше сутринта да работи в леглото. Никога не се появяваше на обществено място преди обяд.

— Влез!

Очакваше да види Памела. На вратата обаче се появи лицето на Сара.

— Татко — каза тя, — тук ли е доктор Уилсън?

— Лорд Моран — поправи я той разсеяно. Уилсън, личният му лекар, беше получил перската титла барон. — Сигурно се е появил на закуска, мила. Някой има нужда от него ли?

Тя кимна бързо, плъзна се в стаята и затвори плътно вратата зад себе си.

— Памела.

— Този проклет бронхит да не я е повалил и нея?

— Не знам — каза нетърпеливо Сара. — Не се събуди, когато донесоха чая й. Мен да питаш, си отспиваше обичайния махмурлук, но подносът с чая стои недокоснат пред вратата й дори сега. Почукахме, повикахме я...

— И?

— Не можем да я събудим. — Сара се поколеба. — Според мен тя е взела нещо, татко.

Човекът в инвалидната количка се беше облякъл и беше закусил в стаята си преди часове. Харимън го беше предупредил, че Сталин е ранобудник. Рузвелт беше отгледан от майка, спазваща строго правилата на социалното благоприличие. Когато си канен на гости, никога не спи повече от домакина си. Това се отнасяше както за политиката, така и за войната. Никога не си позволявай да те хванат посред дрямка.

Той се разхождаше с количката по чакълена пътека из вехнещата градина на руското посолство, а колелата друсаха и се тресяха, докато Сам Шварц го буташе със сила през ситните камъчета.

— Откри ли микрофона?

— Не, сър — каза Шварц. — Предполагам, че е под леглото ви, а в дървото има дупчици за по-добро приемане. Не се вижда с просто око, а леглото е твърде тежко, за да бъде местено.

Не, че щеше да тръгне да го мести сам, помисли си Рузвелт, но Шварц беше прав — леглото беше на поне сто години, великолепен образец от славните дни на империята.

— А синът на Берия записва?

— Щом разбрах как изглежда хлапето — каза Шварц, — го забелязах как тази сутрин влиза в покоите на Чичко Джо със сутрешния самовар и хлебчетата. Мисля, че си дърпа стол и чинно докладва на Великия вожд какво сте казали през последните двадесет и четири часа.

— Което означава, че микрофонът всъщност е директна линия към Сталин — замисли се Рузвелт. — Всичко, което кажа в уж

сигурната ми лична стая, отива направо до задната врата на Чичко Джо. Можем да използваме това, Сам.

Инвалидната количка спря. Шварц явно се възхищаваше на един особено красив кипарис.

— Дезинформация, а, сър?

— По-скоро като начин на говорене. Пригласяй на каквото и да кажа в онази стая, окей? Трябва да звучим искрено. А ако се налага да ми кажеш нещо извън сценария, ми го покажи написано. Това там е британското посолство, нали?

— Да, сър?

— Ако трябва да си поговоря насаме с Уинстън, просто отивам до съседната врата, така ли?

Те огледаха сградата за миг от височината на задната градина на съветското посолство. През преплетените голи клони на дърветата и заострените като копия кипариси виждаха как групичка хора се е наредила около галерията пред входа. Отпред беше спрял тъмен ван и двама души в бели престилки изтичаха нагоре по стълбите.

— Мен ако питаш, това бяха лекари — отбеляза Рузвелт. — Имаш ли огънче, Сам?

Шварц обиколи количката и се приведе към президента. Върхът на дългото цигаре на Рузвелт потрепваше в странен танц из въздуха. Двете фигури с бели престилки се връщаха, като бяха хванали носилка. На нея лежеше някакво тяло.

— Твърде е слаб, за да е Уинстън — каза доволно Рузвелт, докато издишаше дима. — Това е облекчение. Опасявах се, че този път той повръща.

— Сър?

Той погледна нагоре към Шварц.

— Ама и ти си ми един телохранител. Не знаеш ли, че снощи бях отровен от нацистите?

— Какво се е случило? — поиска да узнае Грейс, като нахлу забързано в главното фоайе на посолството. Изглеждаше претъпкано с хора. Плати на таксито и го освободи пред портала на двора, показва документите си на охраната и тръгна по дългата алея към британската легация. Не беше очаквала купон за добре дошла, най-малко такъв, от който направо вонеше на безпокойство. Чърчил, помисли си тя. Мили Боже. Не може той да е...

— Снаха ми не се чувства добре — каза Сара Оливър твърдо. — Тези хора са познати на посолството. От някаква частна клиника, която доктор Моран намери. Не бихте ли ми помогнали, госпожице Коулс? Бих искала да се обадя, но в това проклето място не знам как.

— Разбира се — отрони Грейс. Тя поведе Сара покрай разпръснатите групички хора. Всички изглеждаха смутени и говореха приглушено. Стигнаха до комуникационната стая. Това беше мрачна бърлога, набутана зад наглед фалшива врата в дъното на голямото стълбище — полузкопано помещение, което нямаше как да бъде забелязано при външен оглед на сградата. Във времената, когато посолството е било лично имение, тук вероятно бяха държали метлите и парцалите. За конференцията обаче беше оборудвано с три допълнителни телефонни линии и с ментовозеления бакелитен апарат на Секрафона.

Тя покани Сара да седне.

— Предполагам, че искате да се обадите у дома.

Актрисата у Сара се пробуди и изгледа Грейс с недоумение.

— Не просто у дома, а вкъщи, госпожице Коулс. Трябва да говоря с майка ми.

Грейс записа номера, който Сара й продиктува.

— Това ще отнеме поне час. Да пратя ли да ви повикат, когато се свържа?

— Би било много мило. Все някой ще знае къде да ме намери — отвърна Сара и тръгна към вратата.

— Надявам се, че госпожа Чърчил скоро ще се почувства по-добре.

Сара тъкмо посягаше към дръжката на вратата, но се спря.

— Бедната малка глупачка се е опитала да се самоубие — каза тя.

ГЛАВА 24

— Осъществиха контакт. — Сирануш сграбчи Иън за ръкава на самото и го задърпа решително по тесния коридор в сърцето на лабиринта на НКВД. В каменния тунел светлината беше оскъдна и той почти се притисна в тялото на момичето. Беше слабо като конец, направо не му се вярваше. Той се бутна в хълбока ѝ и си представи как измерва кръста ѝ с педи. Вместо това вдигна лявата си ръка, дясната все още го болеше, и я остави да се плъзне по гърба ѝ. Усети как кожата ѝ потръпва.

Тя тръсна коса, сякаш подразнена.

— Бонд. Арев ми каза, че жена ти е красива, макар и да е облечена с грозни дрехи. Според мен английските момичета са студени.

Разбира се, Арев го беше наблюдавал при срещата пред „Голестан“. Доверието му се простираше само дотам.

— Английските мъже също — отбеляза Иън.

— Аз съм чувала обратното. В училище сте много страстни един към друг, не е ли така?

Онази усмивка отново се появи по лицето на Сирануш. Тя се надяваше той да реагира.

— Господи, дай ми сили — прошепна той, придърпа я към себе си със здравата си ръка и я целуна.

За миг се почувства сякаш се дави. Нямаше въздух. Не можеше да стигне до повърхността. Беше паднал от Денсинг Ледж в стряскащо студените води на Ла Манша както, когато беше малко момче.

Тя се дръпна и го изгледа, като се задъхваше. Можеше да види как очите ѝ блестят дори в сумрачния коридор.

— Копеле — процеди тя през зъби и изчезна бързо зад следващия завой.

Тунелът завърши с решетки. Килията беше осветена от въглените в мангала на Задик. Вътре имаше четирима мъже — двама седяха до масата, а другите двама ги пазеха прави, насочили пистолети към главите им. На масата беше оставен безжичен предавател.

Иън се изравни със Сирануш и се приведе към ухото ѝ.

— Могат ли да предават оттук?

— Забравяш, че тук сме съвсем близо до покрива на пазара. Таванът е от дърво.

Иън предположи, че седналите мъже са заловените немски агенти. Представи си как продължават да си живеят в Техеран, наглед съвсем обикновени граждани, и от време на време дават някакви разузнавателни данни на Задик. Разбира се, това беше наивно. От работата си с Комисия XX — британска група, която се занимаваше с двойните немски агенти във Великобритания, знаеше, че на враговете никога не може да се има вяра, дори и да сътрудничеа. Беше достатъчно, че бяха откупили живота си с предателството, свободата можеше да почака войната да свърши. Почуди се дали Задик въобще разбираше концепцията за свобода.

Командирът и синът му държаха пистолети. Иън забеляза, че това бяха стари револвери „Наган“, образец от 1895 година, които са били на въоръжение в царската армия. Стандартен избор за НКВД. Това беше модел с механизъм с двойно действие със седем патрона, калибър 7,62 милиметра. Иън беше чувал, че този револвер не губи барутни газове през луфта между изхода на камерата на барабана и цевта, което го правеше по-могъщ от всеки друг пистолет, с който Западът разполагал по онова време. Това също така означаваше, че „Наган“ може да работи със заглушител. Не би му харесало да го насочат към черепа му.

Командирът отмести поглед към Сирануш. Един от мъжете до масата — Иън не виждаше лицето му, но косата му беше посивяла, а ръцете му леко трепереха, заговори уморено на немски. Иън владееше езика и разбираше всичко.

— Те идват — каза затворникът. — Идват в Техеран тази вечер. Молят за убежище.

Дулото на нагана трепна. Иън забеляза, че Задик даде знак на Арев. Момчето явно също говореше немски.

— Убежище? — повтори той. — А не тактическа подкрепа?

— Значи атаката не е тази вечер — намеси се Сирануш.

Вторият затворник завъртя отрицателно глава. Приличаше на птица.

— Чакат инструкции. — Гласът му беше угодлив и мазен, с труден за определяне акцент. Не беше иранец, нито немец и Иън реши, че е от Източна Европа, но е служил на Хитлер. — Искат да се притаят. Да са готови, когато дойде времето. Може да е всеки един ден. Какво да им кажем?

Задик не отговори и махна с пистолета към Арев. Момчето взе предавателя от масата и отстъпи към вратата на килията. Баща му го последва с лампата и остави двамата немци на тъмно.

— Трябва да планираме — каза Задик на английски, като дръпна резетата на килията и отиде при другите. — Работата ще е деликатна.

Деликатна работа. Трябваше да се предадат указания как да стигнат до безопасна къща, контролирана от НКВД. Да се разменят знаци, които да потвърдят, че това са доверените лица. Немските радисти трябваше да бъдат отведени в къщата и да ги охраняват, но така, че мястото да не бъде подозрение, когато парашутистите пристигнеха през нощта. Трябваше да предвидят значителни сили на НКВД, но да стоят напълно скрити. В противен случай двойните агенти можеше да се опитат да се възползват от момента и да избягат, вместо да предадат немските войници. Наистина деликатна работа.

— Какво най-много искаш, Задик? — попита го Иън.

Сирануш се обърна и го изгледа. Вървяха енергично зад командира към стаята за съвещания.

— Каквото искаш и ти, Бонд — изсумтя Задик. — Да спра тази лудост, преди лидерът на страната ми да бъде убит.

— Аз не искам само това — отвърна Иън. — Можеш да заловиш тези хора, да ги измъчваш, дори да ги убиеш, ако щеш. Но истинският играч ще е още на свобода. Аз искам Фехтовача.

— Ще получиш, каквото може. Имаш късмет, че въобще те включвам.

Задик сложи лампата на масата, а Арев остави предавателя на земята до нея. Сирануш говореше нещо приглушено и бързо на арменски на момчето, а то гледаше Иън с обичайната си неприязън.

— Мисля, че можем да се справим по-добре. Мисля, че трябва да се справим по-добре.

— Нищо не е по-добро от това да спасим живота на маршала.

— Има нещо, което не знаеш.

Всички стояха в средата на стаята, никой не искаше да седне първи. Дори Сирануш изглеждаше напрегната като струна, юмруците ѝ бяха леко стиснати. Нима наистина я беше целунал? Какво въобще си беше помислил?

— Фехтовача е един от нас — каза Иън.

Задик се озърна бързо, сякаш някъде в сенките на стаята можеше да се крие убиец.

— Той е член на делегацията на Съюзниците — побърза да се поправи Иън. — Доста сигурни сме, че е така. Нашето разузнаване прехвана съобщения, които подсказват, че той е бил на съвещанията ни в Кайро. Трябва да приемем, че е пристигнал тук с нас.

— Един от вас, британците — каза бавно Задик.

— Или от американците.

— Допуснали сте го близо до Сталин? — шефът на НКВД се хвърли към него с вдигнат пистолет. Щеше да смачка черепа на Иън.

Арев сграбчи ръцете на Иън и ги стисна зад гърба му. Той се приведе инстинктивно, за да избегне удара, и усети косата на Сирануш до кожата си. Тя беше скочила между него и командира от НКВД. Изблъска го яростно назад, като крещеше нещо на арменски. Иън нямаше представа какво казва, но Задик замръзна на място.

Той се овладя и остави пистолета на масата с трепереща ръка. Дръпна си стол, стовари се тежко в него и обхвана главата си с ръце.

Арев пусна Иън, който внимателно потри дясната си ръка. Все още беше твърде слаба. Никога нямаше да може да удари някого или да стреля с нея, поне не и през следващите няколко дни. Ако срещнеше Фехтовача сам, щеше да е жива мишена.

— Казваш, че този убиец е един от нас — повтори Задик, като вдигна глава и се вгледа в Иън. — Че се среща всеки ден с лидерите на Съюзниците. С Чърчил. С Рузвелт. С Йосиф Висарионович. Може да ги убие дори сега.

— Няма да го направи. — Иън също си дръпна стол край масата. След миг колебание същото направиха Сирануш и Арев. Беше някак по-сигурно, по-контролирано да каже тези неща, когато ги делеше маса. — Той иска всичко да изглежда както трябва. Да е на публично място. Затова са и парашутистите. Искат демонстративна атака и победа за силата на нацистите. Или планира да хвърли вината върху иранците

и да даде на Хитлер основание да нападне и да завземе нефтените им полета. Не знам. Но печели и в двата варианта.

Задик се изправи рязко на крака.

— Трябва да кажем на Сталин. На Берия.

— Не можем — каза меко Иън.

Задик извади пистолета и го насочи към лицето на Иън.

— Ако не кажа нищо, животът ми е загубен, Бонд.

— Аз пък трябва да спася Чърчил. — Иън си наложи да не обръща внимание на нагана. — Чуй ме, Задик.

Петлото на револвера беше необичайно дълго. Арменецът го дръпна назад.

Сирануш каза нещо бързо на арменски, а Арев й отвърна. Иън не откъсваше поглед от спусъка.

— Заловете парашутистите — каза той спокойно. — Фехтовача ще разбере. Ще провалим плановете му. Но той няма да се скрие. Няма да се откаже и да се прибере у дома. Целите му са тук.

— И? Берия има три хиляди души в града.

— Фехтовача е вътре на конференцията. Седи до Сталин. Ръцете му са на дръжките на инвалидната количка на Рузвелт. Ще намери начин да ги убие всичките, Задик, дори и да отстраним парашутистите му.

— Значи вече сме се провалили.

— Не и ако ги хванем всичките — Фехтовача и хората му.

Арев измърмори нещо полугласно.

— Нека парашутистите се чувстват в безопасност — настоя Иън. — Нека операция „Дълъг скок“ продължи. Проследете комуникацията между Фехтовача и екипа му и ги заловете в последната възможна секунда. След като знаем кой е Фехтовача.

Задик се ухили яростно насреща му.

— Забравяш, Бонд. Не можем да проследим комуникацията. Нямаме радиочестотата на Фехтовача.

Иън отмести цевта на нагана.

— Имаме нещо по-добро. Една жена на име Грейс Коулс.

— ... дяволско нещастие — скърбеше лорд Ледърс, като отпиваше от коктейла си. — Такова очарователно момиче. Но се осмелявам да кажа, че грижите у дома ще я оправят.

Майкъл Хъдсън измрънка някаква банална фраза и се заизмъква към фоайето на британското посолство. Беше се отбил за обяд по покана на Сара Оливър, тя беше поканила повечето хора от американската делегация, тъй като те, както и почти целият антураж на Чърчил, просто седяха и чакаха, докато лидерите разговаряха. На вратата обаче го посрещна Джил Уинънт с новината, че Сара няма да се присъедини към тях. Беше отишла с Чърчил до клиниката, където животът на Пам висеше на косъм.

За инцидента не се казваше почти нищо, дори Уинънт не можеше да сподели никакви подробности. Хъдсън остана с впечатлението, че се потушва някакъв скандал.

Той забеляза Грейс да се качва по стълбите в спретнатата ѝ униформа, извини се моментално на Ледърс и тръгна към нея.

— Госпожице Коулс! — повика я той.

Тя се обърна на площадката и се озърна да види кой я вика от тълпата.

— Господин Хъдсън.

Той забърза по стълбите.

— Какво става тук днес?

— Защо питате?

Гласът ѝ беше умишлено неутрален. Хъдсън поклати глава.

— Защото снощи видях Памела. За Бога, аз сигурно съм последният човек, който я е видял. Когато ме остави и си тръгна, беше почти един през нощта.

Грейс склочи вежди и погледна през рамо. Във фоайето все още имаше много хора, които говореха и се смееха.

— Елате — каза тя и го поведе към една врата на площадката, скрита безупречно в ламперията. — Тук можем да поговорим насаме.

Хъдсън видя, че това е комуникационната стая. Тя затвори вратата и му предложи стол.

— Вие ли уредихте да се срещнете снощи?

— Господи, не — отрече той и прекара пръсти през косата си. — Излязох да потърся нещо за пийване преди сън в хотела ми — „Парк“. Повечето американци сме настанени там и се натъкнах на Пам в казиното. Някак си беше забърсала собственика на хотела. Направо летеше из облаците.

Грейс сви устни.

— Разбрах, че тя и госпожа Оливър малко са се скарали снощи. Госпожа Оливър се обвинява, но всички са на нокти. Атмосферата е напрегната. С всички тези руски войници, които само ти надничат през рамото...

— Така е — съгласи се Хъдсън. — Но, кажи ми, какво се е случило с Пам? Тя беше съвсем наред, когато я качих в таксито. Беше пила, но тя почти винаги е така. Казах ѝ да си ляга.

— Смятаме, че е взела хлорал — рече Грейс. — До леглото ѝ имаше бутилка. Тя често има проблеми със съня. Но явно снощи е взела по-голяма доза.

Той подсвирна учудено.

— И госпожа Оливър смята, че е било нарочно?

— Това, разбира се, са глупости — отрече енергично Грейс. — Госпожа Рандолф трябва да е объркала количеството. Казваш, че е била пияна. Вероятно е взела двойна доза.

Хъдсън не отговори веднага. Изучаваше лицето на Грейс с притеснено изражение.

— Няма никаква причина, по която госпожа Рандолф да иска да приключи със себе си — каза тя.

— Дяволски много се надявам да не е заради мен.

— Не се самоласкай — пресече го остро Грейс. — Наистина ли смяташ, че тя ще поиска да сложи край, защото е влюбена в теб?

Той усети, че се изчервява.

— Разбира се, че не. Имах предвид, че се надявам да не съм... я подтикнал.

Грейс повдигна вежда и зачака.

— Тя ме попита направо какво съм открил в стаята ѝ — обясни Хъдсън. — И, нали разбираш, аз ѝ казах.

— Претърсил си стаята ѝ — заключи Грейс. — След като ти забраних да го правиш?

— Трябваше, Грейс.

— Не, не е трябвало. Просто не си могъл да се спреш. — Тя отиде бързо до вратата, явно не искаше да говори повече. — Ти си просто един шпионин.

— Разбира се, че съм шпионин — отвърна той, вече ядосан. — Половината хора от делегацията са агенти от една или друга боя. Ти, апропо, в каква война се биеш?

Тя се спря и си пое дълбоко въздух.

— И смяташ, че си открил нещо, заради което тя се е самоубила?

— Ами, намерих това.

Той бръкна в джоба на самото си и извади книга с немски кодове.

ГЛАВА 25

Когато Майкъл си тръгна, Грейс веднага отиде да намери Исмей. Шефът на военния екип разговаря насаме с Чърчил, както и би трябвало да бъде, помисли си тя с раздразнение. В крайна сметка бяха дошли в Техеран да преговарят за времето и мястото на нападението на Съюзниците в Европа. Тази нощ вечерята в съветското посолство щеше да бъде като стратегическо минно поле. Мопса не беше поканен да присъства, както не беше поканен и снощи. Военните съветници на Рузвелт също бяха държани далеч, а това означаваше, че премиерът и президентът щяха да се срещнат с лукавия маршал Сталин съвсем сами. Разбира се, Мопса щеше да иска да обучи човека си.

А и какво щеше да каже на генерал лорд Исмей, така или иначе?

До вниманието ми достигна, че снахата на премиера е предател на каузата на Съюзниците. А, между другото, командер Флеминг е дезертирал.

По дяволите с тези лични усложнения! Какво, за Бога, си мислеше Памела? Нима парите в брой в твърда валута бяха толкова неустойими, дори и с цената на кариерата на свекър й? Каква кариера, мястото му в историята!

По време на война предателите ги застрелваха. Но Грейс си помисли цинично, че Памела щеше да бъде глезена и оставена на сигурно място, тъй като се беше опитала да свърши със себе си. След дълъг период на разкаяние в някакъв тих санаториум в Девън или Корнуол щеше да се появи изненадващо в града с наръч нови вечерни рокли и цяла опашка мъже щяха да искат да платят за тях.

Нима наистина не мислеше за никого другого, освен за себе си?

Грейс забави крачка. Тя чувстваше нещо много по-дълбоко от негодуванието й от предателството на Памела Чърчил, нещо много по-лично. Испитваше ярост. Тази жена имаше безброй шансове за любов и щастие, но ги беше пропиляла всичките. Без ни най-малка грижа за хората, които държаха на нея.

Като Майкъл.

Грейс го беше видяла по лицето му. Мразеше това, което беше открил в спалнята на Памела, вероятно защото толкова се беше наслаждавал на времето, прекарано там. Тази жена нямаше право да си играе толкова лекомислено със сърцата на хората. Да съсипва почтеността на добрите, честни мъже...

Които пък ровят из дамското бельо в най-тъмна доба, помисли си кисело Грейс. Стига толкова. Майкъл Хъдсън не беше герой.

Не можеше да се добере до човека, с когото трябваше да говори, и това я вбесяваше. Погледна часовника си и пресметна колко е часът в Англия. Два часа следобед тук, значи там е единадесет и половина сутринта. Досега Алън Тюринг трябваше да е получил съобщението й. Трябваше да вземе решение за Иън Флеминг. Да запази тайната му или да го издаде на Мопса.

Тя почти побягна обратно към комуникационната стая, като се надяваше да чуе няколко заекващи думи от Професора.

— Значи, след като на мен снощи ми прилоша — каза Рузвелт, — Сталин и Чърчил са решили бъдещето на Полша?

— Не бих казал чак това — обясни Харимън. — Говореха само за границите. Съгласиха се, че немците са погълнали страната напълно, включително и свободния град Данциг, или Гданск, както го наричат поляците, и че ситуацията трябва да се поправи.

— Със сигурност. Но е твърде зле, че не можах да участвам в разговора. Дали им е хрумнало, че може да не съм равнодушен относно Полша?

— Както казах, нищо не е решено. Господин Чърчил просто сложи няколко кибритени клечки върху картата на Европа. Показа къде може да са бъдещите граници и така нататък.

Харимън се размърда неспокойно в стола си и огледа спалнята на президента. Беше посланик в Москва едва от четири месеца, но още когато беше поел поста, му бяха казали, че посолството е пълно с микрофони. Предполагаше, че и тук е така. В какви подробности искаше да навлезе Рузвелт? Разбираще ли, че Съветите нямаха никакви угризения да подслушват лични разговори?

— Колко американци от полски произход има в момента в Щатите, Ейв?

Харимън прочисти гърлото си.

— Нямам представа, господин президент.

— Пет или шест милиона. И повечето от тях гласуват за демократите. Ако следващата година се кандидатирам за още един мандат...

— Техните грижи ще са и ваши грижи. Разбирам.

Нима той щеше да се кандидатира за четвърти мандат? Това се струваше на Харимън направо фантастично — този видимо остаряващ паралитик, който вече беше шокирал историята, като беше отказал да се оттегли след края на осемте години, сякаш щеше да се пробва отново. Вече беше на поста повече от десет години — десетилетие на икономически хаос и физическо насилие, спрямо което всичко преди изглеждаше направо мирно и тихо. Ами ако ФДР бъдеше избран отново през следващата есен? Харимън се зачуди дали страната щеше да го преживее. Имперско президентство. Демократична диктатура. Хората щяха да мърморят. Щяха да започнат да си мислят, че Рузвелт трябва да умре в кабинета си, за да се отърват от него.

Да умре.

Мислите му се отклониха към момичето в болницата, което беше видял преди едва половин час. Ами ако това беше неговата Катлийн? Да лежи с бяло като сняг лице, неподвижна, а косата ѝ да прилича на мокра плетеница върху стерилната възглавница? Лекарят го беше уверил на своя бърз френски с ирански акцент, че Памела е въвн от опасност, но риск винаги имаше. Пълна бъркотия, помисли си с огорчение Харимън. Шибана каша, каквато само една жена може да забърка. Щяха да се задават въпроси. Уинстън щеше да пита, Франклин също, ако започне да мисли за последиците. Ами ако тя започне да приказва? Исусе, иска ми се никога да не съм имал нищо общо с нея.

— Ейв?

Погледът му се върна към непроницаемите очи зад полираните стъкла на очилата.

— Сър?

— Къде точно ги сложи той?

Харимън се намръщи, като за момент не разбра какво го пита президентът.

— Кибритените клечки — поясни търпеливо Рузвелт. — Къде ги сложи Чърчил? В бележките на Боулън това не е споменато.

— Постави ги през средата на Източна Германия — каза тихо Харимън. — Смята, че част от света трябва да бъде дадена на поляците. Чичо Джо пък се придържа към очертанията от пакта Рибентроп–Молотов.

— Онзи, който сключи с Хитлер, докато все още имаха тайно споразумение?

— Да. Ако Чърчил иска да даде на поляците земя по западната им граница, Сталин ще си я вземе от тях от източната.

— Е, не съм сигурен, че не съм съгласен. — Рузвелт посегна замислено за цигарето си. Харимън побърза да извади запалката си. — Чичо Джо се притеснява, че Германия ще се съвземе и отново ще ни захапе за задниците. Исква да види тази страна разбита, разделена на парчета, така че да не може да бъде военна заплаха в бъдеще. Има смисъл да даде част от земите ѝ на поляците. Бих го подкрепил. Ти какво смяташ, Ейв?

— Смятам, че Чърчил иска да се върне в Лондон с добри новини. Полското правителство в изгнание начело с генерал Сикорски е там. И смятам, че трябва да държим и двете страни под око.

— Разбира се — повдигна изразително вежди Рузвелт. — В крайна сметка, ние със сигурност няма да отстъпим пред Уинстън за сметка на Чичо Джо. С Британската империя е свършено. Сега трябва да мислим за нашите приятели от Русия.

Ейв се зачуди дали президентът се преструва пред него, или играе заради микрофоните в стаята.

Харимън излезе от апартамента на президента с облекчение и Хари Хопкинс почука на вратата. Искаше му се да се обади на дъщеря си Катлийн в Москва и да се увери, че е добре. Но телефонната линия на посолството със сигурност щеше да се следи, а не беше сигурен, че иска касапите на Сталин да научат последните клюки за Пам Чърчил. В бъдеще това можеше да се използва срещу него.

Искаше му се едно истинско питие. Щеше да го получи отсреща, в британското посолство. Там можеше дори да открие Сара Оливър, беше време да се сблъска с нея.

Харимън закрачи по коридора под цял шпалир от зорки погледи на хора от НКВД, но не им обърна никакво внимание. Той внушаваше уважение и страх по целия свят, никой не би го пипнал дори с пръст. Беше като обвит в пашкул от неуязвимост откакто се помнеше —

изолиран от реалностите на болката и любовта, на загубата или тъгата.
Изолиран дори от световната война.

ГЛАВА 26

Беше почти четири часът, когато Арев дойде при него в тясната килия, осветена от една-единствена лампа, където говореше приятелски с двамата немски агенти, които Задик притежаваше телом и духом. Иън не смяташе това за разпит. Не таеше любов към нацистите, ненавиждаше онова, което техните бомби бяха причинили на неговия Лондон и на хората, които живееха там, и щеше да продължи да използва цялата си хитрост да допринесе за краха на Хитлер. Но му харесваше да говори на немски. Всички австрийски момичета, които беше успял да прилъже по време на младежките си лета в Кицбюел, му харесваха. Повечето от тях бяха еврейки — дъщери на богати виенски търговци с летни вили в Тирол. През последните няколко години беше помогнал на няколко от тях да избягат от Австрия и да започнат нов живот. Все още се опитваха да измъкнат братовчедите, сестрите и възрастните си родители в Англия, но комуникацията през линиите на противника беше трудна.

Той не спомена нищо от това на заловените радисти. Не обели и дума за расата или лоялността им. Вместо това говореше за туристически преходи в Австрия и колко е свеж въздухът между високите черни борове.

Постепенно и неусетно успя да ги увлече в приказки за иранските планини. За терена и за времето. За това какви умения трябва да има човек, за да оцелее седмици наред, когато го преследват. Подозираше, че когато тази вечер шестимата парашутисти пристигнат в Техеран, ще бъдат в съмнително състояние.

Арев беше със Сирануш, когато прекъснаха Иън. Момчето можеше да го заговори и на немски, но Иън смяташе, че не иска агентите да разберат какво казва. Затова Сирануш започна на английски.

— Твоята англичанка се разхожда из пазара — рече тя и тръсна глава. — Казал си й да те намери тук, нали? За да се свържете?

— В коридора с парфюмите — каза Иън и се изправи. Беше седял на пода и гърбът и ръката му бяха изтръпнали. Глупаво. Ако

немците забележеха колко схванато се движеше, щяха да разберат, че е уязвим. Пусни пистолета, 007. Знаем, че в твоето състояние не можеш да го използваш. Стреляй и рикошетите ще убият всички ни...

— Сигурен ли си? — обърна се той към Арев. — Разпозна ли я? Момчето кимна.

— Помни как се усмихва — отбеляза презрително Сирануш.

— Ейв!

Джон Джилбърт Уинънт седеше сам в малка читалня в задната част на британското посолство. Тесният покрит със завеса прозорец гледаше към хладната цветна градина отвън. Харимън предположи, че си е избрал книга от рафтовете, подвързията ѝ беше еднаква със старата тапицерия от телешка кожа по мебелите в стаята. Златистата светлина от алабастровата лампа падаше върху изсечените му черти, които приличаха на един иконичен образ от американската история — Ейбрахам Линкълн, но без брадата. В камината до него гореше малък огън и малката стая беше оазис на тишината. Типично за Джил, помисли си Харимън — той излъчваше аура на спокойствие и самонаблюдение, където и да беше.

Двамата бяха напълно различни хора. Харимън харесваше действието, суматохата, да бъде в центъра на събитията. Уинънт обичаше провинцията, гледката на хълмове или на гъста гора, тихата песен на птиците. Но въпреки това вършеше задълженията си в Лондон изключително ангажирано, както беше известно на Харимън, вълнуваше се много повече за същността на отговорностите си, отколкото за славата, която работата щеше да му донесе. И двамата бяха в началото на петдесетте си години, а и миналото им беше сходно. Харимън беше учил в „Гротън“ и „Йейл“, а Уинънт в „Сейнт Пол“ и „Принстън“. Подходът им към живота обаче беше различен. Когато Харимън даваше съвет на Рузвелт, говореше за тактика и стратегия. Как да си издейства повече отстъпки от могъщ и умел съперник. Уинънт говореше за идеали — за честността в американските действия и за добрия нов свят, който изковаваха.

Харимън си помисли, че Уинънт е поет философ. Внезапно му хрумна, че няма нищо чудно в това, че обича Сара, а не Пам.

Странно, но бяха свързани от две жени в семейството на Чърчил. Дори и там обаче между тях нямаше кой знае колко общо. Харимън

предполагаше, че Джил се беше хвърлил с главата надолу в дълбокото. Беше влюбен.

— Какво четеш? — попита той.

— „Уолдън или живот в гората“ на Хенри Торо. Сигурно за десети път. — Той затвори книгата и обърна гръбчето към Харимън. — Забавно е как старият Хенри Дейвид те обсебва отново и отново дори в най-неочакваните места. Например британското посолство в сърцето на Персия. Той сигурно ще се почувства неловко, ако открие есеистичните си бръщолевения тук. Техеран определено не е негов тип, не пасва на стила му.

— Нито пък компанията — отвърна Харимън.

— Вярно е — съгласи се Уинънт и продължи без никакъв преход, сякаш тази забележка естествено предполагаше следващата му реплика. — Съжалявам за Памела. Радвам се, че се възстановява.

Харимън погледна към чашата си, в която просветваше кехлибарен скок от значителните запаси на Чърчил. Отпи не толкова за смелост, а колкото да спечели малко време, и притвори клепачи, за да прикрие мислите си. Това беше негов типичен поглед, дъщеря му и Памела биха го разпознали. Ейв излизаше на лов. Хищникът Ейв. В жилите му течеше кръвта на безскрупулен индустриалист, който не даваше и пукнат цент за чуждите страдания.

— Точно заради нея те търсех — каза той и приседна до Уинънт.

Джил остави Торо на масичката до себе си и се поизвърна към него, сплел пръсти върху коляното си.

— Да?

— Когато я видях тази сутрин в клиниката, Пами ми каза някои наистина странни работи.

— Не е била на себе си — отвърна Уинънт внимателно. — Не бих им обърнал твърде голямо внимание.

— А аз трябва — въздъхна Харимън и допи скоча си. — Тя ми каза защо се е опитала да се самоубие.

Преплетените пръсти на Уинънт се напрегнаха. Харимън забеляза, че побеляват и изведнъж възвръщат цвета си, когато Джил се успокои.

— Не смяташ, че това е инцидент?

— Тя дори не допуска това. Хвана ме за ръката и каза, че не може да ме погледне в очите. Че не може да ми даде никакво

достоверно обяснение.

— Господи. Не става дума за връзката ѝ с Ед Мъроу, нали?

Харимън се смръзна. Значи беше истина. Беше го мамила. Подозираше го, дори преди да напусне Лондон. Но щом той се беше озовал на безопасно разстояние от Европа, изолиран от войната и от лошото московско време, тя не беше губила и вечер, преди да се покаже с новото си гадже. Щом Джил знаеше — Джил, който беше толкова необщителен, че вероятно дори не беше ходил на нито едно от известните партита на Памела, значи целият свят се смееше на Харимън.

— Не, не говореше за това — позволи си да каже той. — Не. Спомена някаква книга с кодове, намерена сред нещата ѝ. Немски кодове. Каза, че била открита, докато сте били още в Кайро, и щяла да бъде обвинена в шпионаж в полза на врага.

Уинънт направо зяпна насреща му. Харимън си помисли, че прилича на театрална маска.

— Кодове? Памела? Ти да не мислиш, че тя е... че през всичките месеци, когато не се е отделяла от Уинстън... че нацистите са ѝ плащали? Исусе.

— Не. Не мисля това.

Уинънт замълча и зачака.

— Памела казва, че няма никаква идея как това нещо се е озовало в чекмеджето ѝ. Казва, че човекът от Бюрото за стратегически операции, Хъдсън, е отишъл да души и го е открил. Няма значение какво е правил във вилата на Чърчил. Това е най-малкото нарушение на мерките за сигурност. Но Пам казва, че книгата с кодовете е подхвърлена.

— Подхвърлена.

— За да я уличи.

— Памела смята, че са я натопили?

Харимън кимна бавно.

— Мислиш ли, че момичето работи за Хитлер? Стига, Джил, сериозно? Купонджийката Пам?

— Не — отвърна Уинънт. — Но кой би направил такова нещо? И защо?

Харимън го изглежда изучаващо и почти съжалително.

— Тя ми каза, че снощи със Сара са се поспречкали. Казва, че онази жена я мрази.

Уинънт повдигна вежди в учудване.

— Те не си пасват особено. Знаеш го.

— Пам беше пълна развалина. Каза, че това е нарочен заговор да съсипе репутацията ѝ. Страхува се, че дори ще загуби малкия Уинстън.

— Нима смяташ, че Сара е оставила кодовата книга в стаята ѝ във вилата?

— И е завела Хъдсън право при нея.

— Това е абсурдно!

— Наистина ли? Не би ли казал, че Пам е поизместила Сара в сърцето на Уинстън?

— Сара му е дъщеря, Ейв. За Чърчил водата никога няма да стане кръв.

— А снощи Памела се е опитала да се самоубие точно затова — каза Харимън с нарастващо негодувание. — Само помисли! Ами ако я бяха обвинили публично в измяна? По средата на войната? Щяха да я изгорят жива на площад „Пикадили“. Разбира се, че е взела прекалено много хлорал, когато си е лягала. Защото си прав, Джил — ако думите на Сара и Пам са една срещу друга, Уинстън ще повярва на Сара.

— Може би Памела е лъгала твърде много пъти — каза тихо Уинънт.

— Дяволски си прав — съгласи се Харимън. — Тя е отракана малка измамница. Но, помисли си, Джил. Сара е от Женския спомагателен въздушен корпус. Работи с въздушното разузнаване. Разузнаване. Кой друг би могъл да има достъп до книга с немски кодове?

Иън внимаваше да не стресне Грейс Коулс. Тя беше стигнала до средата на коридора със сергии с парфюми и носят ѝ потрепваше несигурно над един стъклен флакон, докато държеше запушалката високо в дясната си ръка. Той си помисли, че никой не можеше да сбърка, че е англичанка — не само заради уставно изгладената униформа и подходящите обувки, но и заради прилежната прическа. Ами, например, носа? От неговата гледна точка беше ясно изразен като на графиня от картина на Гейнзбъро.

Той се изравни с нея и я докосна по рамото.

— Какво миришеш?

— Розово масло — каза тя отсечено. — Твърде наситен аромат за едно благоприлично момиче. Все едно е френско любовно гнезденце на Левия бряг на Сена.

— Този е като бърлога за пушене на опиум — отбеляза Иън, като поклащаше шишето под носа си. — Какво ли стана със стария одеколон за след бръснене с аромат на ром и дафинов лист, или пък с ветивера?

— За мен момина сълза — каза невъзмутимо Грейс.

— Точно това имах предвид — отвърна той. — Значи ще вземем розовото масло.

Миналата нощ Арев беше обменил банкнотата му от пет паунда при сарафите. Иън извади сто риала от джоба си и ги подаде на продавача.

— Колко глупаво — присмя му се Грейс. — Никога няма да го ползвам.

— О, определено ще го ползваш. На медения си месец в Париж. — Той изчака, докато продавачът увие флакона в кафява хартия. — Имай наум, че не бива да го чупиш по обратния път към Англия. Мопса ще трябва да изгори самолета си. Би ли желала бадемова паста?

— Ни най-малко.

— Тогава кафе? Чай?

— Ако има истински чай, ще е просто божествено.

— Сигурен съм, че ще намерим поне нещо подобно на него.

Той се присламчи приятелски край нея, като се стараеше да изглежда просто като поредния европейец в окупирана Персия.

— Говори ми, докато вървим — измърмори той. — Но без да се опитваш да се криеш или да шепнеш. Никой няма да ти обърне внимание.

— Тюринг отговори.

— И? Потвърждава ли версията ми?

— Според него Фехтовача е в Техеран. Казва, че снощи е пратил едно кодирано съобщение до Берлин. Иска разрешение да продължи със задачата.

— Дадено ли му е?

— Да — измъчено отвърна Грейс. — Тюринг казва, че от Берлин дават на агента всичко, което поиска.

— Професорът успял ли е да разбере мястото, от което е пуснато съобщението? А кога е пуснато?

Тя поклати глава.

— Около час по-късно на същата честота е пуснато второ съобщение. Не е сигурен закъде. Кратка емисия, която иначе би минала незабелязана през целия комуникационен трафик, но не и за Алън Тюринг.

— Трябват ни подробности — рече Иън. — Ударът може да е всеки миг. Кажи на Професора, че трябва да зареже всичко друго, иначе Чърчил ще умре.

— Ще му кажа. Той знае колко е сериозно. Все пак ти се занимаваш с нещата.

Тя погледна Иън в очите. Стига толкова приказки за дезертиране, измислици или за Мопса.

— Искам да установим местоположение на Фехтовача — каза той. — Предполагам, че Тюринг може да го засече с по-голяма точност.

— Той каза, че предаването е от центъра на града — сви вежди Грейс. — Някъде тук, където сме в момента.

— Наистина? — сепна се Иън и пулсът му се ускори. Предаването трябваше да е от хотел „Парк“. Там бяха американците. Районът на посолството беше твърде на север.

Трябваше да открие Хъдърс и да го прати да наблюдава хората. Но не можеше просто да влезе в „Парк“ и да се изложи на показ, ако и Фехтовача беше отседнал там. Беше твърде рисковано. Може би Грейс...

— Иън, слушаш ли ме?

— Какво? Извинявай — рече той и се обърна веднага към нея. Беше го отвела до сергия с чайове.

— От моя — поръча той.

Грейс показа на продавача два пръста за два чая.

— Трябва да знаеш и още нещо. Твоят приятел Хъдсън е намерил книга с немски кодове в спалнята на Памела Чърчил. Бил е достатъчно глупав да избегне официалните канали и да я попита за това сам — каза Грейс, докато продавачът се занимаваше с високите чаши. — Снощи Памела се опита да се самоубие. Двойна доза хлорал.

— Господи — потресе се Иън. — Бих казал, че тя... инвестира твърде много в живота, за да изиграе такъв номер.

— Не е ли забавно, че хората винаги я описват с финансови термини? — отбеляза Грейс безстрастно и му подаде чаша чай. — Не се притеснявай. Намерили са я навреме.

— Хъдърс каза ли каква е тази книга?

Грейс духна вдигащата пара напитка.

— Показа ми я. Предполагам, че си е помислил, че никога не бих приела такова обвинение без доказателство. Беше съвсем обикновен бележник за еднократна употреба.

— Имаше ли телеграма?

— Не, доколкото знам.

Стомахът на Иън се сви. Това звучеше ужасно. Предаванията идваха от центъра на града, вероятно от хотел „Парк“, където снощи Памела беше ходила... Връзката на Памела с Ейвърел Харимън, достатъчно силен човек, че да предизвика целия свят на дуел. А накрая и бележника с шифрите, които Хъдсън беше открил в Гиза. Но Грейс не знаеше за тези подробности. Тя нямаше как да знае, Хъдсън никога не би й казал, че ако онази нощ Памела беше предавала от стаята си във вилата на Чърчил, е трябвало да използва машина „Енигма“. Това беше кодът, засечен от Тюринг. Един обикновен бележник можеше да бъде всичко друго, но не и доказателство за вина.

Той остави внимателно чашата си, а мозъкът му буквално препускаше.

— Майкъл знае ли, че съм тук?

— Не съм му казвала. На никого не съм казала. Ти рече, че секретността е жизненоважна.

— Така беше. — Той се приведе импулсивно напред и я целуна по бузата. — Няма нищо по-ценно на този свят от жена, която умее да си държи езика зад зъбите, Грейс. Продължавай да мълчиш. Аз ще говоря сам с Хъдсън. Кажи му да ме намери тук колкото се може по-скоро, нали ще го направиш?

ГЛАВА 27

Беше се надявал да връчи сабята в средата на следобед, така че подаръкът да не доминира по време на вечерята в руското посолство, но болестта на бедната Памела беше объркала всичко и графикът неизбежно се забави. Обедната среща между тримата лидери беше изместена, така че се събраха да разискват операция „Овърлорд“ в три следобед.

По мнението на Чърчил обсъждането не мина добре. Сталин беше непреклонен в искането си нападението на Съюзниците в Западна Европа да се осъществи не по-късно от май, а ударът да бъде от Англия към Франция през Ла Манша. Той нямаше никаква представа колко трудна щеше да е тази атака по море, нито пък с каква жестокост Ла Маншът поглъщаше всякакви армии, които се бяха опитали да го прекосят. Чърчил беше оспорил мнението му и беше предложил нападение през Средиземно море и инвазия по суша на север през Балканите. Рузвелт обаче сякаш клонеше към гледната точка на Сталин. Рузвелт контролираше основната част от ударните сили на Съюзниците и Чърчил се опасяваше, че американските предпочитания вероятно ще вземат връх. Личната му способност да използва влиянието на Англия за доброто на страната в дългосрочен план не водеше до успех. Чувстваше, че го превъзхождат с два към един гласа. Усещаше се неспокоен и ненужен, мнението му нямаше тежест.

По едно време Рузвелт го беше дръпнал настрана и му беше прошепнал направо:

— Ще се опитам да се подмажа на Чичо Джо, Уинстън, дано стане по-отстъпчив. Знаем, че няма да имаш нищо против, ако това означава от време на време да съм малко по-рязък с теб. Това нищо не означава.

Идиотски думи, изречени посред напрегнати и деликатни преговори за бъдещето на световната война. Трябваше да решат предварително каква ще е обединената им позиция. Но Рузвелт беше отблъснал опитите му да съставят план. Чърчил разбра, че Рузвелт

вече няма нужда от подкрепата му, и се почувства изоставен. Франклин се беше поучил от последните няколко години — от дългия опит и мъдростта на Чърчил. Сега беше готов да зареже ментора си и да действа сам.

Разговорите следобеда завършиха без решение. „Овърлорд“ щеше да залегне отново в дневния ред за утре, а и за вдругиден. Но Чърчил подозираше, че решението вече е взето насаме. Нямаше да нападнат през Балканите.

Беше вече шест часът, когато трите делегации бяха призовани в голямата конферентна зала на руското посолство — красив издължен овал, приличен по форма на писта за конни надбягвания, величествен и със скъпа ламперия от кипарис. Там щеше да връчи Сабята на Сталинград.

Почетна стража от руски и британски войници стоеше край двете дълги стени на залата и цареше уплашена тишина, сякаш щяха да покажат някаква свещена реликва. Сталин седеше на подиум, заобиколен от генералите си. Лаврентий Берия, нисък, набит и мрачен с очилата си с тъмни рамки, крачеше зад гърба на маршала. Синът му Серго не се виждаше никъде.

Гласът на Чърчил още не се беше оправил. Той прочисти шумно гърлото си, докато чакаше извън конферентната зала, и глътна малко уиски от плоското шише, което си носеше. Беше облечен в тъмносиня униформа на комодор от Кралските военновъздушни сили. Това беше съвсем умишлен избор. Искаше в момента, в който щеше да възвеличи Сталинград, всички в залата да си спомнят за момчетата от кралските ВВС, загинали над Ла Манша, докато надделяваха над Хитлеровото Луфтвафе в Битката за Британия.

Някъде отзад беше разположен съветски военен оркестър, който започна химна на Великобритания „Бог да пази краля“. Той повдигна брадичка и измарширува церемониално в овалната зала, следван от един лейтенант със сабята. „Бог да пази краля“ премина в „Интернационала“. Чърчил спря пред маршал Сталин, поклони се и пое ножницата от лейтенанта.

— Наредено ми е да подаря тази сабя като знак на почитта на британския народ — каза той. Почит. Боже милостиви. Що за избор на думи. Сякаш този човек беше самият Господ. Пресата щеше да се развихри.

Той сложи сабята твърдо в протегнатите ръце на Сталин.

Руският пират прокара поглед по дължината на ножницата. После за изненада на Чърчил я целуна и каза нещо на руски.

— Имате благодарността на руския народ — рече преводачът му Валентин Бережков.

Чърчил усети, че в очите му се събира влага. През последните няколко дни се беше опасявал, че всичките му усилия ще отидат напразно, че Сталин няма да оцени подаръка или емоцията, която съдържахше, но сега виждаше, че ритуалите бяха важни навсякъде — както сред комунистите, така и сред аристократите. Как иначе да възвисиш загубите и болката от войната, ако не като ги окичиш със слава? Винаги беше знаел как да уцели верния тон в реч или с жест, така че обикновената фраза да се превърне в историческа. Това беше една от дарбите му. Беше в кръвта на Марлборо. Както и сабята, това беше останка от славното минало, от загубена власт.

Сталин предложи сабята на Рузвелт, който седеше на стол с права облегалка, както на всички други публични прояви по време на конференцията. Театрален ход, който запазваше илюзията, че президентът може да стане и да ходи. Инвалидната количка се появяваше само в закътаните коридори на посолството. Сталин пазеше тайните на съюзниците си.

Рузвелт извади сабята с елегантно движение и огледа гравирания по острието надпис.

— Наистина — каза той. — Сърцата им са от стомана.

Преводачът предаде думите му. Сталин отметна глава и се разсмя. Вероятно беше неподходящо съвпадение, но името Сталин на руски означаваше „Човек от стомана“. Сигурно си помисли, че Рузвелт си прави игра на думи. Нямахше значение. Рузвелт прибра сабята в ножницата и я върна на Сталин.

Случи се точно тогава. Сталин се обърна пред всички хора, няколкостотин човека, и подаде Сабята на Сталинград на стария си приятел маршал Климент Ворошилов, който стоеше на подиума до него. Ворошилов се изненада, хвана сабята и я обърна с дръжката надолу. Острието се изхлузи от ножницата, удари го по крака и издрънча от подиума на паркета на пода.

Някой си пое рязко въздух — но кой?

Някъде от десния край на залата се дочу кикот, бързо прикрит като кашлица.

Чърчил се изчерви до корените на косата си и погледна към Сталин, който се усмихваше странно, и се наведе да вдигне оръжието. Ворошилов обаче го изпревари, като мърмореше нещо гърлено. Той сграбчи бързо сабята и ножницата, прибра острието неприлично бързо и притича бързо до мястото си на подиума.

Всичко свърши.

Някой от делегациите започна да ръкопляска. Оркестърът изсвири руска народна мелодия — тъжна и жаловита. Чърчил се поклони отново, като се чувстваше твърде пълен и идиотски. Стъпи на подиума и се приведе към стола на Рузвелт.

— Тоя тип никога не е минавал кавалерийско обучение — каза той и кимна към Ворошилов.

— Но пък е дяволски добър в намушкването с нож в гърба — измърмори Рузвелт.

Значи и той е видял усмивката на Сталин, помисли си Чърчил и се изчерви още по-силно, ако въобще беше възможно.

— Тази англичанка се върна като влюбена глупачка — каза Сирануш и подаде на Иън купа със задушено.

Той седеше на масата в стаята за съвещания на Задик и оглеждаше замислено някаква карта. Умираще от глад, но ароматът разнасящ се от купата, уби апетита му.

— Пак ли агнешко?

— С патладжани — окуражи го тя. — Арев казва, че се нарича „хореш бадемджан“ и го взима от една жена, която готви на пазара. Трябва да го изядеш. Не знам кога си ял за последен път.

— Но приятелката ми е тук — припомни той, остави купата настрана и се изправи. — Трябва да говоря с нея.

— Ако е умна жена, ще знае как да изчака — отсече Сирануш и седна с гръб към огъня. Косата ѝ грейна под светлината му като коприна. — Тя е оперативен риск, Бонд. По два пъти на ден обикаля из пазара, завряла нос в шишенце парфюм. При това в грозната си английска униформа. Навсякъде из Техеран има немски агенти и те ще забележат твоята глупачка. Тя привлича внимание.

— Тя не го разбира. Не всички са израснали в пазвата на НКВД — каза той лековато.

За негова изненада Сирануш извърна глава, сякаш я беше ударил.
— Някои просто нямахме избор — отвърна тя.

Този път Грейс го търсеше, макар и само с ъгълчето на очите си. За опитния поглед на Иън тя изглеждаше твърде смутена, прекалено внимателна в движенията си между шишетата с парфюм, сякаш беше на репетиция. Той се озърна за Хъдърс, но никъде наоколо не видя върлинест американец в цивилно облекло да разглежда подправки или бастуни. Приблужи се небрежно към нея и изчака, докато тя го забележи. Тя се усмихна насилено.

— Не е ли странно, че се срещаме така, командер Бонд, при това за втори път днес! — възкликна тя. — При това пак при парфюмите!

Сирануш грешеше. Грейс никога не е била глупава. Нито дори влюбена.

— Нима розовото масло те разочарова?

— Хубаво е, разбира се — каза тя, — но мисля да го подаря. За себе си искам нещо по-свежо, вероятно портокалова вода. Чувам, че тук била страхотна.

— Къде е Хъдсън? — попита той приглушено, докато тя се привеждаше над флаконите и ровеше из тях.

— Не можа да дойде. Премиерът връчи сабята на Сталин и всичко живо се натъпка като сардини в най-хубавата зала на съседите.

— Разбира се. Бях забравил за церемонията — кимна Иън и пхна ръце в джобовете си с пресилена безгрижност. — Какво има още?

— Има официална вечеря, но Хъдсън може и да не отиде на нея. Ще се опитам да го пратя тук по-късно, но не мога да обещаая. Трябва да съм на дежурство в комуникационната стая. Заради твоя Професор. Той няма да разговаря с кого да е от персонала на посолството.

— Ако Хъдърс не може да се измъкне тази вечер, му кажи да се опита да дойде утре сутринта — каза Иън. — Кажи му междувременно да наблюдава Харимън като ястреб.

Тя го изгледа и шишенцето парфюм в ръката ѝ замръзна във въздуха.

— Не би трябвало да е твърде трудно. И двамата са американци — допълни Иън.

— Харимън? — повтори тя. — Защото спи с Пам Чърчил? По тази логика можеш да подозираш половината мъже в Англия.

— Котенце — каза той.

Вечерята вървеше от зле по-зле.

Съветите бяха представени само от Сталин и преводача му Бережков, Молотов не се чувствал добре. Чърчил се почуди, дали пък не е ял същото, от което на Рузвелт му прилоша снощи. Бронхитът му беше толкова зле, че едва усещаше някакъв вкус и нямаше никакъв апетит. Затова само буташе храната из чинията и се концентрира върху виното, от което имаше прекалено много. Всички бяха полупияни. Това чудесно отговаряше на целите на Сталин, помисли си ядно Чърчил. Тази вечер Сталин беше в ужасно настроение. Или смяташе, че съюзниците му се наговарят срещу него, или се беше обидил по някакъв начин от церемонията по връчването на славната сабя в ръцете му. Пускаше хапливи коментари, които преводачът предаваше, и единствено наложената добра воля на гостите му не позволяваше да бъдат приети като обидни. Беше особено жесток към Чърчил, сякаш като му беше връчил Сабята на Сталинград, премиерът нарочно беше поставил домакина си в неудобна ситуация, тъй като нямаше какво да му подари в отговор.

Аз съм внук на херцог, помисли си Чърчил, и правя такава демонстрация пред един варварски вожд от Грузия. Трябваше да се сетя как ще го приеме.

Но не се беше сетил и в отговор Сталин го замеряше в лицето със зловни реплики.

— Руснаците може да са само обикновени хора — говореше с равен тон преводачът, — но това не означава, че сме слепи и глупави. Можем да различим какво виждаме.

Какво да отговори? Дали да възкликне сърдечно „Разбира се! Естествено! Никой не би предположил...“

А и какво, по дяволите, очаквах да отговори? „Вие храните сериозни симпатии към Германия. Искате мир при леки условия. Капитулация след преговори. Искате приятелите ви да оцелеят с непокътнато достойнство. А аз — аз вярвам, че петдесет до сто хиляди немски офицери от командния състав трябва да бъдат ликвидирани...“

Ликвидирани! Това беше възмутително. Може би точно затова Молотов отсъстваше, нито един министър на външните работи, който заслужаваше поста си, не можеше просто да стои и да пропуска край ушите си подобни жалки шегички.

Тази вечер на масата беше и Елиът, синът на Франклин. Странна отстъпка — да допусне член на семейството, когато военната върхушка я нямаше. Беше обърнал поне четири чаши вино и лицето му беше червено като цвекло. На лицето му беше застинала неуверена и притеснена усмивка.

— Избийте ги всичките! — съгласи се той. — Нацистки свине.

Чърчил се намръщи още повече и усети, че го пробужда черна депресия. Нямаше основание да вярва на никого в стаята. Нямаше никаква възможност да работи с такъв човек.

Рузвелт се усмихваше непоколебимо, сякаш всички разговори бяха приятни и забавни. Чърчил стрелна с очи стария си приятел над ръба на чашата си за вино и засече поглед, който за последен път беше виждал на игрищата в „Хароу“. Така се гледаха двама побойници, когато се наслаждаваха на шега на гърба на друго момче. Аз съм другото момче, помисли си той навъсено, както и Англия, изтощена от тази война. Тези двамата ще си поделят земното кълбо помежду си и ще ни накарат да им благодарим за това.

— Стига, стига, маршал Сталин — провикна се Рузвелт с най-веселия си тон. — Със сигурност можем да се съгласим да застреляме само четиридесет и девет хиляди. Изглежда по-добре, когато числото е нечетно.

Сталин се изсмя престорено. Сякаш още толкова трупове в общата касапница бяха по-хубав подарък от почетна сабя.

Чърчил вече не можеше да сдържа яростта си.

— Престъпниците трябва да платят за делата си — каза ядосано той, — както и хората, които извършват варварски действия. Но хладнокръвното избиване на войници, които са се били храбро за страната си, никога не може да бъде толерирано. Според документа от Москва, който аз лично написах, а вашите две страни подписаха, виновните трябва да бъдат изправени пред съда там, където са вършили престъпленията си. Но такава клане в името на политическата целесъобразност? Никога!

Той хвърли салфетката си на масата, бутна стола си назад и излезе с твърда крачка от стаята. Нима толкова бързо забравиха за Московската декларация? Беше ратифицирана едва преди месец. Очертаваше обоснован подход към справедливостта и наказанията в

следвоенния свят. Съдебни процеси, а не наказателни взводове. Обединени нации, а не лов на вещици.

Чърчил долови мърморенето на Сталин зад гърба си и бързия превод.

— Виждате ли? Той обича немците, които поставиха страната му на колене!

И за негов срам и бяс чу как президентът Рузвелт се смее.

ГЛАВА 28

— Не е достатъчно — каза Задик.

— Тюринг следи предаванията му. — Иън успя да си наложи да запази търпение. — Моят приятел в посолството ще чака връзка с Тюринг. Ще разберем кога и къде ще е ударът на операция „Дълъг скок“ почти едновременно с онези немски парашутисти.

— Не е достатъчно.

— Защо не?

Задик не гледаше Иън, а сина си, Арев. Момчето попита нещо на арменски и баща му отговори. Арев се стрелна във въздуха.

— Трябва да знаем честотите. Трябва да знаем веднага щом Фехтовача осъществи връзка. Рискът за Йосиф Висарионович е твърде голям.

— Но Фехтовача предава с код — изтъкна Иън. — Тюринг е единственият, който го е разбил.

— Тогава трябва да ни даде и това — настоя упорито Задик.

Иън замълча. Значи това било — НКВД искаше Блечли да сподели с тях перлата в короната си. Искаше технологията зад „бомбите“ на Тюринг и неговия криптоанализ. Пробивите, осъществени от Правителствената школа за кодиране и шифриране през четирите жестоки години на торпирани кораби и издадени мъже. НКВД искаше достъп до УЛТРА — най-тайното разузнаване в историята на Великобритания. А Задик беше просто инструмент и в момента играеше на рулетка с британския офицер от разузнаването, който глупаво беше предал Тюринг. С Иън. Залогът? Животът на всички тях. Не само на Големите трима, а и неговият.

Иън подозираше, че Задик се беше срещнал с Лаврентий Берия, началника на НКВД, по някакъв свой таен маршрут. Беше се измъкнал от дълбините на пазара в Техеран, докато Иън ядеше агнешко задушено с подлъгващата го Сирануш. А това значеше, че Берия знаеше всичко, което Иън беше споделил за операция „Дълъг скок“. Знаеше, че Фехтовача е някой в делегациите на Съюзниците, знаеше, че Чърчил, Рузвелт и Сталин ще бъдат убити, преди да напуснат

Техеран. Берия би могъл да работи с британското разузнаване, за да спаси и тримата, но можеше и да остави зарът да бъде хвърлен.

Берия можеше да игнорира Фехтовача и нацистката заплаха.

Можеше дори да си позволи да мисли за бъдеще без Сталин. Русия с Берия за цар.

А междувременно можеше да провери колко точно струва Иън Флеминг. Колко от информацията УЛТРА щеше да прахоса Англия, за да откупи живота му.

Какво му бяха казвали винаги началниците му?

Рискът да те пратим на полева мисия е твърде голям. Ти си твърде ценен. Знаеш твърде много.

Сега разбираше какво бяха имали предвид наистина — Няма да преговаряме с изнудвачи. Щяха да очакват да приеме съдбата си с чест и да умре от собствената си ръка.

Dulce et decorum est pro patria mori... Сладко и славно е да загинеш за родината, както беше казал Хораций.

Задик извади нагана си, а Иън го гледаше решително, макар и да му прилошаваше.

— Ела — каза арменецът, като махна с цевта към коридора, който водеше до килията на немските агенти. — Ще трябва да вървиш пред мен, моля.

Можеше да притисне Задик още тук и да го накара да стреля. Да се опита да спаси репутацията си, макар и изправен пред дулото. Но никой нямаше да разбере и това го притесняваше. Просто щеше да изчезне от лицето на Земята. В официалните рапорти щяха да го впишат като дезертьор.

Люта рана за семейството му.

Господин Бонд, сигурно не бихте приели смъртта си седнали?

Щеше да поиграе още малко.

Фалшивите руски сервитьори бяха много добри в местенето на обзавеждане. Бяха напълнили голямата конферентна зала с кръгли маси, бяха ги застлали набързо с покривки и бяха наредили чиниите и пепелниците. Бяха придърпали столове за стотици хора. Тази вечер беше общата вечеря на делегациите и съветският военен оркестър продължаваше да свири. Хората се мотаеха насам-натам и проверяваха табелките с имената, които указваха кой къде седи. Всички в стаята бяха мъже, с изключение на Грейс Коулс.

Тя нямаше намерение да се храни в съветското посолство. Щеше да остане на мястото си в комуникационната стая и отчаяно да чака съобщение от Блечли. Но задължително трябваше да намери Майкъл Хъдсън, а той трябваше да е тук. Тя се надигна на пръсти, огледа стаята и изведнъж усети нечия ръка на талията си.

Да го вземат дяволите. Никога не усещаше кога идва.

— Здравей — каза той. — В униформа си. Не ми казвай, че работиш.

— Войната е истински ад — отвърна тя лековато.

— Трябва да имаш време поне за едно питие.

Тя поклати категорично глава. Умът ѝ трябваше да е абсолютно трезв за Алън Тюринг.

— Не, но бих искала да поговоря с теб за минутка, ако можеш.

Той разбра. Докосна я по лакътя, а погледът му пробяга набързо из овалната зала.

— Нека се разходим из градината. Нощта е малко мразовита, но пък никой няма да ни слуша.

Тя се почуди дали Хъдсън не подозира, че в съветското посолство има микрофони. Остави го да я изведе през тълпата и излязоха през френските прозорци, покриващи далечната стена. Зад тях имаше тераса с каменна балюстрада, а към моравата водеха стъпала.

— Някога това сигурно е било бална зала — каза тя, като погледна към превърнатата в трапезария зала. За секунда си представи как е изглеждало — жени в рокли като на Ана Каренина, хусари и дипломати. Пламъците на свещите смекчават чертите на лицата...

— А това пък е било градина — добави Майкъл. — Както и светът на Сталин е бил Русия. Само че ще стане по-опърпан и победен.

Алеите бяха неосветени и непривлекателни. Явно никой не се грижеше за градината. Тя стъпи на плитко насипания и разпилян чакъл и потрепери.

— Цигара?

Тя го изчака да ѝ поднесе огънче и остави дима да се плъзне по езика ѝ и да се разсее в нощта над Техеран.

— Става дума за Иън — каза тя.

— За Флем? Чула си се с него?

— Видях го.

Майкъл замръзна на място, а изражението му стана безизразно.

— Тук. Иън е тук?

— Е, не в посолството. Срещна се с мен на пазара. Носи цивилни дрехи и се е притаил и определено не е на служба, без да е в отпуск. Дори използва друго име.

— Беше му наредено да се върне обратно в Англия.

— Вместо това е наел пилот и е полетял на изток.

Майкъл изруга под нос и си дръпна дълбоко от цигарата. Издишаните от двамата кълбета дим се срещнаха и се смесиха.

— Без да каже на никого? Грейс, ти не знаеше ли за плановите му? Никой в британската делегация ли не знаеше?

— Никой. Казва, че си е траел от съображения за сигурност. Че ако си мислят, че са го премахнали от пътя си, ще живее по-дълго.

— Обичайните драми. — Устните на Майкъл се извиха в нещо като усмивка и тя долови проблясването на зъбите му в мрака. — Предполагам, че е на лов за Фехтовача?

— Да.

— Сам? Проклет глупак. Защо не...

Майкъл млъкна, хвърли ядосано цигарата на земята и я смачка яростно с крак.

— Защо не се е свързал с теб? — Грейс посегна импулсивно към ръката му. — Сега иска точно това. Точно затова разговаряме по този начин.

— И? — настоя той, но гневът му се беше изпарил.

Грейс се озърна през рамо. Хората се настаняваха за вечеря. През френските прозорци се лееше златиста светлина и по стъпалата към градината грееха ярки петна.

— Отиди на пазара. В коридора с парфюмите. Той ще те очаква — каза тя. — Когато го видиш, го наричай командер Бонд.

— Бонд — повтори Майкъл. — И иска да се видим сега? Тази вечер?

— Казах му, че си на вечерята. Но, Майкъл, това е невероятно спешно.

— Каза ли нещо друго?

— Трябва да следиш посланик Харимън като ястреб — предаде Грейс. Все още се усещаше неспокойна и като на показ. Сякаш самият

Сталин ги подслушваше.

— Така ли? — отвърна иронично Майкъл. — Флем пак върти старите си шпионски номера, а? Предполагам, че това си струва военния съд.

Тя сбърчи вежди. Цигарата ѝ беше догоряла незабелязано и тя побърза да я пусне в краката си.

— Все още ли смяташ, че си измисля разни работи?

— Със сигурност. Иън прави точно това. Измъква се в своя свят на фантазии. Грейс, сериозно ли? Да следя Ейвърел Харимън?

— Но книгата с кодовете на Памела...

— Казала си му за това?

Нямаше нужда да признава. Майкъл въздъхна.

— Ще отида да го видя, Грейс. Но ми обещавай нещо в замяна. Отсега нататък се пази от Флем. Ще те завлече твърде надълбоко.

— Но...

— Ако продължиш да се измъкваш и да ходиш на пазара, ще привлечеш твърде много внимание. Аз имам правдоподобна причина да ида там — настанен съм в „Парк“ и никой няма да забележи, ако таксито ме остави на няколко преки оттам. Ако цялата история се развони, искам ти да си на чисто.

Колко мило, помисли тя, но безпокойството ѝ се усили. Целият разговор беше прекалено фантастичен като нападението срещу Чърчил, за което Иън Флеминг беше убеден, че ще се случи. Тя обхвана лактите си с ръце, сякаш се предпазваше от градината и от нещата, които можеше да крие.

Нима беше глупачка? Нима Иън беше наистина луд?

— Не трябва ли да кажем на някого за всичко това? На Мопса или...

— Нито дума — отсече Хъдсън. — Давай да влизаме. Умираш от студ.

ГЛАВА 29

Поведоха Иън под дулото на пистолет по дълго и тясно стълбище. Арев водеше, зад него бяха двамата немски агенти, а Задик вървеше последен. Между Иън и немците Задик беше сложил двама от най-надеждните си подчинени, за да не им хрумне да направят нещо. Ръцете на Иън бяха вързани зад гърба му.

Нямаше и следа от Сирануш. Дали въобще щяха да й кажат какво са направили с него? Или Задик щеше да обясни, че командер Бонд си е подвил опашката и е избягал обратно в Египет като страхливец?

Стълбището завърши с врата, която водеше към уличка. Явно по нея минаваха товарни магарета и камили, от които разтоварваха стоки за пазара. Носеше се отвратителна смрад на животинска пикоч, фъшкии и гниеца слама. Единият край на тясното пространство беше напълно блокиран от камион с покрита с брезент каросерия.

Накараха го да се качи отзад заедно с немските агенти и хората от НКВД. Беше тъмно като в рог, но един от мъжете на Задик сложи маслена лампа до себе си и края на каросерията. Двойните врати се хлопнаха и ги заключиха отвън.

Иън огледа другите четирима. Немците седяха с наведени глави. Сивокосият леко трепереше.

Задик и Арев седнаха отпред и подкараха камиона.

Иън се облегна на дъските на каросерията и усети вибрациите от ръмженето на двигателя през тялото си. Ръцете му изтръпваха и почти не ги усещаше. Болката в извитото му дясно рамо би трябвало да бъде мъчителна и той осъзна, че явно раната от ножа започва да заздравява. Тази мисъл му донесе малко надежда.

Камионът потегли и се задруса напред.

— Къде отиваме? — попита той високо.

Хората на Задик не отговориха, но сивокосият метна бърз поглед към Иън. Разбираше английски. Или поне очакваше Иън да заговори на немски, както в килията им. Хрумна му идея.

— Как се казвате? — попита той, този път на немски.

— Ерих — отвърна другият. — А вие?

— Джеймс.

— Англичанин.

— Да — кимна той. Стражите на Задик не реагираха, но наблюдаваха внимателно.

— Имате ли някаква представа къде отиваме?

Ерих сви рамене.

— Мисля, че се движим към нашата безопасна квартира. Казахме на парашутистите да дойдат там. От нас искат да ги посрещнем така, че всичко да изглежда наред и да не заподозрат нещо.

— Били ли сте там и преди?

— Ами, да — усмихна се безрадостно немецът. — Нали разбирате, това беше моята къща, преди да бъдем заловени от тези руски свини.

Естествено. Задик беше прехванал радиопредаванията на Ерих, беше проследил откъде идват и го беше заловил заедно с партньора му.

Вторият агент, чийто акцент звучеше на Иън смътно като от Източна Европа, го гледаше.

— Мислех, че си един от тях — каза той. — Че не си добитък като нас. Но може би все пак си един от тях и са те сложили тук да шпионираш. Не говори с него, Ерих, това е номер.

— Де да беше — рече Иън и огледа мъжа внимателно. — Къде е тази ваша безопасна квартира?

— В южната част на града — каза Ерих и си спечели остър поглед от партньора си. — Няма нищо, Томаш. Ако той е от тях, така или иначе ще знае.

Томаш. Мъжът беше чех. Сигурно от Судетите, щом се беше присъединил към нацистите. А сега се движеха на юг, отдалечаваха се от британското посолство и целите там.

— Знаете ли кога вашите приятели трябва да слязат от хълмовете?

— Наредиха ни да им кажем да пристигнат в десет вечерта.

— Ерих! — просъска Томаш. — Млъквай, глупако!

— Ако той е от тях, така или иначе ще го знае — повтори търпеливо Ерих. — Не казвам нищо важно. А ако не е, пак не му казвам нищо. Дадохме им указания как да стигнат. Уверения кои сме. Нищо няма да заподозрат.

При последните думи гласът му потрепери и стихна и Ерих отново увеси глава. Очевидно, не можеше да си прости предателството. Спасяваше себе си, но подмамваше тези мъже към сигурна смърт.

Войната е кървава работа, помисли си Иън, но въпреки това изпита антипатия към Томаш и Ерих. Сигурно си бяха казали, че няма да е трудно да изтъргуват една-две тайни със Задик. Да стъпят и от двете страни на барикадата и да изчакат да видят кой ще надделее — немците или руснаците. В крайна сметка бяха агенти в окупирана Персия — всеки, който разполагаше с някаква тайна за продан, трябваше да е пълен малоумник, за да не я предложи на купувача с най-високата цена.

Това обаче нямаше да е лесно. Беше хладнокръвно убийство. Освен това не можеха да гледат на парашутистите като на врагове, каквито бяха за Иън.

Той поизвърна глава и огледа по-бдителния от двамата охранители от НКВД. Беше малко по-възрастен от Арев, вероятно на двайсет и няколко години. Черната му коса беше ниско подстригана, а носът му носеше белезите от множество счупвания. Пръстите на лявата му ръка бяха пожълтели от никотина, но държеше пистолета в дясната. Отпуснато, въпреки друсането на камиона. Беше оставил Иън и Ерих да говорят спокойно, а това означаваше, че иска да ги чуе какво си приказват.

Вие сте трима, а те са само двама. Когато камионът спре, 007, ритни лампата и я разбий. Пълен мрак. Кракът на онзи от НКВД може и да пламне от разлятото масло. Ще се развика. Хората му се бият, ръцете ти не са свободни, но главата ти е. Използвай тежестта и височината си. Ако се налага, удрай с чело. Когато вратата се отвори, скочи в лицето на Задик.

И после?

Щяха да го застрелят. Ако пък се измъкнеше, щеше да се затътри с куцане из непозната част на града, явно избягал затворник, без да знае фарси. Щяха да го арестуват и вероятно да го предадат на британското посолство, ако въобще оживееше дотогава.

Както и да го гледаше, нямаше да бъде включен в плана на Задик. Нямаше да говори с парашутистите. Нямаше да има никаква представа кога Фехтовача смяташе да убие Чърчил и другите.

Неприемливо.

Той се облегне на дъсчената стена на каросерията и затвори очи.

Сирануш си беше измила косата и се беше облякла внимателно за тази среща. Носеше рокля, на която се беше възхищавала в Кайро, Назир я беше купил и беше ѝ я дал като подарък. Беше от коприна и много скъпа. Беше почти невъзможно да се намери коприна през войната, не и ако не си търговец на ценни антики. Не и ако не си човек, който познава стойността на всичко, което минава през ръцете му и знае как да се пазари за това, което си струва.

Тя си помисли, че Назир се беше пазарил, сякаш като за част от главата на Нефертити, намерена в египетските пясъци. Тя всъщност не беше негова внучка и той реално не знаеше нищо за нея, но я беше открил в един лагер на НКВД в Ереван — хилаво сираче на четиринадесет години, и я пожела като колекционер. Той наистина беше такъв. Човек с набито око за перфектното.

Щом я купи, ѝ даде ново име. Сирануш. На арменски това означаваше „създание от красота“. Едва си спомняше, че някога е била друг човек.

Сега си мислеше за стария мъж с бегла носталгия, но и с малко омраза. За някои ценители беше типично да имат странни вкусове. Сирануш беше задоволила всички. Фантазиите му. Грубостите. Беше се насладил на всичко в най-пълни подробности, а най-голямо удоволствие вероятно му доставяха перверзиите, от които сам я беше спасил. Както когато беше вързал китките и краката ѝ за ъглите на легло в стая в „Шепърдс“ и беше пратил при нея цяла върволица непознати, за да я изнасилват. Както когато я беше продал в игра на карти на мъж, чието гърло прерязва точно когато достигаше върха. Харесваше му да се мисли за Бог — Създател, Прелъстител, Изнасилвач и Спасител.

Бог-отец, Бог-син, Дева Мария и Светия дух.

Беше доволна, че той е мъртъв. Но какво щеше да прави тя сега? Чувстваше се невидима без погледа на стареца върху себе си. Сякаш беше скрита зад тъмно стъкло и го удряше с ръце, за да го разбие.

Тя приглади коприната по хълбоците си и въздъхна. Прехапа устните си, за да ги накара да се зачервят — странно колко болка носеше всичко, и слезе долу на пазара.

Майкъл Хъдсън се мотаеше покрай сергиите с парфюми. Грейс беше казала да отиде в коридора с парфюмите, сигурен беше. Но тя може би беше по-умна, отколкото той смяташе. Може би го беше излъгала нарочно.

Замисли се бегло за честното лице, потъващо в сумрака на градината на съветското посолство. Не. Грейси не лъжеше.

Той се усмихна леко. Каквото ѝ беше на сърцето, това ѝ беше и на лицето. Вълнуваше се от него, макар и да не го проумяваше, и сигурно не би и повярвала. Затова каза повече, отколкото трябваше. Каза, че Иън работи сам и е облечен цивилно. Че няма никой от посолството зад гърба си. Че виси като на конец, люлее се над земята и дори най-лекото бутване би го запратило шеметно надолу.

Майкъл познаваше Иън от достатъчно отдавна, за да цени почти свръхестественото му обаяние. Необикновения му късмет и непринудения му чар. Можеше да се изплъзне през пръстите, да балансира по всяко въже и да падне на краката си като котка. Но деветте живота си имаха край.

Майкъл трябваше да намери Иън, преди да беше докарал някоя беля на себе си или на някой друг.

В този момент командер Флеминг трябваше да наблюдава пазара. Хъдсън просто трябваше да се появи. Да се набива на очи и да изчака Иън да се доближи и да каже: „Още от самото начало ти рекох, че покрай Ейвърел Харимън има нещо гнило.“

Само че не токовете на Иън потропваха бързо към него по древния мозаечен под. Шестото му чувство на роден шпионин го накара да се обърне тъкмо когато момичето се хвърли в ръцете му.

— Скъпи! — изпищя тя и го целуна силно по устата.

Той усещаше притискащото се в него тяло и слабините му се размърдаха. Вгледа се замаяно в грейналото като цъфнало цвете лице току под неговото.

— Толкова време мина! — каза тя задъхано. — Бях така самотна. Кажи ми, че твоята Сирануш ти е липсвала!

Той я изведе на улицата и двамата закрачиха безцелно към празния дворец на шаха. Тя гледаше право напред, а фаровете на редките автомобили спорадично осветяваха лицето ѝ. Косата ѝ беше като река от платина. Удивително създание, помисли си Хъдсън. Напълно неконтролируемо. Трябваше да работи внимателно.

— Сирануш — каза той, като се наслаждаваше на думата. — Не смяташ ли, че беше безразсъдно да дойдеш при мен на такова публично място, при това по такъв буен начин? Безкрайно ми хареса, не ме разбирай погрешно, но...

— Не разбирам какво е „буен“ — каза тя нетърпеливо. — Ти търсиш Бонд, да?

— Познаваш ли го?

— Установихме контакт в Кайро, същата вечер, когато го нападнаха. Знаеш, че беше нападател, да?

— Чух. По случайност. Чух и че му е било наредено да се върне у дома.

— Вместо това той летя до Техеран с мен.

— Нямало е как другояче. — Хъдсън притисна очи с пръсти и усети тъпа болка в слепоочията. — Военният транспорт е нямало да му свърши работа. Там са малко непостоянни, когато стане дума за превоз на блондинки. Виждала ли си го оттогава?

Тя сви рамене презрително.

— Тази вечер го отведоха. Моите хора.

— Отведоха? Къде?

— Не знам. Те вече не ми вярват.

— Защото си била с... Бонд? — предположи той. — И това ти е лепнало петно?

Тя пак сви леко рамене, като продължаваше да отбягва погледа му.

— Няма значение. Важното е да го намериш.

— Мислех, че уж всички сме съюзници — каза той измъчено. — Какво искат твоите хора от моя приятел?

— Нещо, свързано с кодове. С прехванати съобщения.

Тюринг, сети се той.

— Немски кодове?

— Вероятно — погледна го тя. — Не мисля, че имат намерение да убият Бонд. Поне не още. Но ще го мъчат, докато не им каже каквото искат. А после... Отведоха и двама немски агенти. Радисти.

— Защо?

— Операция „Дълъг скок“ — поясни тя. — Трябва да устроят засада на група парашутисти, които се криеха из хълмовете.

Хъдсън повдигна изумено вежди.

— И тези нацисти нямат никаква идея, че приятелите им играят двойна игра? Значи тази вечер...

— Немските радисти ще примамят шестима мъже на сигурна смърт. За да спасят живота на президента ви.

Хъдсън се изсмя късо.

— Значи твоите хора, както ги наричаш, са знаели през цялото време къде са последните няколко командоси. Молотов не ни каза точно това. Но е показателно. Никога не вярвай на руснак.

— Значи е отлично, че съм арменка. — По лицето ѝ блесна една от редките ѝ усмивки. — Бонд смята, че Сталин и другите ще умрат, без значение дали хванем парашутистите в капана, или не. Той е сигурен, че Фехтовача ще продължи с плана си — той е член на делегациите и има чудесен достъп до целите си. Няма начин да се провали.

— Това би бил първият му неуспех — призна Хъдсън.

Дори и да беше изненадан, че тя използва кодово име, познато на малцина, не го показва по никакъв начин.

— А защо тази вечер Бонд е бил отведен като затворник? Той не е заплаха за твоите хора.

— Заради несъгласие. Бонд иска да използва парашутистите като примамка. Да ги остави да започнат операцията си и да ги проследи до истинския им водач.

— Фехтовача. — Колко типично за Флем, помисли Хъдсън. Иън беше стъпил глупаво право в клопката, а нито един от командващите му нямаше представа къде е. Беше се превърнал в заложник. Сега беше пречка за Великобритания. Няма значение дали щеше да изплюе нещо за Тюринг или за кодовете, за които Сирануш спомена. Военноморското разузнаване щеше да отрече да има нещо общо с него.

Освен ако Иън не успееше да постигне невъзможното. Да заложил Фехтовача и да спаси три живота от огромна важност.

Бяха стигнали до празните градини на двореца „Голестан“ и Хъдсън забави крачка. Да каже ли на някого от британското посолство какво знаеше, или да продължи да пази тайните на Иън?

— Този Бонд не е страхливец, има кураж — каза момичето със сянка на копнеж, — но е наивен. Англичаните са такива, нали? Все си остават ученици.

— Така е — кимна Иън и я хвана за ръката. Сирануш беше облечена само с леката копринена рокля и трепереше от ноемврийския студ, но и от още нещо. От страх?

— Не се притеснявай — каза той. — Аз ще го намеря.

Иън беше видял, че немецът на име Ерих е пасивен — изглежда беше приел съдбата си, когато камионът спря в мрака. Но се изненада, че чехът, Томаш, също се беше предал. Томаш беше по-млад, по пламенен. Иън предположи, че наистина вярва в каузата на Хитлер. Ако тази вечер някой щеше да се превърне в герой, това беше Томаш. Но щом невидими ръце махнаха резетата на тежките стоманени врати, чехът продължи просто да гледа пода на каросерията. Един от охраната го накара да коленичи с ръце зад гърба. Другият обаче държеше Иън под прицел. Вратите се завъртяха и се отвориха. Острото лице на Арев надникна в камиона, Задик беше зад него. Наганът му ги следеше до един.

— Излизайте — излая Арев на немски.

Охраната издърпа Томаш за крака и го накара да слезе. Беше ред на Иън. Той се подпря с вързаните си ръце на стената на каросерията и се изправи, не искаше да го подмятат като повито бебе, като маниак в усмирителна риза.

Като безпомощен заложник.

Приведе се под ниския таван и тръгна към ръба на каросерията. Виждаше съвсем малко от улицата, южната част на града беше предимно с бедняшки квартали. Къщите бяха малки и се привеждаха една към друга покрай зловонните улички. Остро миришеше на котки. Една ръка го хвана за лявото рамо, дръпна го от камиона и той падна силно върху лявата си страна на земята. Не беше паваж, а кал. Мокра и воняща кал лепнеше по бузата му. Някой го срита по задника. Той се опита да се превърти на крака и го издърпаха да се изправи. Щяха да потиснат импулса му към независимост, както се потушаваше открит бунт.

Заблъскаха го към вратата на къщата. Томаш стоеше, свел глава, в нещо, прилично на кухня. Задик беше на няколко крачки от него. Зад Задик се чернееше тъмен коридор, като единствената светлина в стаята идваше от маслената лампа на охраната. Бутнаха Иън напред, той се спъна в кухненската маса и се стовари върху нея. Това беше работа на

Арев или на някой от другите и Иън се зачуди мудро дали го мразеха, защото е англичанин, или заради Сирануш?

Къде ли беше тя сега?

Ерих се блъсна в него и падна тежко върху масата.

— Чакайте — каза той задъхано на немски.

Иън не се издаде, че го е чул.

Вратата на безопасната квартира се затвори зад тях. В същия миг от тъмния коридор зад Задик се появи лице и дулото на пушка се заби силно в гърба му.

Иън се извъртя импулсивно и усети как Арев пада на пода, като ругае на арменски. Томаш заби чело в носа на най-близкия охранител. Мъжът се свлече назад, като виеше от болка. От коридора се появиха и други лица, мъже, облечени в полеви камуфлаж, с каски и вдигнати пушки. Немските парашутисти.

— Хвърлете оръжията си — изкомандва рязко един от тях на родния си език.

Задик пусна пистолета си. Черните му очи блестяха, а зъбите му бяха оголени в гримаса. Иън помисли, че той не е от типа хора, които биха се предали без бой.

— Това приятелите ти ли са — обърна се той към Ерих.

— Да. Трябваше да им кажем да дойдат в десет часа, но ние им казахме да са тук в девет. Решихме, че ще искат да имат малко време, за да се подготвят.

В гласа му личеше задоволството на обикновения човек.

ГЛАВА 30

Когато най-последно успя да се измъкне от официалната вечеря, Елиът Рузвелт имаше късмет да открие цяла фаланга таксито, спрели пред къщичката на охраната на двора на посолството. Беше се извинил и стана от масата на баща си с обосноваването, че отива до тоалетната. Франклин вероятно веднага го беше изгубил от поглед в суматохата из балната зала на съветската легация. Тази вечер президентът отново щеше да се оттегли насаме със Сталин и Чърчил. Елиът пресметна, че има няколко часа, преди отсъствието му да бъде забелязано.

Потеше се обилно, въпреки пронизващия мраз. Беше пил твърде много. Намести се в таксито, каза на шофьора да кара към хотел „Парк“, а кожата му веднага стана лепкава на допир от топлината в колата.

Проклетите му нерви влияеха на стомаха му и го караха да пие толкова много, помисли си Елиът. Снощи Мей-лин го беше разтърсила сериозно. Беше се принудил да я вдигне насила от скута си и да я остави на пода, подвила крака под себе си, впила очи в неговите. Не мога да се ожения за вас, мадам Чан, каза той с ужасното чувство, че е в капан, тъй като и двамата сме вече семейни.

Той не спомена, че разводът му вече беше задвижен. Последното нещо, което Елиът Рузвелт искаше на излитане от Техеран, беше луда китайска примадона, впила нокти в ръкава му. Да, Мей-лин определено беше красива, но не беше добра партия. Твърде префинена. И твърде... Господи, твърде чуждестранна! През последните няколко години се стараеше да си изгради образ на герой от войната и тъкмо когато се канеше да осребри сделката, щяха да го отлъчат от обществото, тъй като се беше оженил за външен за елита човек. Не, сър, това не беше планът на Елиът Рузвелт. Просто нямаше как да стане.

Трябваше да ѝ се признае на Мей-лин, че тя не се отнасяше лековато към идеята за развод. Свеждаше прекрасно оформената си глава, не вдигаше бадемовите си очи и говореше за скъпата ѝ методистка вяра и за срама, който такъв скандал би хвърлил върху семейството ѝ. Елиът се досети, че за нея също нямаше да бъде хич

лесно да се омъжи за някой извън кръга си. Точно тук съзря лъч надежда.

— Ако кажа на генералисимуса, че си се държала като напълно примерна дама в моята компания — предположи той, — сигурно ще те приеме обратно.

Тя го погледна с копнеж и поклати глава.

— Чан смята, че честта му е потъпкана. Само твоите думи няма да променят това.

Исусе, помисли си той. Този тип няма да иска да се бие с мен, нали? От това в Щатите щяха да излязат страхотни заглавия.

Таксито на Рузвелт спря пред осветения портал на хотел „Парк“. Предполагаше, че повече хора от американската делегация все още се прибираха от съветската вечеря, но въпреки това не беше лошо да сведе глава при влизане във фойето. Пулсът му отекваше болезнено в главата му и за миг се уплаши, че може да повърне. Въпреки инстинкта си не тръгна към асансьора, а към бара.

— Кафе — поръча той кратко. — Черно.

Беше вряло, но въпреки това той обърна чашата на две глътки и веднага се почувства по-добре. По-добре да хвана бика за рогата, помисли си той, преди всичко да се е объркало.

Тази вечер Мей-лин беше напълно облечена, а вратата отвори прислужницата ѝ. Този път не се оттегли като миналата вечер, а и Мей-лин не ѝ нареди да изчезне. Дневната беше пълна с кутии и с шапки, чакащи да бъдат опаковани, с куфари „Луи Вюитон“ за обувки и с дамски чанти, метнати небрежно по столовете. Роклите направо преливаха от дивана. Нямаше къде да се седне. Елиът остана прав, като леко се поклащаше, а Мей-лин гледаше в пода. Наблюдаваше опаковането, докато ръцете на прислужницата ѝ чевръсто шареха сред кашмирените пуловери и копринените рокли ципао.

— Тръгваш си — констатира той.

— Ти не ми остави друг избор — сви изразително рамене тя. — Посрамах съпруга си, а сега за теб съм просто затруднение.

— Господи, съжалявам, Мей-лин. Никога не съм искал да...

— Това е несъществуващо.

Тя умишлено избягваше погледа му и Елиът се почувства като червей.

— Къде ще отидеш?

— В Шанси.

— Това пък къде е?

— В Китай. — Гласът ѝ беше унищожителен, явно смяташе Елиът за напълно безнадежден и пропаднал. — Там е щабквартирата на Червената армия. Ще се предам на Мао Дзъдун.

Елиът пристъпи импулсивно напред.

— Не говориш сериозно! Това е лудост. Жена като теб... Мао е враг на съпруга ти.

— Това ти е известно? — сепна се тя и най-после го погледна. — Мислех, че вие американците вярвате на онази глупост за нашия обединен фронт срещу японците.

— Комунистите ще те измъчват — каза той дрезгаво. — Ще искат да узнаят и най-малката подробност за военната структура на Чан, за движението на Гуоминдан в Западен Китай и за планове на генералисимуса за Мао, щом войната свърши...

— Тогава може би Чан ще дойде за мен — каза тя просто.

Елиът се взря в нея с ужас.

— Такъв ли е планът ти? Да се предадеш на врага, за да накараш съпруга си да се втурне да те спасява?

— Той няма да иска да кажа на Мао всичко, което знам. Чан разбира стойността на информацията.

Елиът прекара ръце през лицето си. Отново му беше зле и кожата му лепнеше. Щеше му се да можеше да седне.

— Ако можех да му дам някаква информация — измърка Мей-лин със същия копнеж в гласа, — някаква безценна информация, която няма откъде другаде да научи... Е, тогава може и да ми прости. Трябва да се спася.

Чан разбира стойността на...

— Мей-лин.

— Да, полковник?

— Генералисимусът не беше поканен на тази конференция в Техеран...

— Точно така. Само в Кайро.

— ... тъй като конференцията не е за войната в Тихия океан. А за действията в Европа.

Тя изглеждаше изумена.

— Защо ми казвате това, полковник?

— Сталин иска Съюзниците да открият втори фронт срещу немците. Искане от нас да нападнем Европа през следващите шест месеца. Дали Чан няма да се поинтересува от информация за това?

— Не знам — промълви тя.

— Ако ти кажа мястото и времето, когато ще атакуваме, той ще те приеме ли обратно?

— Откъде би могъл да знаеш подобно нещо — намръщи се Мей-лин.

— Знам, защото баща ми решава къде и кога да бъде атаката — отвърна той. — Нищо няма да се реши без негово съгласие. Той командва повечето от войските. А щом войната в Европа свърши, тези войски могат да помогнат на Чан да се отърве от японците — преди Мао да успее да се справи сам.

— Това е вярно — призна тя. — Според мен би дал много да узнае за това нападение.

— Ще ти кажа, но ти ще се откажеш ли от налудничавата идея да се предадеш на Червените? Ще отидеш ли у дома, при съпруга си?

Тя приведе покорно глава.

— Да, Елиът, ще го направя.

Той изгледа прислужницата.

— Отпрати момичето.

Мей-лин рече няколко остри думи на китайски.

Елиът премести купчина чанти и потъна в креслото. Попи лицето си с бяла ленена кърпичка, която майка му, Елинор Рузвелт, беше избродирала с инициалите му, и изчака, докато вратата на спалнята се затвори зад прислужницата.

— Слушай сега, Мей-лин. Нападението е насрочено за средата на май. Десантът ще бъде откъм Адриатическо море и пълните съюзнически сили ще напреднат на север през Югославия...

ГЛАВА 31

Обаждането от Тюринг дойде в един часа и двадесет и шест минути след полунощ.

Грейс беше заспала в комуникационната стая на посолството, обронила глава върху ръката си. Пепелникът край нея беше препълнен с наполовина изпушени цигари. Беше поела дежурството в осем вечерта и беше изпратила радистите от персонала на посолството у дома с обяснението, че това е специален случай. Военна работа. Сградата беше вече тиха, а стаята студена. Когато настойчивият звън на Секрафона я събуди, тя осъзна, че ръката ѝ е изтръпнала. Насили се да стане, като тръскаше боцкащата я длан, и се пресегна за зелената слушалка с другата ръка.

— П-п-посолството в Техеран? — гласът беше някак тенекиен и виещ, все едно чуваше грамофон през циклон.

— На телефона.

— Тюринг се обажда. За Гъ-гъ-Грейс Коулс.

— Казвайте, господин Тюринг.

— Опасявам се, че нямам новини — рече той без никакви предисловия. — Целият ш-ш-ш-шибан канал млъкна.

— Това означава ли, че... че операцията е в ход или че е отменена?

— Означава, че не говорят за нея, по дъ-дъ-дьяволите.

Грейс се обърка и се поколеба. Трябваше да пита Професора за нещо, докато все още беше на телефона.

— Разбрахте ли какво значи второто съобщение? Онова, което не беше от Берлин.

— Ка-ка-ка-казах ви. Каналът е като мъртъв.

Значи и Чърчил също, помисли си отчаяно тя.

— Нали ще се обадите, ако нещо се промени?

— Няма. Онези са на-на-надушили. По-по-по-пожелайте на Флеминг късмет.

— Благодаря ви — каза тя, но той вече беше затворил. Втренчи се с празен поглед в слушалката в ръката си.

Нямаше никакви новини, никаква надежда, която да даде на Иън. Как би могла да му каже, че дори Тюринг се беше провалил?

Грейс се почуди, дали внезапното радиомълчание на Фехтовача не беше резултат от опита на Пам Чърчил да се самоубие? В британското посолство бяха положили всички усилия да прикрият болестта на госпожа Рандолф, но слуховете вече се разнасяха, макар и шепнешком. Ако Фехтовача наистина беше член на английската или на американската делегация и ако Пам наистина работеше с него, той щеше да е разбрал какво е направила и че си е изпуснала нервите. Запита се какво ли беше признала. Той щеше да се почувства застрашен, да си даде сметка, че го преследват, и да действа колкото се може по-скоро.

Или, помисли Грейс, ами ако самата Памела е Фехтовача? Прониза я ледена тръпка. И когато Майкъл я е засякъл, тя се е опитала да се оттегли по лесния начин.

Това можеше да означава, че операция „Дълъг скок“ е отменена.

Трябваше да говори с Майкъл. По това време той вече сигурно се беше срещнал с Иън. Защо не ѝ се беше обадил? Сега трябваше да чака до сутринта.

Сутринта. Когато тримата мъже, за чието спасение трябваше да се грижат, можеха да бъдат разкъсани от картечен огън.

Грейс потръпна и отиде да си легне.

**ДЕН ШЕСТИ
ТЕХЕРАН
ВТОРНИК, 30 НОЕМВРИ 1943 ГОДИНА**

ГЛАВА 32

Сара Оливър довършваше закуската си в дневната на посолството, когато Памела се появи на вратата. Лицето ѝ под шапката беше бледо, въпреки прикриващата лента черен воал над очите ѝ. Не носеше червило. Сара никога не я беше виждала без червило и липсата на цвят сякаш подсилваше измъчения ѝ вид. Приличаше на акварел, оставен под дъжда.

— Изписали са те! Слава Богу! — каза тя вместо поздрав. — Искаш ли малко чай? Да позвъня ли за още една чаша?

— Не, благодаря — отвърна Памела. — Може и да сложиш нещо в него, а след това всички ще помислят, че пак съм полудяла.

— Аз? — намръщи се Сара. — Защо да слагам нещо в чая ти? Ти го пиеш дори без захар.

— Да. Така е. Много внимавам какво пия. Независимо какво казват някои хора. — Тя смъкна ръкавиците си нарочно и започна да разглежда връхчетата на пръстите си, вместо да вдигне очи към Сара. — Също така съм много внимателна с вещите си. Винаги знам какво трябва да има в чекмеджетата и какво не. Но ти не би могла да знаеш това, Сара. Ние никога не сме се познавали добре една друга, нали? Няма значение колко домове споделяме. Предполагам, че си го направила заради това. Чувстваш правотата си, като ме мразиш.

Сара остави чая си. Владееше се и ръцете ѝ бяха спокойни, но въпреки това порцеланът издаде тих звън, когато чашката докосна чинийката.

— За какво говориш, Памела?

— Мисля, че знаеш.

— Уверявам те, че не знам.

— Ейв не ти ли спомена?

Сара се изправи и тръгна към нея. Пам стоеше неподвижно на вратата, все още загърната в коженото си палто.

— Добре ли си? Имаш ли нужда да полегнеш?

— И да взема още една доза, за да заспя? — предложи подигравателно Памела. — Не. Спах достатъчно. Искам да ми се

извиниш публично, Сара. Искам да кажеш на Папа, че си излъгала. Че никога не бих предала него или Англия. А след това искам да се махна от тази проклета страна.

Тя се обърна и тръгна едва ли не опипом и на сляпо през салона. Сара наблюдаваше как Памела се качва по стълбите и се изгубва от погледа ѝ. После забърза през фойето към противоположното крило на посолството, където бяха стаите за официални съвещания. Джил Уинънт трябваше да бъде някъде там.

— Знам, че си непреклонен в убеждението си, че нападението трябва да бъде през Ла Манша и да нанесе удар в сърцето на Франция — казваше Чърчил, като стоеше до прозореца. — Но има още много също толкова добри варианти! Можем да изцедим силите на немците, като продължим италианската кампания към Рим! Или да заставим Турция да влезе във войната! Можем да блокираме или да завладеем островите в Егейско море! Само помисли, Франклин — ако вземем онзи архипелаг, ще можем да открием транспортни линии през Дарданелите и Черно море към самата Русия!

— Ние не нападаме Русия — каза Рузвелт, — а и доколкото си спомням, Дарданелите веднъж вече се превърнаха в гроб за съюзниците.

Раменете на Чърчил трепнаха и увиснаха. Той беше архитектът на военната катастрофа в Галиполи през Първата световна война. Но дори тогава цялостната стратегия беше правилна. Той не се хвана на стръвта на Рузвелт.

— Когато тази част от света е сигурна, можем да започнем да предприемаме нападения през Адриатическо море, за да помогнем на Тито и партизаните му в Югославия. Или да пратим експедиционен корпус през Адриатика нагоре към Любляна и да преминем в Югоизточна Унгария. Боже, човече — нацистите няма да знаят къде първо да ни отблъснат!

— Ако разтеглим силите си в твърде тънки линии и подпалим локални пожари из цялата карта, немците ще ни победят с една ръка, вързана зад гърба. Помни, че аз самият имам на главата си страшна война из целия Тих океан. Не мога да пращам мъже и армии също и през цяла Европа. Това усилие трябва да бъде концентрирано и мощно, Уинстън. То трябва да бъде краят на Хитлер.

Чърчил замълча. Той също като Рузвелт знаеше, че масирано нападение през Ла Манша във Франция ще изисква концентриране на сили и суровини. Ако щяха да удрят, трябваше да ударят силно. Но...

— Чичо Джо иска да привлечем към себе си колкото се може повече немски армии от Източния фронт — продължи Рузвелт. — Той иска операция „Овърлорд“. „Овърлорд“, както беше начертана на Московската конференция миналия месец. И иска да я започнем възможно най-скоро.

— Не мога да разбера защо всички алтернативи са недостойни да бъдат разгледани. — Чърчил осъзнаваше, че звучи заядливо. Дали се дължеше на наистинката му, или на това, че беше нещастен? — Най-малкото подобна съвместна операция, каквато предлагам, може да проправи пътя за „Овърлорд“. Да осигури успеха ни, щом пречупим немската отбрана на Ла Манша в Нормандия. А и няма нужда да бързаме и да нападаме през май. Може да е... следващата година примерно.

— Това те притеснява, нали? Връщането във Франция.

Чърчил стрелна Рузвелт с поглед. Този човек никога не беше виждал как една цяла армия се изтегля от френския плаж с флотилия от обикновени рибарски лодки. Никога не беше гледал как цветът на поколението му — добри мъже, кръвни братя като Вал Флеминг, загиват безсмислено във френската кал. Чърчил по-скоро би застанал сам, при това с желание, пред немски наказателен взвод, вместо още веднъж да погребее армия в окопна война.

— През октомври ти ми каза — настоя Рузвелт, — че немците строят площадки за изстрелване на ракети с насочване край Доувърския проток в Кале и Шербур на полуостров Котантен.

— Да. Ракети, способни да поразят Лондон.

Рузвелт извади цигарето от зъбите си и издиша облак дим.

— Не искаш ли да прехвърлиш момчетата си там и да направиш площадките на сол?

Чърчил се обърна и се загледа безизразно през прозореца.

— А кой ще командва тази операция „Овърлорд“? — попита той настойчиво. — Предполагам, че твой човек.

— Тя ме обвиняваше в нещо, Джил.

Сара и Уинънт стояха заедно в малката читалня, където вчера той беше разговарял с Харимън. Сега Уинънт четеше друга книга, но

общият вид на стаята и атмосферата бяха същите.

— Един от нашите претърси стаята й. — Той вдигна ръка помирително, когато Сара понечи да възрази. — Не ме питай защо. Аз не съм в командването на Бюрото за стратегически операции. Но трябва да е имал дяволски добър нюх, защото е открил онова, което е търсел. В чекмеджетата на Пами е била скрита книга с немски кодове.

— Това е абсурдно — отвърна Сара. — Памела? Шпионин?

— Тя също го отхвърля — каза сухо Уинънт. — Казала е на Ейв, че ти си го подхвърлила там. За да я натопиш.

Сара отстъпи крачка назад.

— Да я натопя? Това е измяна, Джил. Тя може да... да отиде на съд. Може да я...

— Екзекутират — съгласи се той. — Ще е голямо натопяване, нали?

— Никога не бих направила нещо подобно.

— Знам.

— Но Ейв й вярва?

— Дали ако обвини теб, името на Памела ще бъде очистено? Със сигурност. Ще го обмисли.

Тя се отпусна на дивана. Уинънт седна до нея. Сара свъси вежди и се загледа в коленете си.

— Тя сигурно наистина вярва, че я мразя.

— А ти не я ли мразиш?

— Не и по този начин. Не искам да я убият. Но има и нещо друго, Джил. Ние приехме, че вчера тя е искала да сложи край на всичко със свръхдоза хлорал. Но тогава това не изглеждало особено смислено, още по-малко пък сега.

— Ейв смята, че тя не е можела да понесе мисълта за последствията.

— Глупости. Памела е корава като камък. Тя току-що ме обвини в опит за убийство — всякакви измислици, че съм сложила нещо в питието й. А това, Джил, означава, че тя не го е направила. Някой друг й е дал по-голяма доза.

— В нейната собствена чаша? — усъмни се скептично Уинънт.

— Е, тя не остава твърде често сама в спалнята си — вметна хапливо Сара. — Но не това искам да намекна. Смятам, че тя е взела обичайната си доза приспивателно от бутилката на нощното й шкафче,

но това е била втората ѝ доза. Някой друг ѝ е дал първата, без тя да знае. Вероятно в питие. В нещо, което е прикрило вкуса.

— Шампанско — каза Уинънт. — Тя обикновено държи чаша шампанско в ръка.

Сара надигна глава.

— Онази вечер тя излезе. След като се скарахме.

— Да пие?

— В бара на хотел „Парк“.

Уинънт излезе бързо от малката читалня в задната част на посолството. Сара го следваше по петите, докато той прекоси широкото фоайе към предния вход. Там както винаги имаше портиер, който беше и охрана.

— Извинете — каза Уинънт с обичайния си скромен маниер, — дали по случайност не сте били на пост преди две вечери?

Портиерът отмести поглед от Уинънт към Сара, която стоеше зад него. Дъщерята на премиера. По лицето му пробяга лек уплах. Сара си помисли, че момчето едва ли беше на повече от осемнадесет години.

— Не, сър, господин посланик, сър, не съм били на пост.

— Всичко е наред, Пъркинс — каза Сара. — Чудим се дали някой е видял госпожа Рандолф Чърчил, когато се е върнала същата вечер.

Изражението на Пъркинс издаде облекчението му. Той се пресегна за телефона в шкафчето на стената до поста му.

— Ще попитам в стола, нали може?

Те изчакаха войникът да приключи разговора. Пъркинс върна слушалката на мястото ѝ.

— Дежурен е бил Мороу, мадам. Той е помогнал на госпожа Рандолф да излезе от таксито.

— Имала е нужда от помощ? — присви вежди Уинънт.

— Не бих могъл да кажа, сър. Мороу ще дойде веднага тук, за да говори с вас.

Мороу беше по-възрастен и по-здрав на вид от Пъркинс, но се изчерви като сварен рак, когато Сара го попита за Памела.

— Беше заспала като бебе на задната седалка — каза той. — Трябваше да я разтърся, за да се събуди. Не искам да изглежда като проява на неуважение, никога не бих я докоснал, мадам, като знам, че това би било своеволие, ако не беше толкова трудно да я събудя.

Платих на таксито и помогнах на дамата да се качи по стълбите чак до стаята ѝ. Така беше, въпреки че не бива да напускам поста си. Не смятах, че ще може да стигне сама.

— Благодаря ти, Мороу. Ще ти върна парите за таксито.

— Няма нужда, мадам — отвърна той и се изчерви още повече.

— За мен е чест да услужа на семейство Чърчил.

— И все пак... — настоя Сара и се обърна към Джил. Той протегна ръка с внимателно преценен официален жест пред гледащите ги войници.

— Трябва да ви кажа довиждане, госпожо Оливър. Благодаря ви за гостоприемството.

Веждите ѝ трепнаха.

— Нима имате среща, господин Уинънт?

— В хотел „Парк“. И нямам никакво време.

ГЛАВА 33

Иън лежеше свит като зародиш на пода в немската квартира. Бяха го вързали, запушиха му устата и го хвърлиха в някакъв килер без прозорци. Широко отворените невиждащи очи на мъжа от НКВД, същият, който беше насочил пистолета с нетрепваща ръка към Иън и държеше лампата, докато слушаше разговора му с Ерих, бяха на по-малко от двадесет сантиметра от лицето му. В гърдите му зееше голяма дупка с неравни краища, там, където куршумът на парашутиста беше откъснал плътта около сърцето. Килерът беше тъмен, но въпреки това Иън различаваше отблясъка в мъртвите очи и усещаше острия мирис на кръв.

Не беше спал. Звучите откъм далечната стена, която го делеше от стаята, в която Задик беше принуден да гледа как измъчват сина му през дългите нощни часове, превръщаха съня в абсурдна идея.

Иън се опита да се отдръпне от трупа, но крайниците му бяха прекалено схванати. Усещаше се натежал и безполезен като говежди труп, повесен на куката на касапина.

Задик хлипаше и уморено бълваше думи на английски и арменски. Копелетата разбираха ли, че той не знаеше немски? Че жестокостите, които причиняваха на Арев, нямаше как да накарат бащата да признае на език, който да разберат?

Тогава чу гласа на Ерих. Немският агент се беше оказал достатъчно глупав да се опита да се намеси. Иън не беше чувал него или партньора му Томаш от часове. Дали не бяха пратени навън? Нима се бяха срещнали с Фехтовача?

При тази мисъл пулсът му внезапно се ускори, но въодушевлението бързо го напусна. Ако парашутистите можеха да се свържат с нацисткия си водач без радио, Алън Тюринг просто нямаше какво да прехване. Нямаше какво да докладва на Грейс. Нищо, което да накара британците да започнат да търсят отсъстващия командер Флеминг.

Изгледите ти за оцеляване винаги са били слаби, господин Бонд.

Беше възможно накрая Задик да го убие. Беше съвсем сигурно, че нацистите ще го направят.

Той чу тропота на ботуши по голия под и вратата на килера се отвори. Острият блясък на дневната светлина се впи в очите му. Той ги стисна бързо и зяпна от болката.

Някой го дръпна да се изправи на крака, но те не го слушаха. Падна на колене и се свлече настрани върху трупа на арменец. Двама души го подхванаха и го извлякоха от килера в ноемврийската сутрин. Той отвори леко клепачи, като искаше да привикне към светлината и да се огледа. Трима парашутисти седяха край кухненската маса. Единият беше направил кафе, но нямаше много храна. Бяха смъкнали каските, а пушките им лежаха на пода край тях.

Арев висеше с вдигнати ръце, вързан за една от покривните греди. Китките му бяха огънати странно, сякаш бяха счупени. Беше гол, а от бедрата, ребрата, слабините и лицето му бяха одрани ивици кожа. Иън се подхлъзна върху хвърлена на пода плът и твърде късно видя, че беше стъпил върху скротума на Арев. Бяха кастрирали момчето през нощта. По краката му протичаха гъсти съсиреци кръв.

Иън погледна към лицето на Арев. Болезнената слабост на черепа сега изглеждаше мъчително трогателна, понеже подчертаваше младостта му. Сякаш крещеше още колко години би имал да расте. Беше или мъртъв, или в безсъзнание. Парашутистите не му обръщаха никакво внимание, вероятно Задик им беше казал нещо много ценно.

Иън се озърна за командира на НКВД.

Задик също беше гол. Бяха го сложили да седне неудобно на стол, чиято седалка беше сцепена и гениталиите му провисваха през дупката. Краката му бяха вързани за краката на стола, а ръцете извити назад и стегнати към облегалката. Иън виждаше опънатите мускули по раменете и ужасната уязвимост на цялото тяло. Космите по гърдите на мъжа бяха сиво-бели, редки, жалко стари. Главата на Задик беше провиснала на гърдите му и той не помръдна, когато извлякоха Иън в стаята.

Един от парашутистите, на Иън му се стори, че беше първият, когото беше видял снощи да се появява като привидение с пушка от тъмния коридор, държеше в дясната си ръка парче тънка телена мрежа, каквато се ползваше за временни огради или за кокошарници. Беше захваната с гвоздеи за дървена дръжка около половин метър и

приличаше на тенис ракета без рамка. Докато Иън гледаше, парашутистът замахна и удари с мрежата под стола на Задик. Телта се впи в гениталиите на мъжа, разкъса кожата и Задик изпищя.

До командира на НКВД имаше още един стол също със сцепена седалка. Иън се досети за кого е и му прилоша.

Беше се посъвзел, кръвта се беше раздвижила из ръцете и краката му и поне щеше да се бори, когато започнеха да разкъсват дрехите му.

— Посланик Уинънт! Каква чест, сър, да ви посрещнем тук!

Аболхасан Диба се надигна от стола си зад изцялото бюро от крушово дърво и протегна ръка. Говореше френски и Уинънт се досети, че това е едва ли не първият му език. Знаеше съвсем малко за иранския бизнес магнат — само, че като много други персийски аристократи беше получил образованието си в Швейцария и Франция.

Френският беше универсалният език на дипломатията и Уинънт любезно премина веднага на него.

— Честта е изцяло моя, сър. Да ме приемете без подходящо известие, без среща...

— О, това е нищо — каза Диба. — Моля ви, заповядайте, седнете.

Уинънт беше проследил изплъзващата му се плячка от хотел „Парк“, който Диба притежаваше, но посещаваше само в часовете за хранене и през нощта, когато работеха казиното и барът, до офис сградата му на няколко преки на северозапад. Беше на шест етажа, една от най-високите в Техеран, и Уинънт с изненада видя, че във фойето има асансьор. Това беше нещо рядко за Персия. Операторът на асансьора му разказа, че Диба е първият предприемач, докарал асансьор в страната от Европа.

— Надявам се, че намирате хотел „Парк“ удобен, посланик? — поинтересува се учтиво мъжът.

— Отличен е. Прекрасно място.

— Разполагате ли с всичко необходимо?

— О, дори повече. — Уинънт шляпна с длани по коленете си, типичен за него жест. — Съжалявам, че можах да прекарам толкова малко време във вашия красив хотел. Но задълженията ми към конференцията...

— Разбирам. Може би когато тази ужасна война свърши, бихте посетили Иран просто заради удоволствието.

— Надявам се да мога. Но дойдох да говорим точно за конференцията — каза Уинънт. — В момента служа като посланик на САЩ във Великобритания. Времето ми в Техеран е разделено между президента Рузвелт и британското посолство, където се консултираме с министър-председателя Уинстън Чърчил. Знаете ли, господин Диба, че премиерът е довел със себе си и няколко членове на семейството си?

По красивото лице на Диба се спусна високомерно изражение, а черните му вежди се повдигнаха надменно. Френският стана още по-официален и цветист, ако въобще беше възможно.

— Знам. Преди няколко вечери имах огромното удоволствие да установя запознанство с госпожа Рандолф Чърчил. Този божествен спомен няма да ме напусне скоро.

Господи, помисли си Уинънт, той ме мисли за пълен задник. Че съм дошъл да му кажа, че нито един персиец не бива да си позволява да заговаря дама като Памела.

Ето ти тебе упражнение по дипломация.

— Много съм облекчен да го узная — каза той умишлено топло. — Може да окажете неоценима услуга на правителството на Великобритания, господин Диба, а и на семейство Чърчил.

— Ако бих могъл някак да помогна...

Уинънт започна да лее фрази на възможно най-почтителния си френски.

— Вие несъмнено не сте запознат, че наскоро госпожа Рандолф Чърчил определено не се чувстваше добре. Всъщност, най-близките ѝ хора се опасяват, че е била умишлено отровена.

— Посланик Уинънт, надявам се не намеквате, че...

— Не, разбира се, не и от когото и да било във вашия прекрасен хотел — добави бързо Уинънт, като махна умиротворително. — Но, може би... от някой, когото тя е срещнала там.

— Съкрушен съм да узная това — отвърна Диба. Той стана от стола си, излезе иззад бюрото си от крушово дърво, склучи ръце зад гърба си и започна да крачи пред електрическата камина — още една новост, която сигурно беше въвел в страната.

— Госпожа Чърчил в опасност ли е?

— Тази сутрин я изписаха от частния санаториум и имаме всички основания да вярваме, че се възстановява.

— Бих ли могъл да попитам какво я е отровило?

— Хлорал — каза Уинънт. — Вероятно поставен без нейно знание в питье.

— В мое присъствие тя пи само шампанско — каза Диба. — „Пол Роже“ от 1928 година. Както разбирам, любимата реколта на премиера Чърчил. Помолих един от личните ми помощници да го донесе от избата. Бих могъл да добавя, че същият човек го отвори пред нас на масата за зарове. Наля в чашите ни пред очите ми. Аз определено не се оплаквам от никакви неприятни ефекти, след като го пих.

— Значи, освен ако отровата не е била пусната в бутилката още във Франция...

— Госпожа Чърчил не би могла да се е почувствала зле в моята компания.

— Това е толкова смехотворна идея, господин Диба, че не бих си позволил да си я помисля дори за секунда — каза Уинънт. — Но все пак се надявам, че бихте могли да ми помогнете. Когато се разделихте с госпожа Чърчил, тя веднага ли се качи в таксито?

— Не бих могъл да кажа. Нали разбирате, тя се видя с някакъв свой познат, който каза, че му е обещала танц, и я измъкна от масата за зарове.

— Аха — кимна Уинънт.

Диба го изглежда остро.

— Бих допуснал, че познавате въпросния джентълмен, тъй като той е член на вашата делегация.

— Наистина ли?

— Да. Не мога да си спомня името му. Нали разбирате, споменах го само един-два пъти в мое присъствие. При запознаването... Госпожа Чърчил ми го представи...

Уинънт чакаше с мила усмивка на любопитство.

— Река — каза внезапно Диба и щракна с пръсти в типично френски жест. — Да, така беше. Мъжът се казваше като някаква известна река. Не Темза, ами...

— Хъдсън — каза Уинънт.

Разочароващо. Вече знаеше, че Майкъл Хъдсън беше разговарял с Памела онази вечер. Тъкмо Хъдсън беше открил книгата с немските кодове.

— И не се сещате за никой друг? Не сте видели госпожа Чърчил никога повече през вечерта?

Дибата поклати глава със съжаление.

— Не съм. Напрежението покрай бизнеса...

— Разбира се — кимна Уинънт, стана и протегна ръка на иранецата. — Благодаря ви за времето, което ми отделихте.

— Моля ви, посланик. Кажете ми... — поколеба се Дибата. — Ако пратя букет цветя на госпожа Чърчил, това нали няма да бъде прието като безочливост.

— Ще бъде прието, господин Дибата, като най-висш знак на уважение — отвърна Уинънт.

Тълпата, събрала се на зуркхането, беше изцяло от мъже. Покритата зала за борба беше едва на няколко пресечки от хотел „Парк“, но сякаш беше на векове като стил и съдържание. „Коци“, или борбата, беше най-обичаният спорт в района — всяка иранска провинция имаше собствен стил, чиито корени тръгваха от фолклора и племенните обичаи. В Мазандаран предпочитаха стила „лучо“, а голестанците се бореа в стил „туркамани“. Тук обаче властваше борбата „пахлавани“. Не беше случайно, че този стил беше кръстен на името на племето на шаха и се смяташе за „официалната“ школа. Години наред борбата беше не само състезание, а и религиозно упражнение. Сирануш си помисли, че в Персия религията и диктатурата явно вървяха ръка за ръка.

Борбата не ѝ беше непозната. По градските площади и поляните на Армения тя беше също толкова чест спорт, колкото и в Иран. Но в смътните спомени от детството ѝ, все по-разпокъсани и бледи, борците обикновено бяха зад решетките. Събаряха хора от столовете и чупеха глави. В Иран борците бяха наемници, еквивалент на копачите на Назир. Взимаха пари от всички. Продаваха знанията и юмруците си. Пренасяха съобщения и оръжия за всеки, който искаше да си плати, и не задаваха въпроси.

Тук, в залата, бяха крале. А тя беше външен човек, смутител.

Разбира се, между мъжете сновяха сервитьорки, но дори техните погледи към Сирануш изразяваха неодобрение. Мъжете не си пестяха

думите. Тя се спусна по пътеката между два реда седалки към ниската осмоъгълна арена, където двама млади борци — голи от кръста нагоре и потни, се бяха привели един към друг и се мъчеха да се повалят. Тя не обръщаше внимание на неприличните подвиквания, на свиркането и на гърлените обиди. Не говореше фарси. Незнанието и очевидно западните ѝ дрехи можеха да я предпазят.

Търсеше Холандеца.

Полският пилот все още имаше стая в хотел „Парк“, беше му оставила бележка на рецепцията преди едва четиридесет минути. Но барманът, който харесваше красиви блондинки, ѝ каза къде ходеше Холандеца през повечето дни. Залагаше на кощи с парите на Бонд и всъщност се справяше доста добре. Дори, предположи барманът, би могъл да остане в Техеран за неопределено време.

Тя шареше с очи из тълпата, като издирваше поляка. Беше полесно, отколкото изглеждаше, тъй като зуркхането беше разделено на определени сектори. Борците седяха от едната страна на ниската арена, музикантите от другата. Публиката беше отделена.

Холандеца беше с посивяла коса, гладко избръснат и винаги носеше кепето си от полските военновъздушни сили, макар че вече беше овехтяло като Торинската плащаница. Забеляза първо точно кепето на третия ред над ръба на арената. Както и повечето мъже, той не гледаше борците, а нея.

В този момент две ръце я хванаха за раменете и грубо я обърнаха. Беше млад иранец, очевидно пиян. Пръстите му се плъзнаха нагоре по шията към тила ѝ и я сграбчиха болезнено за косата. Той се усмихна, изрече нещо, което вероятно беше обида, и я затегли обратно към вратата.

Тя беше обучена за подобни глупости. Остави се да я влачат няколко секунди, после се извъртя като змиорка и ритна силно мъжа зад коляното. Кракът му се подгъна и той я пусна.

Тя се обърна и се огледа за Холандеца. Той беше зарязал залога и тъкмо скачаше към пътеката. Стигна до тях още преди мъжът да успее да се изправи, и за момент тя си помисли, че ще го фрасне в челюстта. Хвана го за китката, както беше замахнал, и го спря.

— Грешка.

Той я погледна в очите.

— Всички тук ще скочат отгоре ни.

Той кимна веднъж и двамата побягнаха.

— Бонд е изчезнал? — повтори той, когато седнаха с питиетата си в бара на хотел „Парк“.

От зуркхането на Техеран ги деляха дванадесет минути и цял един свят. Сирануш отпиваше от мартинито си и усещаше как напрежението, стегнало гръдния ѝ кош, постепенно спада. И двамата пиеха водка. Никой в Кайро не я харесваше, а повечето западници, които беше срещала, почти не бяха чували за нея. Водката беше руска. Полска. Арменска. Холандеца беше поръчал цяла бутилка и беше обърнал няколко бързи чашки. Дватама се разбираха един друг.

— Не е изчезнал — каза тя. — Аз знам къде е. Но не знам къде точно е в момента.

— Ясно като в мъгла — изсмя се Холандеца.

— Моите хора го отведоха тази нощ. Закараха го в една квартира. Мен ме оставиха. Досега трябваше да са се върнали, поне някой трябваше да се е върнал. Няма никой. Трябва да намеря тази квартира.

— И?

— Реших, че може да знаеш къде е.

Холандеца си наля още една чаша.

— В този град има поне десет квартири на НКВД. Да не са и петдесет. Фатима, скъпа, защо просто не излетиш с мен обратно за Кайро?

Тя отпи съвсем малко водка.

— Това е различна квартира. Била е на немците.

Холандеца бутна празната чаша настрана.

— Тогава се пази от там. Стой далече.

— Ние ги заловихме и те станаха двойни агенти.

— Скъпа, един нацист никога не би предал своите напълно.

— Холандец — каза тя, като му наля още водка, — ти познаваш разни хора.

— Да, по четири континента.

— Борци, например. Те са коравите мъжаги в Техеран.

Той просто я изгледа над ръба на чашата.

— Коравите мъжаги работят за който им плати. А ти напоследък си натрупал доста пари. От залагане на борбите.

Той въздъхна и въздухът се изпълни с изпарения от водка.

— Очакваш от мен да се върна обратно в онази вълча бърлога? В залата? След като заради теб всички са озверели, подушили кръв?

— Очаквам от теб да задаваш въпроси — усмихна му се тя чаровно. — Един от онези борци знае къде е Бонд.

ГЛАВА 34

Ото Скорцени трябваше да прочисти ума си.

Беше вторник, късно следобед, а бяха слезли от хълмовете в събота. В усамотената ферма, в която петимата бяха нахлули онази вечер по залез, имаше малко храна. В нея живееше сама старица с малко стадо кози. Бяха накарали жената да им даде задушено козе месо и колкото хляб имаше в къщата. Тя беше само от две стаи, а козите бяха затворени в едната. Но беше усамотена, а Скорцени се интересуваше само от това. Беше изчакал до полунощ, за да е сигурен, че възрастната жена няма син, който да се върне и да отвори вратата. Нямаше и това ѝ спечели още двадесет и четири часа живот.

Скорцени не я изпускаше от поглед и не позволи на мъжете си да отидат да търсят храна. Беше много важно всички да се притаят, помисли си той.

В неделя Хофман уби една от козите и Скорцени накара жената да я изпече на открит огън. Тя виеше, ридаше и им викаше на чуждия си език, докато Хофман не извади пистолета си и не заплаши да я застреля. Същата вечер, за облекчение на Скорцени, Фехтовача се свърза с тях.

Операция „Дълъг скок“. В действие. Продължете по инструкциите.

Беше смъкнал раницата с радиостанцията от младия Фукс в събота, след като момчето умря. Извлече тялото от другата страна на дървото, което се беше оказало смъртоносно за него. Снегът вече беше натрупал около дънера и Фукс щеше да лежи там, замръзнал, до края на зимата. От петимата единствено Скорцени можеше да работи с „Енигма“. Когато излезе между дърветата край река Джаджруд и се присъедини към хората си, никой от тях не го попита за Фукс. Можеха да разпознаят пистолетен изстрел.

От тогава досега у тях се трупаха напрежение и страх. Бяха твърде добре обучени, за да го попитат направо, но той беше видял как извърщат очи и избягват да се погледнат. Ако Фехтовача не им беше дал зелена светлина — основание да се свържат по радиото с немските

агенти и да щурмуват квартирата снощи, Скорцени сигурно щеше да се изправи пред бунт.

Той изля остатъците от кафето си в мивката в кухнята и се върна при вързаните за столовете мъже. Бяха минали твърде много часове на стонове, викове и кръв, а бяха научили твърде малко. Беше време да ги разпита сам.

**ДЕН СЕДМИ
ТЕХЕРАН
СРЯДА, 1 ДЕКЕМВРИ 1943 ГОДИНА**

ГЛАВА 35

— Как е стомахът на президента? — попита Хъдсън.

— Изглежда съвсем наред, годен за служба — отвърна Шварц. — Разбира се, не яде много, само бута храната из чинията. Казва, че подправките в тези ориенталски страни са объркали целия му организъм. Но няма нещо, което едно добро чисто уиски да не може да оправи. Трябва да се храни повече с британците и по-рядко с руснаците.

Хъдсън се изсмя.

— Чиста истина. С удоволствие ще оставя тази част на света зад гърба си.

— И аз — призна Шварц. — Поне ще сме си у дома за Коледа.

Коледа. Във въздуха се усещаше мирис на сняг от планините. Хъдсън и Шварц се разхождаха из изсъхналата задна градина на руското посолство в една от почивките на последните сесии на конференцията. И двамата пушеха, а ароматът на хубавия тютюн се смесваше с чистия планински въздух.

— Ама, сериозно ли? — сети се отново Хъдсън. — Възможно ли е господин Рузвелт да е бил натровен през първата вечер тук?

Шварц го изглежда косо.

— Не знам. Ако е бил, значи не са се старали особено. А и какъв е смисълът?

Хъдсън сви рамене.

— Чичо Джо се налага по полския въпрос. Той иска част от Източна Прусия, както чувам, така че се сдобива с пристанище, което не замръзва през зимата. У дома за Рузвелт гласуват много поляци. Ако го отстрани от обсъждането, Сталин може би ще получи каквото иска.

— Много си подозрителен, Майк — каза Шварц с възхищение и си дръпна от цигарата. Може и да си прав. Но знам със сигурност, че тази вечер президентът планира да повдигне полския въпрос пред Чичо Джо.

— Тогава да се надяваме, че после на вечеря няма да му се отвори апетит. — Хъдсън изрита едно камъче в някакво сънливо

езерце и се загледа как се плъзга по ледената кора. — А после?

— Отиваме си у дома.

— Просто така? Излизаме през портала на двора на посолството, махваме за довиждане и отиваме до самолета?

— Кажи-речи. Какво те яде?

Хъдсън се поколеба. Искаше да узнае плановете на Шварц, но не искаше да му казва, че Иън е в Техеран, нито пък за разговора си с момичето от НКВД, Сирануш. Ако докладваше какво му беше казала тя за немските парашутисти, Шварц можеше да отиде да говори с човека на неговия пост в британското посолство. А тогава шансовете на Хъдсън да контролира събитията, щяха да се изпарят почти напълно.

— Просто се чудя, дали си чул още нещо за онзи тип Фехтовача, който беше изправил руснаците на нокти.

— И двамата знаем, че това бяха пълни глупости. Просто начин да си припишат правото да се бият в гърдите, че са предотвратили истинска катастрофа, и да убедят президента да се премести при Чичо Джо и микрофоните му.

— Да — запъна се Хъдсън. — Само, че...

Шварц се спря и хвърли цигарата си.

— Само че какво? Да не би от това място да те побиват тръпки?

— Нещо такова. — Хъдсън пъкна ръце в джобовете си, за да ги предпази от студа. Раменете му бяха присвити. Повече от всякога приличаше на издължена птица, примерно на чапла. — Все пак говорим за Франклин Делано Рузвелт. За най-великия президент в историята на САЩ. С такава стока в ръцете няма как да си прекалено или ненужно внимателен. Затова може би грешиш по отношение на предпазливостта.

Шварц потупа Хъдсън по рамото.

— Това е първото правило на Секретните служби, приятел. Ние не приемаме нищо за даденост.

— А утре...

— Вадим нашия президентски двойник и в 9 часа сутринта го изпращаме с всички възможни фанфари и аплодисменти. Мотори, конвой, възхитени войски на НКВД, знамената на трите държави и топовен салют с двадесет и един изстрела от хлапето шах. Самият ФДР

е в обикновен седан и аз го закарвам право до задната врата на „Свещената крава“. Всичко става тип-топ.

Хъдсън се намръщи.

— Искаш да кажеш, че двамата ще сте сами? Без защита?

— Със сигурност. Никой няма дори да се обърне. Всички ще са като приковани в автомобила, в който си мислят, че е Стареца.

Освен ако не знаят, че той не е там, помисли си Хъдсън. Надяваше се, че Шварц не беше споделил плана си с половината делегация. Но не можеше да учи шефа на Секретните служби как да върши работата си.

— Сам — каза той, — има ли някакъв шанс да ме пуснеш в този автомобил?

Шварц го изгледа продължително.

— Ти наистина се притесняваш, нали?

Хъдсън кимна.

— Знаеш ли как се натиска спусъкът?

— Разбира се.

— Тогава никога не бих ти отказал шанс да служиш на страната си. Ще седнеш отпред. Чакай ни до задната врата на двора на посолството в 8:30 утре сутринта.

— Благодаря ти — каза Хъдсън. — Няма да го забравя.

— И да не се раздрънкаш — предупреди го Шварц. — Планът няма да струва, ако целият свят знае за него.

Значи се е сетил поне за това, помисли си Хъдсън. Надяваше се да не е твърде късно.

Името на бореца беше Мустафа, каза Холандеца. Освен това говореше френски, колкото да се разбира с чужденците, които бяха се появили наскоро в страната му. Беше изслушал въпросите на Холандеца, но по-важното беше, че погледна и риалите, които той му предложи. После взе парите и мина бавно между борците, които чакаха в своя сектор на зуркхането. Двама от тях, мъже на години, които имаха да хранят семейства и помнеха отминали неща, смятаха, че знаят къде може да се намира бившата немска квартира. За достатъчно пари щяха да я покажат на Холандеца.

— Ти си скъпо момиче, Фатима — каза ѝ той. — За един час изхарчих четвърт от печалбата си. Боговете на борбата дали, боговете на борбата взели.

— Тогава да се надяваме, че това е точната къща — отвърна тя.

Сега, когато гледаха порутената къщурка от далечния край на улицата, тя се почуди дали квартирата въобще е обитавана. Борците приемаха цигарите, които Холандеца им предлагаше, и мърмореха полугласно на фарси. Прозорците на къщата бяха затворени с капаци, а от тънката тръба на покрива, която служеше за комин, не се виждаше дим.

— Сигурни ли са? — попита тя Холандеца със съмнение. — Убедени ли са, че немските агенти са живели точно тук?

Той сви рамене.

— Има много немци, дори в окупиран Техеран — напомни й той. — Кой знае дали са видели онези, които ни трябва?

Стояха на натрошените плочи, които някога бяха покривали улицата пред вече затворена фабрика. Сирануш си помисли, че тук сигурно са правили килими или са плетяли нещо. Беше покрила светлата си коса и стоеше чинно на няколко крачки от групичката мъже с леко сведена глава. Беше накарала Холандеца да натъпче оръфаното си кепе в чантата ѝ, преди да се качат в таксито с борците и да минат през лъкатушешките улички в по-бедната част на града.

— Какво искаш да направиш? — попита я той. — Да почукаш на вратата?

Сирануш тъкмо щеше да му отговори, когато чуха писъка. Крещеше мъж, но гласът му беше изтънял от агонията. Писък, който извираше от тялото и завърши с пъшкане.

Сирануш се втренчи в Холандеца с разширени очи.

— Говно — прошепна той.

Това беше полска ругатня, но Сирануш я разбра.

Иън научи, че най-старшият от петимата парашутисти се казва Ото Скорцени. По чин беше полковник и се движеше с толкова отработена увереност, че веднага стана ясно как той и хората, които командваше, бяха оцелели след скока право в ръцете на врага преди няколко седмици. Говореше немски с виенски акцент, а на дясната половина на лицето му имаше страшен белег от скулата до челюстта, все едно някой някога се беше опитал да среже лицето му на две.

— Ти си фехтовач — успя да произнесе Иън в един момент, когато експлозията на болката в слабините му беше твърде силна, за да я понесе със стиснати челюсти. Тези думи бяха нещо различно от

сляпата омраза, която плюеше като ругатни на английски, щом телената мрежа се впиваше в скротума му. Потеше се обилно и влагата по тялото му се смесваше с пръските кръв по бедрата му. Стискаше юмруци толкова силно, че ноктите му се бяха впили в дланите и по тях също личаха червени резки.

— Да — каза Ото и приближи лицето си до Иън. Имаше великолепен мустак, с който сигурно се гордееше и който вероятно беше опит да отклони окото от синкавия белег, който пресичаше бузата му като полумесец. — И ти ли се фехтуваш? С какво оръжие?

— С ума си — изпъшка Иън.

Ото отметна глава и се засмя.

— А сега нека те питам отново, командер Бонд. Колко души от компанията на господин Чърчил пътуват въоръжени?

— Не знам — отвърна Иън и стисна зъби. В крайна сметка това беше просто още един вариант на боя с брезови пръчки. Беше издържал в „Итън“, щеше да издържи и сега.

Пръчката с телената мрежа изсвистя свирепо напред. Той изпищя.

Този път болката го прониза чак в стомаха и Иън знаеше, че ще повърне. Догади му се, а пред очите му играеха черни точки. Ото натисна силно главата му надолу. Това не беше лесно, когато ръцете на човек са завързани стегнато за облегалката на стол, но черните точки изчезнаха. Иън погледна крадешком към Задик. Мислеше, че командирът на НКВД е изпаднал в безсъзнание преди час. Задик беше все още завързан за стола, а кожата му беше настръхнала. Локва кръв се съсирваше под седалката. На Иън му се догади отново.

Ото го вдигна нетърпеливо за косата.

— Чърчил носи пистолет — изрече той.

— А другите? Има войници? Телохранители?

— Разбира се. И две хубави момичета. Ще ти хареса да ги убиеш.

Глупави отговори. Банални. Нищо, за което си струва да умреш. Но така или иначе накрая щеше да умре, а хлапето в ума му умоляваше за малко почивка.

Ото дръпна главата му нагоре.

— Колко телохранители?

— Само един — каза Иън. — Шофьорът също има пистолет.

Вратата към предната стая беше откrehната и можеше да чуе как немците играят на карти и си говорят. Той концентрира измъченото си съзнание върху думите им, отделяше ги една от друга, за да ги разбере. Исканa храна и нещо за пиене, но Ото беше наредил никой да не напуска къщата под заплахa от разстрел като дезертьор.

— Един бодигард. Ти знаеш ли колко хора пазят Фюрера, когато отиде да се изпикае? — попита го меко Ото. — Осем. Да не ти казвам колко го слагат да спи. Радвам се, че започваш да ми отговаряш, командер. Но не вярвам на нито една твоя дума.

Телената мрежа изсвистя отново.

— Полковник!

Откъм предната врата се чу гласът на Ерик. Беше развълнуван, вероятно нещо спешно.

Ото погледна през рамо.

— Какво има?

— Радиото. Пиука.

Дървената пръчка удари силно гениталиите на Иън. Нещо сякаш избухна и той потъна с вой в мрака.

Колкото и да не харесваше съветското посолство, Грейс отиде да потърси Майкъл Хъдсън там малко след три часа следобед в сряда. Вчера се бяха разминали необяснимо и Грейс така и не успя да го попита за какво бяха говорили с Иън и имаше ли някакви планове. Преди двацет и четири часа беше отишла на пазара сама с надеждата да каже на Иън за обаждането на Професора и се рови из парфюмите, докато главата я заболя и й прилоша от миризмата. Искане да му съобщи, че каналът на Фехтовача е замлъкнал и всички бяха прецакани. Потрепваше от гърмежите от ауспусите на колите по улиците на Техеран, убедена, че това са изстрели и Чърчил е убит.

Но вчера Иън не се беше появил и Грейс се притесняваше.

Откри Хъдсън да стои в задимения салон с още поне десетина от хората от делегациите. Пушеха и пиеха уиски.

— Госпожице Коулс — поздрави я той официално, измърмори нещо извинително на един от помощник-секретарите на Антъни Идън. Грейс го познаваше по физиономия, но не и по име. — Мен ли търсите?

— Да, господин Хъдсън — отвърна тя колкото можеше по-служебно. — Имам съобщение за вас от министър-председателя.

Той сведе глава към нея, докато излизаха спокойно от салона.

— Въздухът навън е далеч по-свеж — отбеляза тя. — Сигурна съм, че една бърза разходка по алеята ще се отрази добре и на двамата ни.

— Тъкмо щях да предложа същото.

Кимнаха на униформения охранител от НКВД на предния вход, а той в отговор ги изглежда безстрастно. Студът навън сякаш зашлеви Грейс през лицето.

— Чак пощипва — каза Хъдсън.

— Зима е — отвърна тя. — Ходих до пазара вчера и днес. От Иън няма и следа.

Той я погледна косо.

— Мисля, че ти казах да оставиш Иън на мен. Не искам да се замесваш в това, Грейс. Може да е опасно.

— Имах съобщение за него.

— Аз щях да му го предам.

— Няма значение! — каза тя нетърпеливо. — Не се ли притесняваш, че нещо може да му се е случило?

— Сигурно си играе на шпиони с новите си приятели.

— Майкъл, това е сериозно. Иън чакаше новини от мен. Не би пропуснал срещата ни.

Той забави крачка.

— Какво е толкова важно?

Тя се смути и прехапа устни.

— Ти веднъж спомена Алън Тюринг. Каза, че не е много надежден.

— Казах, че е странен. Бих могъл да кажа и луд.

— Значи знаеш, че Тюринг прехващаше кодираните съобщения на Фехтовача?

Хъдсън кимна.

— Проклетият Иън — рече Грейс. — Ти нямаш право да знаеш това. Но предполагам, че при такива обстоятелства... Снощи говорих с Тюринг. Той казва, че Фехтовача е млъкнал. Точно, когато очаквахме да удари. Иън иска да разбере кой е този човек, къде е, а точно сега всички изчезват.

— Включително и Иън. Нищо чудно, че си притеснена. — Хъдсън се спря. Бяха стигнали почти до британското посолство. —

Виж, Грейс, имам представа къде е Иън и съм доста сигурен, че е в безопасност.

Тя пристъпи към него.

— Шегуваш се. Защо не ми каза?

— Защото нямаш право да го знаеш. — Той се усмихна измъчено. Това щеше да е тяхната шега, при всичките добронамерени лъжи, които си казваха. — Снощи говорих с връзката ми в НКВД. Иън е с една от техните групи. Оперативни работници под прикритие. Отвели са го в безопасна квартира. Хората на Берия ще го пазят там до края на конференцията. Не искат тип като Иън да изскочи изведнъж на сцената тъкмо преди това шоу да свърши.

— А защо не? — попита тя. — Нима историята на Иън за нацистите не съвпада с тази на руснаците?

— Съвпада, дори прекалено — каза сухо Хъдсън. — Знаеш ли, че са водели оцелелите парашутисти през цялото време чрез някакви двойни немски агенти? Знаели са точно къде са. Можели са да ги заловят по всяко време. Но са ги държали в резерв. Вероятно са планирали да ги пуснат в последния момент, за да могат да ги гръмнат публично и да се окичат със славата, че са спасили Чърчил и Рузвелт.

— Това е... това е отвратително.

— Това е комунистическа Русия.

— И смяташ, че Иън се е подвел и е приел този план за сериозен немски заговор?

— Със сигурност. С малко помощ от Тюринг. Естествено, че Фехтовача е замлъкнал — вероятно това е просто Серго Берия, който праща съобщения от мазето! В НКВД са измислили цялата схема и я ръководят от началото до края. Само че не са предвидили, че Иън ще се появи в Техеран. Неуправляемият елемент извън контрола им.

— И са го прибрали. — Грейс погледна назад към съветското посолство. — Копелета.

— Чичо Джо играе мръсно.

Тя се опита да проследи мисълта му. Всичко изглеждаше изключително смислено, но някъде се криеше подводен камък. Имаше проблем...

— Ами Памела? — каза тя.

— Памела?

— Книгата с кодовете, която намери сред вещите й. Ако Фехтовача е просто синът на Берия, защо Памела има книга с немски кодове? Дори не и за „Енигма“?

Майкъл вдигна ръце в безпомощен жест.

— Питай ме. Но съм сигурен, че Иън ще измъдри обяснение. Хайде, Грейс, да се махаме оттук. Мога ли да те черпя питие в бара на хотел „Парк“?

ГЛАВА 36

Първата мисъл, която прониза ума на Иън, беше, че трябва да е умрял. Смъртта беше единственото обяснение за сюрреалистичната смесица от болка и гласа на Сирануш. Болката беше истинска, но гласът сигурно беше халюцинация, а фактът, че Сирануш говореше на немски, само задълбочи убеждението му. Тя говореше твърде много езици. Все трябваше да има един, който не беше овладяла.

Устата му внезапно се изпълни със слюнки, когато мъчителната миризма на агнешко задушено от пазара подразни обонянието му. Топлината му превзе съзнанието му. Той се насили да повдигне глава и да отвори очи. Понечи да прошепне дрезгаво името ѝ. Сирануш. Устата и езикът му бяха отекли. Ръцете му бяха все още вързани, а крайниците му бяха безчувствени от липсата на кръв. Усети, че и очите му са подути. Лекото раздвижване събуди агонизиращата болка в скротума и пениса му и той проплака с глас.

Никой не отвърна.

Отново се насили и успя да отвори очите си едно по едно.

Светлината в задната стая беше оскъдна. Вратата към предната беше плътно затворена. До него Задик дишаше тежко като човек, чиито бели дробове бавно се пълнеха с течност. Ото не се виждаше никъде.

Тогава дочу гласа на немския полковник извисен в прелъстителен смях. Сирануш. Тя също се смееше и Иън осъзна, че е бил измамен от всички — от всеки, на когото се беше доверил, и че момичето е лъжкиня и кучка. Ото беше забранил всякакви контакти с външния свят, понеже знаеше, че Сирануш ще дойде да им помогне. Всичко беше нагласено предварително. Тя им беше донесла вечеря.

Щеше да нахрани враговете на Иън и да го гледа как умира.

По керамичните чинии потракваха прибори. Мъжете въздишаха от удоволствие след дълга глътка от бутилката. Някой се оригна. Болката в слабините му го подлудяваше. Искаше му се да пици, докато накрая угасне като свещ.

Не и пред това момиче.

— Благодаря, госпожице — чу се гласът на Ерих. На немски, естествено. Значи той още беше тук. Прозя се шумно, после още веднъж. Томаш каза нещо, което Иън не долови, а останалите немци избухнаха в смях.

Иън си помисли внезапно за Моки, как лицето на баща му постепенно избледняваше в спомените му и постепенно биваше заместено от образ от фотография. Не носеше нищо от душата му. Моки знаеше точно какво е смъртта. Не беше славна. Разкъсани на парчета топки. Моля те, мили Боже, помисли си той, като промени старата си молитва, помогни ми да посрещна смъртта като Моки.

От предната стая се чу трясък. Прекатури се стол. Никой от немците не говореше. Чуваше се единствено равномерно хъркане.

Вратата към неговата килия на смъртта се отвори. Тя стоеше и го гледаше, а в очите ѝ се четяха ужас и съжаление.

— Бонд — прошепна тя и пристъпи бързо до него. Държеше нож и бързо преряза въжетата на ръцете му. Той се опита да ги размърда, докато тя освобождаваше краката му, но те увиснаха като талпи.

— Ото — успя да процеди той.

— Упоен. Всички са упоени. Сложих опиат в храната.

— Ерих. Той не...

— Не ме предаде на тях? Не. Може би дори той иска да се измъкне.

Тя погледна през рамо, докато един мъжки силует изпълваше рамката на вратата.

Господи, помогни ни, помоли се Иън. После видя кой беше.

— Холандец — прошепна.

— Ще ти помогна да си облечеш ризата. — Полският пилот се потеше обилно, а ръцете му трепереха. — Шибани кучи синове — изруга той на полски. — Какво са ти сторили?

После видя Задик и избълва още псувни на полски.

— Маmicата му! Тия двамата няма да могат да обуят панталони. — Той се огледа из килера. — Одеяла. Трябва да има одеяла.

— Ей там — кимна Сирануш с глава към предната стая.

Холандеца изчезна от погледа на Иън. Той затвори очи за миг, докато Сирануш освобождаваше ръцете на Задик.

— Ще трябва да ги изкараме един по един — каза Холандеца.

— Арев? — попита Иън.

— Мъртъв е — отвърна кратко Сирануш.

Беше освободила краката на Иън и той се опита да ги раздвижи. Шиповете на агонизиращата болка пронизаха стомаха му дори само при потрепването на мускулите на бедрата му. Трябваше да се изправи и да се освободи от стола, но съзнанието му не се подчиняваше заради болката.

Холандецът повдигна едната му ръка, после другата, докато нахлузваше ризата му. Иън беше все още слаб, но тялото му възвръщаше сетивността си. Тялото му пулсираше от раменете чак до пръстите.

Холандеца го прихвана под мишниците.

— Псувай, ако ти олеква — каза той. — Сега. На три...

— Не — каза ясно Иън. — Изкарай първо Задик.

— Посланик Уинънт?

— Да?

Той надникна от конферентната стая. Заедно с Антъни Идън, министърът на външните работи на Чърчил, изпипваха предложението за границите на Полша след войната. Сталин изискваше границите да са по линията на пакта „Рибентроп–Молотов“ от 1939 г., който беше гарантиран от Хитлер, тъй като връщаше Украйна и Беларус в Съветския съюз. Британското правителство предпочиташе да следва линията „Кързън“ от Първата световна война и да даде малко повече земя на поляците. Рузвелт искаше Полша да придобие територии на запад, земи, отнети от Източна Германия. Беше наредил на Джил Уинънт да говори с британците. Ако някой можеше да договори компромис, това беше Уинънт.

Джил повдигна вежди учудено, тъй като пред него стоеше униформен офицер от НКВД. Мъжът наклони глава в жест.

— Трябва да отидете до телефона. Има обаждане за вас.

Той последва войника до телефонната станция на посолството. Нервният център на комуникациите беше на показ, за разлика от тайната стая, която Хъдсън беше открил под стълбите. Някаква млада жена му подаде слушалка и той я вдигна до ухото си. Жената остана права до него и не го изпускаше от поглед, както и офицерът от НКВД. Вероятно и на двамата беше наредено да подслушват разговора му. Той демонстративно им обърна гръб.

— Уинънт на телефона.

— Добър вечер, господин посланик.

— Господин Диба! Какво изключително удоволствие, сър!

— Също и за мен — отвърна Диба и веднага премина на френски. — Съжалявам, че прекъсвам съвещанията ви, господин Уинънт, но се натъкнах на лек проблем в хотел „Парк“. На един стол във фоайето седи дълбоко заспала жена в британска униформа. Според нас не е от гостите ни.

Уинънт се смръщи.

— Да не е член на окупационния корпус?

— Не смятам така. Когато пристигнах както обикновено за обяд, я забелязах в бара на хотела. Бих добавил, че й обърнах внимание, понеже беше в компанията на вашия американски приятел. Онзи с име на река.

— А къде е сега господин Хъдсън?

— Определено не се намира в хотел „Парк“. — Диба се поколеба. Уинънт едва ли не го чуваше как мисли. — Опитавме се да събудим младата дама, но тя все още е доста безчувствена. С оглед на това, а и заради един подобен инцидент с една друга млада англичанка, реших да се обадя на вас, сър, вместо в британското посолство.

— Разбирам — каза бързо Уинънт. Щеше да намери Сара и да вземе кола на посолството. — Накарайте я да изпие малко кафе, господин Диба. Ще дойда колкото се може по-бързо.

Задик още беше в безсъзнание, а дишането му беше затруднено. Иън предположи, че е едва ли не в кома и завидя. Човекът беше почти мъртъв и не чувстваше нищо. Това позволи на Холандеца да покрие тялото му с одеяло и да го вдигне като голям чувал с картофи. Обърна се внимателно и прекрачи през пълната със спящи командоси стая.

— Вода? — попита го Сирануш.

Иън надигна глава.

Тя задържа чаша до устните му и той усети как течността се стича по устните му и капе по брадичката му. Опитва се да вдигне ръка, за да избърше уста, и откри, че може. Хвана чашата, пи сам и погледна Сирануш.

— Имате ли кола?

— Такси. Платихме му да чака.

— Къде отиваме?

— Обратно на пазара.

Иън поклати глава.

— Задик има нужда от лекар. Аз също. Този път отиваме в посолствата. Ти също, както и Холандеца. Там ще е по-сигурно.

— Можеш ли да стоиш прав?

Иън я погледна в очите. Не видя сълзи на съжаление, само ледена решителност.

— Мога да опитам. Нека се подпра на теб.

Той обхвана раменете ѝ и стисна зъби. Кръвта от разкъсаните му гениталии се беше стекла на съсиреци по счупената седалка на стола. Като залепнал бинт, помисли си той — откъсни го наведнъж с едно движение. Той се облегна с ръце върху крехките рамене на момичето и се насили да се оттласне с бедра.

Пред очите му отново затанцуваха черните точки на болката. Сирануш загуби равновесие и отстъпи крачка назад. Той се олюляваше и стенеше, но не изкрещя. Причерняването постепенно отмина. Вече стоеше сам на краката си.

Уви се с одеялото, което тя му подаде и я подкани:

— Да се махаме.

Промъкнаха се внимателно в предната стая. Минаването през нея продължи сякаш цяла вечност. Бяха ужасно шумни, стояха като голи пред всички. Иън помисли, че всеки момент някой от мъжете ще се събуди и ще посегне с отработван с години рефлекс към оръжието.

Ото се беше проснал върху масата с глава върху ръцете. Иън се изкуши да вземе ножа, с който Сирануш беше срязала въжетата, и да го заби в гърба на мъжа, но тя го водеше внимателно покрай стената, далеч от телата, а той беше твърде немошен да ѝ се противопостави. Нито пък имаше достатъчно сили да замахне с нож.

Предната врата на къщата се отвори бавно. Холандеца надникна и пое дъх да каже нещо. Тъкмо тогава се чу тъпо „поп“, сякаш някой беше отворил бутилка от любимото шампанско „Пол Роже“ на Памела и Холандеца забрави завинаги какво щеше да каже. На лицето му се изписа удивление, той рухна внезапно на колене и падна по лице на пода.

В гърба му зееше чиста черна дупка.

Иън отмести очи от мъртвия поляк към човека до вратата.

— Хъдърс — каза той. — Чудех се кога ли ще дойдеш тук.

ГЛАВА 37

Майкъл Хъдсън ги държеше на мушката на своя пистолет „Хай Стандарт“ калибър 5,6 мм с вграден заглушител — служебното оръжие на Бюрото за стратегически операции. Чудесен инструмент да убиеш човек посред бял ден.

Той избута с крак тялото на Холандеца навътре в стаята и затвори вратата. Полският пилот лежеше като куп стари дрехи на прага.

— Питам се откога ли знаеш? — рече той.

— Откакто чух за онзи тефтер с немски кодове сред вещите на Пам Чърчил — отвърна Иън. — Ти и аз знаем, че Фехтовача използва кодовете на „Енигма“.

— Моя грешка.

Иън си пое въздух. Болеше го дори от вдишването.

— Пами знаеше, че ти ще се разровиш из нещата ѝ в Гиза. Ти си се опасявал, че тя ще каже на Чърчил, затова си сложил нещо в шампанското ѝ, като си се надявал, че ще умре. Но когато е оцеляла, си бил принуден да я спреш и да изфабрикуваш правдоподобна причина за опит за самоубийство. Но си направил грешка, Хъдърс. Нямало е как да сложиш в стаята ѝ кодираща машина „Енигма“. Сигурен съм, че в хотелската ти стая в „Парк“ има такава, но тя ти е трябвала за тази операция. И си показал на Грейси някакъв съвсем фалшив бележник.

Той сви леко рамене с приведена глава.

— Не знаех, че си тук в Техеран, Джони. Нито пък че Грейс ще ти каже за Памела. Опитах се да те измъкна от всичко това. Защо не се прибра у дома?

— Защото никога не правя онова, което ми казват.

Майкъл прескочи тялото на Холандеца и остави с въздишка пистолета си на масата.

— Не. Не го правиш, нали? Пак си говорим за случая с раираните панталони от „Итън“.

Иън затвори очи. Все още се облягаше тежко върху Сирануш.

— Де да беше. Ще ми се да имаше поне една причина и този път да застана до теб Майкъл. Но сега служим на различни каузи.

Майкъл прокара пръсти през косата си.

— Застани до мен! Никой не застава. Затова беше онзи проблем с панталоните, Джони. Ти тогава се направи на глупак, сега правиш същото. Мислиш си, че си ме предал, но аз ще съм онзи, който ще излезе оттук жив.

— Ти предаде себе си — отвърна Иън рязко. — При това доста рано, още в началото на играта. Остави ме жив онази нощ в Гиза, когато ме прободех в гърба и ме удари по главата. Фехтовача трябваше да ме довърши, щеше да ме убие. Това беше противоречие. Не можех да го разбера. Основното правило на Алън Тюринг за разбиването на кодове — противоречието, което крие ключа към всичко.

— Сещаш се, никога не съм искал да те наранявам.

— Защото това би означавало да убиеш частица от себе си — продължи неумолимо Иън. — Знам. Постъпи глупаво, Хъдърс, като си позволи някакви чувства. Това е лукс, който тип като теб не може да си позволи.

Лицето на Хъдсън се присви като от спазъм. От съжаление? Или от тъга?

— Тип като мен. Типовете като мен са онези, които наистина водят войната — каза той. — За разлика от типовете като Иън Флеминг, които само си мислят, че го правят. Джони, ти живееш в собствен шибан фантастичен свят. Не си излизал от него, никога. Харесва ти да мислиш, че нарушаваш правилата, но всъщност не си нарушил нито едно важно правило. Никога не си убивал човек, просто защото си можел да го направиш, нито пък си гледал как най-голямата надежда на нацията се взривява и избухва в пламъци. Ти нямаш такава сила. Ти си герой от старата школа. И ще умреш смешно. Смъртта ти ще е смехотворна. Знаеш ли каква загуба смятам, че ще е това?

— Сигурно така ще е най-добре. — Тъга за двамата им сви сърцето на Иън, но той я потисна. — Не съм способен да живея в твой свят.

— Не. Знам го от години — кимна Хъдсън и погледът му пробяга по спящите немски командоси. — Какво е станало тук? Хлорал?

— Барбитурати — отвърна ясно Сирануш. — Много по-ефективни са.

Хъдсън наклони глава и я изгледа.

— Трябва да взимам уроци от теб, сладурче. Ела тук и ме целуни.

Тя не пусна Иън, но той усети как тялото ѝ се стяга.

— Сирануш — каза той бавно. — Тя е Котенцето, нали?

— Разбира се — отвърна Хъдсън с бегла усмивка. — Беше внедрена в операцията на НКВД. А между другото въвлече и теб. Тя ме информираше. Но не знаех, че командер Бонд е моят стар приятел Иън.

— Но тя не можеше да ме остави и да умра — каза Иън и я стисна по-здраво.

— Тя е жена. Емоциите са нейната слабост.

— Не бъди толкова шибано покровителен. Тя струва колкото десетима като теб.

Хъдсън бутна пистолета настрани и повдигна главата на Скорцени. Огледа го и дръпна единия клепах.

— Колко от онова си им дала?

— Не знам — каза вдървено Сирануш. — Може би твърде много. Трябваше... да стигне.

Хъдсън пусна полковника и го остави да се свлече на пода. Дръпна стола на Ото и седна.

— Господи, какъв ден — въздъхна той. — Трябва да направим кафе и да почнем да им го наливаме в гърлата, иначе от тях няма да има никаква полза. Остави Иън и се залавяй.

— Не мога да седя, старче — рече Иън, преди Сирануш да успее да помръдне. Олюляваше се, както се беше облегнал на нея, и се съмняваше, че тя щеше да успее да го издържи още дълго. Стегна се и призова последните си сили, за да се изправи срещу Хъдърс. Нямахше начин да се покаже като слабак. — Задникът ми хич го няма. Коего ме присеца — ти и Задик ли уби?

— Ако имаш предвид онзи окървавен труп в таксито, да, не ми пукаше. Така или иначе нямаше да изкара до полунощ. Какво ти направиха, Джони?

За секунда на Иън почти му се стори, че Майкъл действително се интересува.

— Ще ти дам да погледнеш, ако си много добро момче? — каза той.

— Трябва му лекар — намеси се рязко Сирануш. — Загубил е твърде много кръв. Ще развие инфекция, ще го втресе...

— Няма как да стане тази вечер — намръщи се Хъдсън. — Последната официална вечеря на конференцията трябва да започне всеки момент. Ще има целувки, фанфари и всякакви глупости, които няма да вълнуват никого на сутринта. Трябва да стоим мирно и да почиваме. Да разбудим войниците и да довършим нещата.

— Операция „Дълъг скок“ — попита Иън.

— Естествено. Утре всички са чао-чао — усмихна се Майкъл пакостливо като едно време. — Изпращането ще е адски зрелищно, Флем.

Сара Оливър и Джил Уинънт бяха прихванали Грейс Коулс помежду си и крачеха напред-назад из личната трапезария на хотел „Парк“. Аболхасан Дибя беше съобщил за инцидента на полицията в Техеран, тъй като, обясни той, не можеше да позволи гостите на хотел „Парк“ да бъдат дрогирани в бара му. Уинънт се беше обадил до британското и съветското посолство, настоя да повикат на телефона Майкъл Хъдсън, но не успяха да го открият никъде. Нямаше го и в стаята му в хотела. Явно беше зарязал Грейс Коулс във фойето и беше изчезнал.

Главата на радистката се полюшваше като куклена, очите ѝ бяха затворени, но тялото ѝ не тежеше като мъртво и от време на време тя простенваше слабо, което подсказваше, че идва в съзнание.

— Не са ѝ сипали колкото на Памела, а? — каза Сара.

— Вероятно само една доза — отвърна Уинънт. — Памела е взела още една, като си е лягала. А това повдига въпроса дали Грейс е трябвало просто да заспи, или Памела е трябвало да умре?

Сара поклати глава. Беше свалила обувките си на ток и вървеше по килима по чорапи, като си даваше сметка, че се уморява и изпада в паника. С Джил трябваше да се появят на последната тристранна вечеря тази нощ. Отсъствието им от съветското посолство щеше да бъде забелязано. Тя можеше да се оправдае с главоболие, но ако Джил не отидеше, това щеше да е грубо нарушение на дипломатическия протокол, граничещо с обида.

— Сигурно и двете — каза тя. — Отровата е оръжието на убийците — нека Бог избере. Хлоралът е пасивен агент, той поражда

редица реакции, които може да доведат до смърт или не. Точно като човека, който го предписва.

— Не бих нарекъл това страхливост.

— Не би?

— Това е висша проява на егоизъм. Всеки, който повярва, че е оръдие в ръцете на съдбата, е убеден, че може да контролира бъдещето.

— Нима това ми прилича на Майкъл Хъдсън?

Уинънт присви устни.

— Вчера не бих си го и помислил.

— Значи е твърде вероятно да е той — заключи Сара. — А това означава, че е достатъчно умен да укроти самолюбие то си дори още повече. Но какъв е смисълът, Джил? Защо да трови тези жени?

Той не отвърна веднага. Беше убеден, че дрогирането на Памела е опит за убийство, тъй като тя беше заловила Майкъл Хъдсън на сред опит за шпиониране. Нали точно той беше открил бележника с немските кодове сред вещите ѝ в Гиза? Или цялата история беше лъжа?

Уинънт обаче не можеше да си обясни решението да отрови Грейс. Какво знаеше тя, или, по-скоро, какво би могла да направи, че да застраши Майкъл Хъдсън?

— Казваш, че тя работи за Исмей-Мопса? — попита той Сара.

— Като личен асистент.

— Значи тя знае доста за планове на премиера.

— Със сигурност. Та тя е довереница на Мопса, разпраща всичките разузнавателни данни. Стоеше в комуникационната стая през почти цялата конференция. Тъкмо тя ми осигури телефонна връзка с майка, когато бях принудена да се обадя и да съобща лошата новина за Памела.

— Комуникации — каза замислено Уинънт. — А да имаш идея как се е запознала с Хъдсън?

— Тя е стара тръпка на Иън Флеминг. Той и Хъдсън все се мотаят заедно.

Внезапно момичето, което се тътреше между тях, повдигна глава.

— Иън — едва доловимо се отрони от устните на Грейс.

Сара и Уинънт замръзнаха на място. Клепачите на Грейс потрепваха.

— Бързо — реагира Сара. — Още кафе.

— Съвсем студено е.

— Има ли значение?

Сложиха Сара на дивана. Тя определено беше будна, гледаше неподвижно пред себе си като омагьосана от странните неща наоколо.

— Главата ми — простена тя.

Сара подпря тила ѝ с ръка и поднесе чаша с кафе до устата ѝ. Грейс го вкуси и се намръщи, но задържа чашата с длан.

— Къде съм? — каза тя след няколко секунди.

— В хотел „Парк“ — отвърна Уинънт.

Грейс затвори очи.

— Пияна ли съм?

— Пила си едно питие. Смятаме, че си дрогирана.

— Това е лудост.

Джил погледна към Сара. Тя разтърси Грейс леко и я попита:

— Кой ти взе питието?

— Майкъл — рече тя и отвори очи. — Майкъл. Той е бил и с Памела.

— Браво на момичето — похвали я Уинънт. — Вече можеш да мислиш.

— Господи! — Сара отблъсна чашата с кафе и се опита да стане от дивана. — Иън. Казах му всичко за Иън.

— Флеминг би трябвало да е вече в Англия — успокои я Сара.

— Колко е часът? — продължи Грейс, като все още се опитваше да се изправи.

Уинънт се пресегна импулсивно и ѝ помогна.

— Почти седем вечерта.

— Значи в Англия е четири и половина.

— Там някъде — кимна Сара.

Очите на Грейс бяха широко отворени. Тя тръгна нестабилно към вратата на трапезарията, като се държеше здраво за ръката на Уинънт.

— Той е искал да ме премахне от пътя си. В случай че Тюринг се обади или прати телеграма.

— Кой? — попита изумен Уинънт.

— Фехтовача. Майкъл — тя го стисна за ръката. — Трябва да се върна в посолството.

Сложиха Иън по корем върху два близки стола. Хъдсън започна да свестява парашутистите, докато Сирануш се опитваше да промие раните на Иън. Ползваше гореща вода и марля, която откри в полевия превързочен пакет в една от раниците на немците. В него имаше и таблетки йод, тя разтвори една в лъжица вода и я сипа върху грозната разкъсана рана. В едно от чекмеджетата намери нож с дървена дръжка и я втъкна между зъбите му, за да я ухапе като куче. Докосна го и зъбите му се впиха дълбоко в нея.

— Да беше ме чул — прошепна тя. — Трябваше да стоиш далеч от всичко това.

— Но тогава никога нямаше да се срещнем — изпъшка той. — Само помисли колко трагично щеше да е това, Котенце.

— Казвам се Сирануш.

— А, да. Значи, все пак поне едно нещо от всичко, което си ми казала, е било вярно.

Усещаше как тя се напруга, докато обработва раните му, и за миг се уплаши, че ще му причини болка нарочно. Но Сирануш се владееше. Палецата болка от йода затихна и Иън отново си пое дъх.

— Как се срещна с Хъдърс? — попита той.

— Още преди години. Преди войната. Той познаваше Назир.

— Назир явно е играел за двете страни.

— Назир играеше само за себе си. Не забравяй, че беше от Съветите.

— А ти? Каква игра играеш ти, Сирануш?

Тя натисна марлята и я прокара умишлено грубо по раната. Нямаше да се мине с нежност, Сирануш не беше такава жена. Въпреки всичко, той й се възхищаваше. Възхищаваше се на вътрешната убеденост, която я поддържаше жива.

— Искam отмъщение.

— Да отмъстиш на кого? На нас? На Съюзниците?

— Не, не — поклати глава тя и той зърна водопада от руса коса.

— Аз харесвам Съюзниците! Един ден ще живея с Хъдсън в Америка.

— Значи такава лъжа ти е пробутал.

— Но първо трябва да отмъстя за родителите си. Майка ми умря в лагерите на ГУЛАГ. Баща ми изчезна кой знае къде. Аз и брат ми бяхме захвърлени в лагерите на НКВД. Убиха Степан, застреляха го,

задето опита да открадне хляб. Беше само на единадесет години. Не можах да го спася. Не можах... А аз...

— Израснала си с гняв в сърцето.

— Бях продадена на Назир. Бях на четиринадесет. Това беше преди шест години.

Иън бързо осмисли новата информация. Значи Назир не ѝ е бил дядо. Животът на едно младо момиче беше откупен с пари, а това подсказваше нещо много по-отблъскващо.

— Ти искаш да убиваш — каза той. — А Назир е вече мъртъв.

— Погрижих се за това. Канех му се от много години.

Нож в сънната артерия. Какво беше казала? Че пазарската ѝ кошница била паднала на пода. Зеленчуците се изцапали с кръв...

— А сега? Кого ще убиеш сега, Сирануш?

Тя притихна. Пръстите ѝ притискаха раните му, колкото и да го болеше.

Той не попита отново. Вече знаеше отговора.

ГЛАВА 38

И последната вечеря приключи, помисли си Чърчил с въздишка. Какво ли в крайна сметка бяха постигнали тази вечер, или пък която и да е вечер? Нападението на Съюзниците щеше да е през май, твърде рано и на грешното място. Сталин се съгласи неохотно да допусне избори в Прибалтийските държави, но беше настоявал безкрайно след войната Полша да се управлява от „правилните“ поляци. Това, разбира се, означаваше, да се управлява от комунистическите партизани, а не от членовете на правителството на Сикорски, което Чърчил държеше в Лондон. Изгнаници. Идън предложи границите на Полша да минават по линията „Кързън“, но почти никой не му обърна внимание. Вместо това Сталин говореше за Германия — как тя трябвало да бъде напълно разпокъсана след войната. Чърчил реши, че тук има нещо лично. Хитлер беше забил нож в гърба на Сталин, а като отмъщение той щеше да изтрие всички немци от лицето на Земята.

Малко или повече се приеха желанията на Чичо Джо. Германия щеше да бъде разпарчетосана, Франция щеше да загуби колониите си, а на останалата част от Европа нямаше да бъде позволено да формира съюз или федерация. Съветският съюз щеше да остане единствената сила на континента.

А Великобритания, помисли Чърчил, щеше да си остане само остров на задника на географията.

Уинстън беше разочарован и объркан. Мечтата на Сталин никога нямаше да доведе до мир в Европа, просто щеше да даде на европейците повод за недоволство. Основание за омраза. Боен зов за следващото хилядолетие. Надяваше се Франклин също да го разбира.

Наистина, Рузвелт беше слушал повече, отколкото беше говорил. Уинстън предполагаше, че си запазваше мнението, докато реши кой ще спечели спора — Русия или Великобритания. Засега обаче сякаш залагаше на Сталин. Откакто беше потеглил от Англия, Уинстън не се беше чувствал по-съсипан и болен, сякаш бронхитът разяждаше дробовете му. Утре самолетът му щеше да се върне в Гиза, щеше да

прекара още няколко дни под египетското слънце и да се надява, че застаряващото му тяло щеше да се възстанови.

Някой почука леко на вратата на спалнята му.

Той бързо допи уискито си и се приведе в стола си. Издиша и долови тънкото свирене в гърдите си, сякаш от спукана гума. Помнеше този звук от окаяните последни дни на баща си. Смъртта чукаше на вратата.

Надигна се и се запъти към вратата, като се загръщаше с халата, сякаш искаше да прикрие отчаянието и депресията си. Ако имаше късмет, там щеше да е Памела. Памела с победоносно изражение, предизвикателни къдрици и размахваща бутилка „Пол Роже“ в ръка. Но не, Памела се беше променила значително, откакто се беше замесила в онзи скандал. Сякаш го избягваше.

Той отвори вратата.

— Татко.

— Сара.

Лицето ѝ беше преbledняло като свещ, беше изтощена. Това пътуване я беше изцедило до крайност.

— Липсваше ни на вечеря, скъпа — рече дрезгаво той. — Маршал Сталин беше запазил специално място за теб на масата си. Дори и в най-добрите си моменти той е абсолютен тъпанар и щеше да ти е доста скучно с него, но...

— Можеш ли да ми отделиш минута?

— Тъкмо си лягам — намръщи се тежко той.

— Може, но те чака много важно съобщение. В комуникационната стая.

— Разбира се — кимна той. — Идвам.

Грейс Коулс седеше в малка конферентна стая на приземния етаж на посолството. Беше сменила силното кафе с вода с лед и си беше облякла нова униформа. Опиянението отпреди няколко часа беше изчезнало. Джил Уинънт беше придърпал още един стол до масата. Не беше свалил палтото си, тук нямаше камина и стаята беше направо ледена. Чърчил беше сменил халата със свободен панталон и куртка — предпочитаното му бойно облекло.

— Господин премиер, докато съм отсъствала този следобед, Алън Тюринг се е обадил по Секрафона — започна Грейс. — Колега от посолството се е опитал да запише съобщението, но Тюринг е искал да

говори лично с мен. За жалост, успяхме да се свържем с него едва след три часа.

— Напуснала си поста си, а, Коулс? Не е типично за теб.

— Напълно съзнавам това, сър — каза тя. — Поемам пълна отговорност за нарушението.

— Глупости! — намеси се Сара Оливър. — Тя беше упоена, татко, точно като Памела.

— Ако бях останала на дежурство — възрази Грейс, — вместо да си позволя да бъде отведена до хотел „Парк“, щях да предотвратя целия инцидент и да приема обаждането на Тюринг.

— Но вместо това случилото се с теб ни позволи да определим модела — каза Уинънт. — А това е безкрайно ценно.

— Беше ми казано, че сте получили важно съобщение! — избухна Чърчил. — Заради това станах от леглото. Коулс, ако обичаш, давай по същество.

— Да, сър. — Тя сведе поглед към бележките си. — Професор Тюринг прехващаше и декодираше немски съобщения, пратени по специфична честота чрез машината „Енигма“. Той смята, че са от агент, известен само с кодовото си име Фехтовача.

— А, онзи, дето уж иска да ни избие всичките.

— Да, сър. Както сте осведомен, Тюринг се свърза с командер Флеминг от Военноморското разузнаване с новината, че Фехтовача явно е един от членовете на делегациите на Съюзниците. Флеминг поиска от Тюринг да проследи съобщенията на Фехтовача. Днес Тюринг е прехванал комуникация с Берлин. В нея се указва едновременно нападение срещу господин Рузвелт, маршал Сталин и срещу вас, сър. Ще бъде предприето утре, приблизително около девет часа сутринта.

— Да го вземат дяволите. — Чърчил изгледа последователно Коулс, Сара и Уинънт. — По това време утре всички трябва да потеглим оттук и да тръгнем към летището. Предполагам, че онзи тип смята да ни приклепти всичките при портите. Да хвърли една-две гранати в колите. Няма да се измъкне далеч, Сталин ще се погрижи за това! Тук има три хиляди от онези озверели войници от НКВД, маршалът ги е докарал и само опъват каишката. Ако ги пусне...

— Татко — посегна Сара към ръката му. — Джил казва, а аз вярвам, че е прав, че ти не бива да си тук утре сутринта каквото и да

става. Трябва да си събереш багажа и да тръгнеш за летището още сега. Дори и да се наложи самолетът да изчака до изгрев, за да излети, пак ще си сред британски войски. Там ще си в пълна безопасност.

— Да подвия опашка и да избягам, а? Като крадец в нощта? А какво ще си помисли Рузвелт? Да не говорим пък за Сталин, онзи ще го приеме направо като обида.

— Бих поискал разрешение, сър, да информирам президента Рузвелт лично за заплахата — каза Уинънт. — Възнамерявам да изложа ситуацията пред него и пред началника на Секретните служби Сам Шварц и да настоявам да бъдат взети подобни мерки — отпътуване още тази вечер за американската легация или за хотел „Парк“. Ако двамата тръгнете от различни места, общата атака няма да е възможна.

— Франклин надали ще побегне, Джил — отвърна Чърчил. — Няма да иска да се изложи пред безценния си домакин. Няма да иска да накара Чичо Джо да се чувства неловко. Дори да споделим подробности от УЛТРА с Франклин, а аз нямам нищо против, той пак няма основание да вярва на Тюринг. Само не ми казвайте, че Професора има някаква представа кой е Фехтовача. Ето това би разбило някои шифри!

Грейс Коулс си позволи да се обади за пръв път от няколко минути.

— Той вече започва да има представа. Всички имаме представа. Но нямаме категорични доказателства.

Чърчил присви очи и ги огледа по ред.

— Доказателство, а? Какво рекохте преди малко — онова, че Коулс била дрогирана? В оня шибан хотел? Пила едно питие в бара, предполагам, като бедната Пами. Кой ти взе питието, Коулс?

Тя се изчерви силно.

— Съжалявам, сър, но не мога да ви кажа това.

— Не можеш или не искаш?

— Нямам доказателство за вина, сър. Само силно подозрение.

— Аха, а онзи тип е твърде нагоре по веригата — кимна Чърчил.
— Ако грешиш, това ще доведе до скандал. Публичен. Някой ще дръпне конците. Разбирам.

Около масата настана тишина.

— Татко — каза Сара, — трябва да се пазиш. Твърде важен си за изхода на войната, за да си играеш на герой.

— Аз никога не си играя скъпа. Уинънт, отговори ми — нали всички сме съгласни, че Фехтовача е един от нас?

— Да, сър.

— И така има достъп до най-тайните ни съвещания.

— Има.

— А ако се втурнем към летището посред нощ, каква, смяташ, ще бъде най-вероятната възможност?

Уинънт огледа хората около масата.

— Ще осуетим плановете му. Ще предотвратим нападение. Ще спасим живота на тримата най-важни мъже за победата на Съюзниците.

— Вероятно — проточи Чърчил. — Но също така ще оставим и негодника на свобода.

Всички отново млъкнаха.

— На свобода, за да може да докладва в Берлин всичко, което е узнал тук. Ако се е провалил в основната си задача, той ще иска да си купи благоволение, като даде в замяна нещо с изключителна стойност. Как смятате, посланик, коя е най-важната информация, която Фехтовача би могъл да предаде на нацистките си господари?

— Датата и мястото на нападението на Съюзниците в Европа — въздъхна тежко Уинънт.

— Операция „Овърлорд“ — повтори Чърчил, издаде долната си челюст като булдог и ги изглежда един по един. — Тази операция е вече планирана и е опасно начинание. Това е пресичане на Ла Манша право срещу укрепени отбранителни линии. Десант под ужасен вражески огън. Ще жертваме безброй животи — това го знаем със сигурност — дори и да успеем да изненадаме врага. Ако позволим точните подробности на операция „Овърлорд“ да попаднат в ръцете на Хитлер, ще загубим повече от това. Ще загубим войната.

— Не бихме ли могли да арестуваме нашия заподозрян и да го задържим за неопределено време? — обади се Сара.

— А по какво обвинение? Да си намерила радиостанция в багажа му? Или пък хлорал в джоба му?

Уинънт се прокашля.

— Въпросният заподозрян, господин министър-председател, всъщност изчезна.

— Ами, тогава — каза Чърчил и избута стола си назад, — трябва да се сдобием с доказателства за предателството. Предполагам, че до утре сутрин в девет часа ще разполагаме с множество такива. Сара, скъпа, би ли събудила Томпсън? Прати го при мен.

Уолтър Томпсън, телохранителят на Чърчил, му беше спасявал живота повече пъти, отколкото някой би могъл да преброи.

— И, Уинънт, моля ви, информирайте господин Шварц за нашето съвещание. Кажете му, че ние, като истински англичани, възнамеряваме да не се отказваме и да останем по местата си.

**ДЕН ПОСЛЕДЕН
ТЕХЕРАН
ЧЕТВЪРТЪК, 2 ДЕКЕМВРИ 1943 ГОДИНА**

ГЛАВА 39

Беше шест и половина сутринта.

Иън беше прекарал цялата нощ легнал до корем. Бяха го сложили върху някакъв стар спален чувал. Сирануш беше срязала долното му бельо, за да могат обработените с йод рани да дишат, така или иначе върху тях не можеше да се метне одеяло. Ото беше легнал в спалнята като офицер с най-висок чин, Хъдсън не беше мръднал цяла нощ от стола, не беше мигнал, чакаше.

Около три часа през нощта Иън зададе въпроса, който беше запазил тъкмо за тези тайни добри.

— Кога се промени всичко, Хъдърс? Кога ни остави зад борда?

Стаята продължи да глъхне в тишина. Майкъл сигурно спеше. Мина известно време и Иън се зачуди дали е задал въпроса си на глас.

— Не съм те изоставил — рече изведнъж Майкъл. — Ти ме остави да си тръгна.

— Да си тръгнеш?

— Като онзи ден край Денсинг Ледж. Когато се гмурнах до дъното. Видях те как риташе към повърхността. Изостави ме.

— Върнах се — каза Иън. — Върнах се и те спасих.

— Но не и когато беше наистина важно. Не и когато наистина се давех. През онези години в Ню Хейвън. И след това.

— Не знаех. Ти не ми каза.

Колко типично за Хъдърс, помисли си той, да обвинява него. О, той знаеше как да накара Иън да се чувства виновен.

— Ти така и не си направи труда да попиташ — каза Майкъл и надигна глава в сумрачната светлина на квартирата. — Нямаше за какво. Ти винаги си имал свое място в света. Ти, Ив и Питър. Но ти си важен. Аз бях само някакъв придатък.

Иън можеше да възрази. Да спори. Но самосъжалението зад думите на Майкъл беше толкова явно, че му се догади.

— И реши да се присъединиш към семейството на Хитлер? — попита той. — Струва ми се малко крайно.

— Не, Хитлер се присъедини към моето — отвърна Майкъл. — Не се подвеждай, Джони. Той е под моя власт. От години насам.

Нещастен глупак, помисли Иън. Повече не му обели и дума.

Събуди се на зазоряване, но Майкъл вече го нямаше. Беше целият схванат от лежането по корем на пода, но не усещаше зимния студ. Надигна се на ръце, като се потеше и трепереше едновременно.

Имаше треска.

Устата му беше пресъхнала, а ъглите на стаята се размиваха и се свиваха пред очите му. Видя как парашутистите започнаха да се надигат, изсипваха се като чудовища от спалните си чували. Изведнъж над него се надвеси някакво лице, подуто, почти неузнаваемо. Той се стресна и падна на земята.

— Много е горещ — прошепна Сирануш.

Иън се опита да надигне клепач, но гротескната фигура се беше махнала. Долната част на стомаха му пулсираше и той изстена.

— Тук съм. — Тя се беше върнала, притискаше студена кърпа към челото, врата и докъдето стигаше по лицето му. — Пийни малко вода.

Той се опита да се изправи отново, а тя остави няколко капки да се стекат между устните му.

— Така. А сега две хапчета морфин.

— Откъде ги намери?

Тя се усмихна с онази крива пиратска гримаса, която той толкова харесваше.

— Бяха в джоба на униформата ти. Задик ми ги даде, когато се преобличаше още тогава на пазара.

Той глътна хапчетата с малко вода и отново се отпусна на пода. Съзнанието му се отнесе в трескави сънища.

— Това копеле ще пукне скоро — чу той да казва Ото Скорцени откъм вратата на спалнята. Гласът му достигна до Иън някак бавен, нисък и изкривен, сякаш от повреден грамофон.

Сирануш не отговори.

Осем сутринта.

Когато Иън се събуди отново, в стаята се усещаше силен аромат на кафе. Треската му не беше преминала, но болката се носеше някъде над него като балон с хелий. Болката беше напаст, пречееше му да мисли като досадна муха, но от време на време успяваше да я изтика

от ума си и се насили да се концентрира и да разбере халюцинациите си. Немците ядяха пресен хляб, Майкъл тъкмо го беше донесъл, и челюстите им се движеха флегматично като на преживящи крави. Подмятаха си шеги, които той не можеше да чуе, или гледаха разфокусирано в пода през краката си. Светлината, която се процеждаше през капациите на прозорците, беше много по-силна.

До лакътя му се появи чаша кафе.

— Опитай се да пийнеш — прошепна Сирануш. — Може да ти помогне.

— За какво?

— Трябва да се изправиш.

— Не мога — изсъска той.

— Трябва. Той има планове — рече тя и метна бърз поглед през рамо. Иън проследи посоката и видя Ото.

Немският полковник беше в добро настроение и тупаше един от войниците си по мускулестото рамо. Сигурно се дължеше на замайването му или на странния ъгъл, под който гледаше, но всеки един от парашутистите му се струваше огромен, като на помпан. В Англия такива канари обикновено ги показваха в цирка.

— Пак ли ще ме измъчва?

— Не мисля. Вече няма значение какво знаеш. — Сирануш стоеше присвила коляно край него. Иън наклони глава.

— Защото копелето ще пукне скоро?

Тя го погледна в очите и бързо извърна глава.

— Трябва да тръгвам. Моля те, би ли изпил кафето?

— Тогава ще трябва да пикая — намръщи се той, като се надяваше ефектът да е комичен. — Нямах представа колко мъчителна е тази мисъл.

— Ако се опиташ да станеш — каза тя търпеливо, — ще те отведе до тоалетната.

Той кимна. Тя беше права. Трябваше да стане от пода. Щеше да е унижително да умре като парализирано животно.

Много добре, господин Бонд. За Англия и за Тайните служби на Негово величество...

Той се понадигна на ръце и с треперене сви първо единия, а после и другия крак. Стоеше на четири крака и се олюляваше, а разкъсаната плът висеше от тялото му. Морфинът обаче притъпяваше

острието на ножа, който сякаш разрязваше слабините му и придаваше цвят на звездите, които се виеха пред очите му. Иън си пое дъх на пресекулки и посегна към ръката на Сирануш.

Тя му помогна да се надигне още малко. Той ругаеше, без да спира, но постепенно се изправи с нейна подкрепа. Уви се с одеялото като с плащ и взе чашата с кафе.

Сирануш подпъхна рамо под дясната му ръка — нима преди няколко дни беше смятал онази драскотина от ножа за болезнена? — и му помогна да се дотътри до тоалетната.

— Днес ще е, нали? — попита той, докато тя седеше на вратата, опряла гръб в неговия. — Операция „Дълъг скок“.

— Да.

— Къде отиде Майкъл?

— Не ми каза. Имам само моите заповеди.

— А те са?

— Да убия Сталин, разбира се.

— А после? Ще избягаш в Америка с твоя герой Фехтовача?

Тя не отвърна.

— Не ти е дал план как да се измъкнеш, нали?

Иън се бавеше нарочно. Трябваше да се изпикае, но се ужасяваше от разкъсващата болка, която знаеше, че ще последва.

— У теб ли е още онова парче дърво? — помоли я той. — Пресегни се назад и ми го подай внимателно.

Той напипа дръжката на ножа и я стисна със зъби. Вече беше нацърбена. Затвори очи и изпразни пикочния си мехур в мръсната кофа на немската квартира.

— Бонд — сръчка го тя. — Бонд!

Той тръсна глава, за да я проясни. Беше се свлякъл на пода на тоалетната, но се беше вкопчил здраво в стола над кофата. Вероятно беше припаднал. Урината в кофата беше примесена с кръв и той не смяташе, че това е добре. Освен ако, разбира се, човек не очакваше да умре в близките няколко часа. Тогава беше без значение.

Беше изпуснал ножа при падането и острието лежеше до лявата му ръка. Иън го покри с длан.

Сирануш го хвана за раменете и го надигна да се изправи. Той се уви с одеялото и скри ножа в гънките му.

— Дали би могла да ми намериш панталоните? — попита той внимателно. — Ако трябва да вървя към екзекуцията си, е дяволски сигурно, че няма да го направя по гол задник.

— Какво значи това?

— Значи без панталони.

Тя успя да се усмихне. Когато го остави, той мушна ножа в десния си чорап. Когато се наведе, му прилоша, и си помисли, че няма да може да се изправи, но замайването отмина.

— Сирануш — каза Иън, докато тя му помагаше да се обуюе, — защо си толкова мила с врага си?

— Защото вече не обичам Хъдсън. А и двамата скоро ще умрем, Бонд.

Осем и половина сутринта.

Франклин Рузвелт се остави да го прехвърлят от инвалидната количка на задната седалка на автомобила на посолството. Шварц нагласи маскировката на президента, а Елиът остана за момент до отворената врата и погледна баща си. Нещо в усмивката му напомняше на Франклин за Елинора.

— Това е най-смешният фалшив мустак, който съм виждал — каза Елиът.

— Ако ти харесва, сложи си и ти, щом искаш — предложи Франклин. — Имам още три такива в джоба.

Елиът отдаде чест на главнокомандващия си.

— Запази ги за Хелюин, тате.

Шварц изчака президента да се усмихне и затвори вратата на колата. Елиът отстъпи, а Шварц седна зад волана. Франклин махна на сина си и се опита да овладее вълнението си. Да се измъкна от двора на посолството като таен оперативен агент го караше да се чувства отново като малко момче. Беше също толкова хубаво, колкото да си играе на каубои и индианци във високата трева преди много време, когато дори не се сещаше, че има такива неща като инвалидни колички.

Шварц отпусна съединителя и колата потегли с друсане по чакълена аля. Завиха и се отдалечиха от официалния вход, пред който вече се събираха хора. Зад къщичката на охраната и от другата страна на улицата срещу желязната порта се тълпяха иранци от провинцията в традиционните за племената си дрехи. Импровизирани оркестри с цимбали, барабани и издължени лютни свиреха персийски

мелодии, акробати се премятаха по улицата, а просяци с бели незрящи очи обикаляха с канчетата си. Бяха се събрали, защото Великите лидери на Запада си тръгваха днес от Техеран и се радваха да видят гърбовете на окупаторите си. Нямаше обаче да видят Франклин Делано Рузвелт, а само двойника му от Секретните служби.

Шварц зави по непавираната алея към задния вход на двора и намали. На вратата се облягаше дългнеста фигура, свела поглед към часовника.

— Ето го и Хъдсън в цялата му прелест — каза Рузвелт, като се протегна напред, за да погледне иззад предната седалка.

Шварц се усмихна и махна на мъжа от Бюрото за стратегически операции.

Хъдсън побърза да махне резето на портала и да го отвори. Вдигна ръка към шапката си, докато автомобилът го подминаваше, затвори вратата и изтича към спрелия автомобил. Шварц го чакаше, без да гаси двигателя.

— Добро утро, господин президент — каза той. — Никога не бих ви познал с такъв мустак.

Рузвелт сложи пръст на устните си.

— Наричай ме Франк — каза развеселено. — В момента не съм ничий лидер.

Сирануш я нямаше.

Ото и хората му бяха облечени в най-различни традиционни племенни дрехи, които Хъдсън сигурно беше взел от пазара. Полковникът церемониално върна паспорта и портфейла на Иън, като сам ги пхна в джобовете на самото му, тъй като ръцете на англичанина бяха все още вързани. После нареди на двама от мъжете да го извлекат през задната врата на къщата, която зееше отворена. В уличката ги чакаха два камиона. Иън позна този на НКВД, в който го бяха докарали дотук преди две нощи. Другият беше с техерански номера, а в откритата каросерия бяха натоварени десетина кози.

Ото и двама от командосите му скочиха в камиона на НКВД. Вдигнаха Иън и го хвърлиха в другия при козите. Той стискаше зъби от болка заради грубото бутане и дърпане. Китките и глезените му бяха вързани, но никой не се беше сетил да обискира чорапите му.

Чу как другите двама парашутисти се качват в кабината и палят двигателя.

Иън изстена, претърколи се по корем и се надигна на колене. Камионът друсаше заради дупки и неравности и го подхвърляше като бала сено. Козите се поинтересуваха от него. Струпаха се пред лицето му, смърдящи и любопитни, а странните им дяволски очи го гледаха втренчено. Някои го ръфнаха внимателно за дрехите и по вързаните зад гърба ръце. В имението в Арнисдейл, където Иън беше прекарал детството си, имаше кози и той не се боеше от тях. Но защо ги бяха взели? Защо бяха с два камиона? В онзи на НКВД имаше достатъчно място за всички.

Иън се закрепил на вързаните си глезени и на колене и протегнал врат, за да надникне над кабината. Ото караше пред тях, облечен в селски дрехи, и натискаше здраво газта. Иън помисли, че той сигурно би умрял за Фюрера, но надали би го направил за Майкъл Хъдсън, дори и той да беше Фехтовача. А това значеше, че когато се стигнеше до стрелба и убиване, Ото нямаше да натиска спусъка.

Два камиона. Защото единият трябваше на немците за покушението, а другият беше за измъкването.

Положението е отчаяно, Бонд. Котенцето има заповед да ликвидира Сталин. Фехтовача смята да спипа Рузвелт. А ти, 007, ти ще поемеш вината за убийството на Чърчил... Когато изстрелите затрепчат или бомбата избухне, сред останките ще намерят и тялото на Иън Ланкастър Флеминг, дезертъор...

Това беше чудесно измислено. Уинстън Чърчил, убит от сина на един от най-старите си приятели. На Хитлер щеше много да му хареса. Вземи ножа, 007...

Той започна да извива завързаните си зад гърба китки и без да иска перна някаква коза по муцуната. Усети зъбите й по пръстите си. Въжетата бяха мокри. В тази част на света трябваше да са от коноп. Ядливи. Вкусни дори за местните чифтокопитни.

Иън се помъчи да стои колкото се може по-неподвижно в трясещата се каросерия. В ръцете му отново се затикаха муцуни, а езиците ближеха дланите му. Колко ли време имаше? Колко ли от въжето щяха да прегризат козите? Опита се да не пресмята шансовете си.

Осем часът и четиридесет минути.

Когато охраната на входа на двора я спря, Сирануш само излая някаква команда на руски. Беше фраза, която беше чувала доста често

в лагера на НКВД. Млъквай, свиньо. Не знаеш ли кой съм?

Войникът нямаше никаква представа коя е, но погледна водопада от руса коса, забеляза коприната под палтото ѝ и безупречната кожа и застана нащрек. Извади пистолета си и го насочи към момичето.

— Идентифицирайте се — нареди той колебливо.

Тя извади документите си от деколтето на роклята. Момчето — войничето беше по-младо дори от самата Сирануш — пребледня, когато видя специалната ѝ карта.

— СМЕРШ — прошепна той. — Чувал съм слуховете. Но никога не съм срещал...

— И бъди доволен, че не си — каза тя. СМЕРШ или „Смърт на шпионите“ беше контраразузнавателният отдел на НКВД. Малцина руснаци знаеха за съществуването му, но онези, които знаеха, трепереха от името му. Оперативните работници на СМЕРШ имаха една-единствена задача — да убиват всички, които предават Сталин. — Дано никога няма причина да се срещнем, другарю.

Той преглътна тежко.

— Искате да говорите с...

— С Лаврентий Павлович — каза тя ясно.

Той я пусна да мине. Въобще не му хрумна да я претърси.

Сирануш пхна ръце в джобовете на палтото си и закрачи по алеята на посолството. Утрото на този втори декември беше студено и пръстите ѝ премръзваха. С дясната си ръка стискаше дръжката на пистолета. Беше старият наган, модел 1895 година, на Арев.

Извън центъра на Техеран цивилизацията сякаш изчезваше и отстъпваше място на равно поле без нито едно дърво, съвсем голо и пусто по това време на годината. Пътят към летище „Гале Морге“ се опъна пред Шварц. Нямаше никакви други автомобили. На хоризонта неясно се тъмнееха някакви хълмове, тук-там се мяркаше по някое малко стадо персийски газели джейран. Шварц поддържаше равномерна скорост от седемдесет километра в час, а двигателят бучеше толкова силно, че беше трудно да се разговаря. Погледна в огледалото и видя, че Рузвелт е задрямал. Беше смъкнал шапката си, а главата му се олюляваше. На предната седалка до него Хъдсън беше

по-бодър и от време на време надничаше през прозореца като турист, объркан от липсата на забележителности.

— Търсиш ли нещо? — викна високо Шварц.

— Каракал — отвърна Хъдсън.

— Какво?

— Каракал. Това е вид котка. Като рис или пума. Срещат се тук.

— А — кимна Шварц. Наближаваха завой и той знаеше, че „Гале Морге“ не е далеч, оставаха им още около два-три километра. Нито пред тях, нито зад тях имаше друга кола. На стотина метра имаше отбивка. Тъкмо я видя и забеляза, че Хъдсън посяга бързо към вътрешния си джоб.

Почти се беше извърнал, когато усети стоманеното дуло, опряно в дясното му слепоочие.

— Спри — викна Хъдсън.

Шварц се поколеба.

— Наистина ли искаш да го направиш, Майк?

— Казах, спри!

— Добре. Щом така искаш да стане — ревна гръмогласно Шварц и рязко завъртя волана надясно. Гумите изсвириха, автомобилът поднесе и се завъртя в кръг. Движението беше толкова внезапно и мощно, че хвана Хъдсън неподготвен. Пистолетът отскочи към тавана, Шварц пусна кормилото и остави колата да се носи по инерция. Сграбчи китката на Хъдсън с две ръце и я тресна в таблото. Пистолетът изхвърча от пръстите му.

Шварц скочи на спирачките и усети как гумите поднасят. Спряха в насрещното платно, предницата сочеше към града.

Хъдсън се хвърли към шията му.

— Майк — изпъшка Шварц, когато пръстите се впиха в гърлото му. — Не искаш да направиш това.

— Пусни го — каза Рузвелт. — Пусни го или ще стрелям.

Президентът беше извадил личния си револвер от джоба на палтото и притискаше цевта във врата на Хъдсън. Беше се долепил до гърба на предната седалка както катерач се прилепя до отвесна скала. Беше я стиснал с пръсти колкото може и се беше изтеглил напред. Парализираните му крака се подгъваха безпомощно. Усмиваше се свирепо на Сам, а в очите му се четеше такова въодушевление, че

Шварц само хвана внезапно омекналите ръце на Хъдсън и ги отмести от трахейта си.

— Благодаря, господин президент — каза той. — А сега какво ще кажете аз да се погрижа за нещата вместо вас?

Осем часът и петдесет минути

— Тази жена моли да ви види лично, Йосиф Висарионович — каза Берия. Стоеше пред огромното бюро в кабинета на Сталин в посолството. По него бяха разхвърляни всякакви документи. Разпозна почерка на сина си, имаше преводи, записи, но нищо, което да си заслужава четенето. Разбира се, имаше доста обиди по адрес на Берия, американците се забавляваха, като се шегуваха на негов гръб, защото знаеха, че ги подслушват. За Сталин обаче говореха с уважение. Той се почуди как ли се е чувствал Серго, докато е записвал обидите към баща си и ги е превеждал.

— Защо? — попита Сталин. Безизразният му, но твърд поглед се отмести лениво от Берия към момичето, което стоеше на два метра зад гърба му. Беше скована, лицето ѝ не изразяваше никакви емоции, а пистолетът, който беше носила в джоба на палтото си, беше опрян в главата ѝ. Пръстът на Серго лежеше на спусъка. Той и момичето бяха на почти еднаква възраст и щеше да е интересно да каже на сина си да я убие, помисли си Берия. Демонстрация пред маршала какво значи семейна лоялност.

— Тя казва...

— Аз съм офицер от СМЕРШ, другарю маршал — прекъсна го момичето.

Берия я погледна. По бузите ѝ аленееха две петна.

— И? — изрече равнодушно Сталин.

— Работех с полковник Задик, преди да бъде убит снощи.

— Задик е мъртъв? — попита глухо Берия.

— Беше измъчван от немските командоси, които се опитваше да залови. Синът му също беше убит. А мен, като безполезна жена, ме оставиха в главната квартира на НКВД в града.

— Откъде знаеш?

— Задик ми каза къде е квартирата на нацистите. Когато той не се върна, отидох там. Намерих го вече умиращ.

— Берия — прекъсна я Сталин, — аз давам ли и пет пари за смъртта на някакъв офицер от НКВД?

— Не, другарю маршал.

— Защо тогава ме занимаваш с тази кучка?

Берия погледна към момичето и към сина си. Ръката на Серго трепереше, явно се беше уморила да държи пистолета толкова време. Или трепереше от тежестта на това, което би могъл да направи.

— Губиш ни времето, кучко — каза той.

Момичето имаше кураж да се усмихне бегло. Погледна право към Сталин и на Берия му се стори, че ако погледът ѝ беше нож, Йосиф Висарионович вече щеше да лежи сгърчен на пода, а под него да се сбира локва кръв.

— Задик успя да каже само няколко думи, преди да издъхне — рече твърдо тя. — „Операция «Дълъг скок». Девет часът. Порталът на посолството.“ Разбира се, не знам какво означава това. Но следите от мъченията по тялото му сочат, че е въпрос на живот и смърт.

В кабинета настъпи кратко мълчание.

— Колко е часът? — изръмжа Сталин.

— Девет без пет. — Берия гледаше сина си. По челото му бяха избили ситни капчици пот. Притесняваше се за момичето? Трябваше да му нареди да я убие. Щеше да е добре за момчето. Да влее малко стомана във вените му. Беше прекалено мамино синче.

Сталин удари по бюрото си.

— Значи тръгваме. Берия, ти си пръв. Можеш да ме защитиш с тялото си, а?

— За мен ще е чест, Йосиф Висарионович — сведе глава Берия.

— Ама че си педераст — каза меко Сталин. — Ще помоля Чърчил да мине пръв през портала. С малката си Сара, която отказа да яде от масата ми. Няма да е загуба, ако ги взривят и ги разкъсат на парчета, а?

Той се спря, докато минаваше край момичето. Тя беше прехапала устни и гледаше към мястото, където беше стоял доскоро. Серго все още държеше пистолета до главата ѝ, но ръката му вече трепереше доста силно и ако беше запянал петлето, наганът като нищо можеше да гръмне.

Сталин я погали по бузата с пръст.

— Справила си се добре, кучко. Отвори си краката един-два пъти и ще отидеш далеч в СМЕРШ.

Главата ѝ се извърна с бързината на усойница и Берия забеляза омразата в очите ѝ. Устните ѝ се разтвориха и за секунда той си помисли, че ще изпсува или ще заплюе Сталин.

— Дано съдбата ви пази, Йосиф Висарионович — прошепна тя. — Защото приятелите ви никога няма да го направят.

Сталин отметна глава и се изсмя.

Грейс Коулс не можеше да сложи нищо в уста тази сутрин. Беше станала рано и беше пратила кодирана телеграма до Алън Тюринг. Флеминг го няма. Вярваме, че е пленен или убит от Фехтовача.

Не, че Тюринг можеше да направи нещо, за да помогне. Грейс просто имаше нужда да го каже на човек, който разбираше целия смисъл на тези няколко думи. Докато той отговори, тя щеше вече да е във въздуха и да стиска колене в самолета на лорд Ледърс, който още миришеше на лафройга на Иън. Да гледа надолу към бързо отдалечаващите се хълмове и гори на Иран и да се чуди дали той беше още жив.

Оставаха десет минути, преди да се качат по колите и да тръгнат към портите на двора на посолството. Едва няколко души знаеха, че се очаква нападение, никой друг нямаше никаква представа. Грейс мина покрай портиера на входа на легацията и забърза по алеята. От едната страна на вратата на двора се бяха наредили хора от британската военна полиция, от другата бяха войници от НКВД. Две къщички на охраната пазеха самия портал, а гостите на посолството показваха документите си през едната или другата, за да бъдат допуснати. Самоличностите и уговорените срещи се потвърждаваха по телефона с обаждане до посолствата. Всичко беше много модерно.

Грейс потропа на задната врата на къщичката. Тя се откряна и в процепа предпазливо се появи лице. Човекът беше с каска и в пълно бойно снаряжение, вместо в обикновената униформа.

— Да, госпожице? — попита я охраната нетърпеливо.

— Аз... аз исках да... — Защо всъщност беше дошла? Да се увери сама, че всичко е нормално? Че Тюринг си измисля разни работи? Че Майкъл е бил прав през цялото време и не е предател, а

истински приятел, който знаеше, че Иън Флеминг се беше изгубил в собствените си фантазии?

— Бяхте предупредени — каза тя на войника. — Може да има нападение.

— Господин Томпсън прати съобщение преди час — обясни той. — Имаме двойно повече хора и сме нащрек. Имаме и два джипа със снайперисти, разположени в двете посоки по пътя.

Томпсън беше телохранителят на Чърчил. Естествено, че щеше да предупреди охраната при портала на двора. Грейс нямаше какво да прави тук.

— Радвам се да го чуя. Късмет.

Тя погледна часовника си. Беше девет без пет, почти време първите коли да потеглят. Трябваше да побърза, багажът й...

Силният рев на клаксон на камион прониза ушите й.

Тя се обърна и надникна през решетките на вратата към улицата. Не можеше да види двата джипа със снайперистите сред събралата се тълпа — и от двете страни на пътя се бяха наредили шарени групички хора — мъже, жени и деца, които пляскаха с ръце и пееха на различни диалекти и различни езици — на арабски, на фарси и дори на френски. Чуваха се музика и слаб пукот от хвърлените от децата фойерверки във въздуха. Що за повод за тържество.

Колко ужасно щеше да бъде, ако тези хора пострадат, помисли си внезапно Грейс.

Клаксонът избуча отново. Тя погледна наляво, откъдето се приближаваше някакъв съвсем обикновен камион. Зад него, като завиваше неконтролируемо, се движеше още един, вероятно на път за пазара. Каросерията беше пълна с кози... Но сред тях имаше и един мъж.

Дрехите му бяха окъсани и мръсни, но Грейс забеляза веднага, че бяха западни, а не персийски. Мъжът висеше с главата надолу от едната страна на кабината на камиона.

Сърцето на Грейс заби лудо. Можеше да разпознае тези рамене дори в гръб и обърнати надолу. Тази глава...

Хората от охраната тичаха безредно навън с насочени пушки. Войниците от НКВД също се раздвизваха.

— Не стреляйте! — изпищя тя. — Това е британски офицер!

Козите си бяха свършили работата. Когато и последните окъсани влакна на въжето паднаха от китките му, Иън извади скрития в чорапа си нож и бързо сръза въжетата на глезените си. Ръцете му трепереха, виждаше размазано. От кръста надолу тялото му пулсираше от болка, а триенето на панталоните в откритите рани беше подлудяващо и някак банално заради познатата болка. Но нямаше просто да легне и да приеме смъртта, която Ото му беше измислил. Нямаше да умре като предател.

Иън пропълзя напред между козите и се хвана за ръба на кабината. Виждаше бившия камион на НКВД пред тях. От там нямаше как да забележат, че стои прав и със свободни ръце. В кабината на този камион имаше само двама мъже. Не биваше да допусне да стигнат до целта си, беше сигурен, че това е британското посолство, тъй като се движеха през един от модерните квартали на Техеран, където живееха богатите и чужденците. От двете страни на пътя се редяха хора, а някъде напред му се мерна нещо, прилично на масивен каменен портал.

Трябваше да опита да се справи първо с шофьора. Докато другият парашутист реагира, камионът щеше да е загубил управление. Можеше да се блъсне, а ако някъде имаше скрита бомба, тя можеше да избухне и да ги избие всичките. Но нямаше да убие Чърчил.

Той надникна отстрани и видя, че камионът не е британски, воланът му беше от лявата страна. За щастие Иън можеше да нанесе удар тъкмо с лявата си ръка, дясната беше все още прекалено слаба. Той се промъкна към другата страна, като се полюшваше с движението на камиона. Прозорецът на шофьора беше отворен, а ръката му се подаваше небрежно навън. Иън се опита да се стегне и да концентрира замаяното си съзнание. Наведе се над кабината с вдигнат нож и го заби с всички сили в левия бицепс на мъжа.

Чу се силен вик и ръката подскочи нагоре. Иън издърпа ножа и замахна отново, този път навътре в кабината, като прободде мъжа във врата.

Камионът свърна рязко и клаксонът изрева, шофьорът беше паднал върху волана. След секунда камионът тръгна в обратната посока, като се наклони силно. За миг сякаш щеше да успее да се закрепил, но гумите бяха стари, не удържаха и той бавно започна да се обръща. Иън отлетя назад сред козите и падна на ръце и колене.

Животните врецяха от ужас, копитата им трополяха и дращеха, докато светът се обръщаше с главата надолу. Един рог одраска слепоочието му и всички бяха подхвърлени като боклук във въздуха. Последното нещо, което Иън видя, беше устремилата се към него земя.

— Не стреляйте! — извика отново Грейс, но войниците от НКВД не я разбираха. Камионът се преобърна и се плъзна напред със стържене на метал по паважа. Тогава изтрещя изстрел.

Чу се приглушено тупване и след част от секундата все още плъзгащият се камион избухна в огнено кълбо. Грейс се хвърли върху сухата трева зад къщичката на охраната, а експлозията запрати една от вратите на камиона право в решетките на портала, които обаче я спряха с оглушителен метален екот.

— И какво трябваше да се случи тук, Майк? — попита Сам Шварц, докато стоеше до колата на президента в отбивката на пътя към летище „Гале Морге“. — Щеше да ни застреляш и двамата? Първо мен, а после и господин Рузвелт?

Хъдсън не отговори. Ръцете му бяха оковани с белезници зад гърба му, а глезените му бяха вързани здраво с вратовръзката на Шварц. Седеше в праха край пътя и се беше втренчил в колената си.

— Или си планирал да нагласиш всичко така, сякаш аз съм замислил всичко? — продължи Шварц. — Убил съм президента, а след това съм се гръмнал сам?

Хъдсън вдигна поглед.

Шварц кимна убедено. Внезапно го обзе бесен гняв.

— Копеле такова пресметливо! Ама не си сметнал, че един старец от Секретните служби ще надхитри човек, завършил университет от Бръшляновата лига, нали? Задник от БСО! Скрито-покрито. Ама аз видях дупката!

— Бил си предупреден за мен — каза Хъдсън.

— Джил Уинънт ми каза снощи. Но му трябваше доказателство. Така че обясних сделката на господин Рузвелт и той се нави. Голям риск, игра на зарове с живота на президента, но господин Рузвелт мрази предателите, Майк. Нямаше да се измъкне от града по-рано и да те остави да офейкаш в Берлин със сведенията за деня на десанта.

Сложи пистолета си в джоба и те посрещна с усмивка. И двамата те пуснахме да се качиш.

— А сега? — попита Хъдсън.

Шварц примижа към хоризонта. В утринния въздух се носеше далечен шум от двигател.

— Сега чакаме и ще видим кой ще се появи. Предполагам, че не си смятал да се върнеш пеша, след като инсценираш нашето убийство и самоубийство. Идват да те вземат, а?

Мълчание.

Шварц отиде до автомобила и надникна на задната седалка.

— Как сте, господин президент?

— Страхотно, Сам, просто страхотно.

— Мисля след минута-две да потегляме.

— Не бих искал да карам „Свещената крава“ да чака.

— Не, сър. Просто стойте и си дръжте главата наведена, нали?

Шварц потупа по тавана на колата и се изправи. Очите му се присвиха отново, като се взираше към пътя назад. Задаваше се камион. Той извади картечния си пистолет „Томпсън“ от пода на задната седалка до краката на Рузвелт и го подпря на тавана. Автомобилът беше между тялото му и камиона, а Рузвелт лежеше на седалката.

Камионът наближи отбивката и намали. Шофьорът беше с персийско племенно облекло, но лицето му беше на западняк. От лявото слепоочие към челюстта се виеше синкав белег. Шварц видя как мъжът забеляза присвитата фигура на Хъдсън край пътя и камионът ускори отново.

— Немци ли са? — попита спокойно ФДР.

В този миг шофьорът вдигна лявата си ръка от волана и насочи пистолет към тях. Второ дуло се стрелна от страничния прозорец и се чу изстрел. Шварц дръпна спусъка и остави томпсъна да танцува.

Камионът зави рязко и се олюля под съсредоточения му огън, но докато го гледаше, шофьорът дръпна ръката си и сведе глава над кормилото. Камионът набра скорост, Шварц не го изпускаше от очи и стреля още веднъж.

— Сам.

Той погледна надолу.

Рузвелт седеше и гледаше през задното стъкло към Майкъл Хъдсън. Той се беше проснал като чучело в праха, убит с един-

единствен куршум в главата. Сигурно Беязания го е уцелил с пистолета, помисли си Шварц. Остави камиона да се отдалечава, вече така или иначе не можеше да го стигне, и отиде до Хъдсън.

Той се взираше в небето, а в смъртта му лицето му приличаше повече от всякога на ястребово.

— С такива приятели... — каза меко Шварц.

После се наведе и затвори очите на Майкъл.

ЕПИЛОГ

Гиза

Събота, 4 декември 1943 година

— Преди малко си почиваше — каза сестрата, — но мисля, че сега е буден. Просто е невероятно как няколко дни в тази проклетата Персия могат да причинят такъв хаос! Горкият премиер е много зле, няма подобрение от пневмонията, а що се отнася до този мъж...

Тя се приведе към ухото на Грейс.

— Лекарят е много притеснен, че може да развие сепсис. Отравяне на кръвта.

— Но нараняванията... ако оцелее... дали той...?

— Дали ще може да има деца? — Сестрата поклати глава със съмнение. — Кой знае? Лекарят казва, че никога не е виждал толкова ужасни разкъсвания. А той е служил и през Първата световна война. Опасяваше се, че ще се наложи да ампутира. Но все още не се налага и се надявам никога да не се и наложи. Разбира се, ако развие гангрена...

— Мога ли да го видя?

Сестрата се обърна рязко и я поведе по коридора на вилата на Чърчил към стаята на Иън. Беше точно до тази на премиера, чиято врата беше затворена. Лорд Моран трепереше над белите дробове на Великия мъж, след като тристранната конференция беше свършила. Чърчил не за пръв път страдаше от пневмония, но Моран честно казваше, че това е най-лошият случай до момента. Дишането на Чърчил беше затруднено. Трябваше да се храни добре и да спи. Не беше сигурно дали въобще ще е възможно да го преместят през следващите няколко дни и завръщането му във Великобритания беше отложено. Дори полет на ниска височина щеше да напрегне дробовете му още повече и Моран не можеше да отговаря за последствията. Беше пратил телеграми до официалната резиденция на премиера на „Даунинг Стрийт“, до двореца на краля „Уайтхол“ и до имението „Чекърс“ в провинцията. Памела летеше за дома на следващата сутрин, но Сара прекарваше дълги часове в стаята на баща си.

Вратата на стаята на Иън беше откrehната. Сестрата кимна на Грейс и я остави.

Тя почука леко на рамката.

— Влез — чу се пресипнал глас отвътре.

Вече е отегчен, помисли си тя и надникна в стаята.

Той се подпираше на лакти с лице надолу и прелистваше някаква книга. Над бедрата му имаше някаква конструкция от планки и чаршафът падаше върху нея, като прикриваше раните, които бяха ужасили делегацията, когато го пренесоха в безсъзнание от портала до британското посолство. Именно Грейс настоя да го вкарат вътре, като нареди на военните полицаи да намерят носилка. Беше видяла как пада от камиона секунди преди експлозията и нямаше да остави Иън да бъде прегазен от истерични кози или персийци.

Бяха го пренесли бързо до посолството онази сутрин, като се разминаха с открития автомобил, който откарваше смелия Чърчил към съдба, която обаче не му беше писана. Сара се беше извърнала рязко на седалката.

— Това не е ли... — извика тя към Грейс.

— Да — изкрещя Грейс. — Продължавайте към летището. Ние ще ви последваме.

Мина още един ден, преди тя и Иън да излетят от Иран със самолета на лорд Ледърс. Иън лежеше по корем. Лекарят в посолството беше дал на Грейс няколко дози морфин и й беше наредил да не пипа превръзките му, докато не го поемеше медицинският персонал в Гиза. Трябваше да го настанят в лазарета на британския гарнизон в Старата цитадела в Кайро, но Чърчил не даде дори да се издума за нещо подобно.

— Флеминг е герой — отсече той с бучащия си от пневмонията глас. — Истински мъж от старото време. Англичанин до мозъка на костите си. Моран ще се грижи за него.

Така го докараха до вилата в Гиза, където Чърчил се надяваше, че и двамата ще се възстановят.

— Иън — каза тя.

Той я изгледа по обичайния си странен начин, повдигна вежда и затвори книгата с тупване.

— Грейси, в името на всичко свято. Нека те погледна. Разбирам, че си спасила живота ми.

— Ти си го спаси сам — каза тя прямо. — Видях те как беше легнал върху кабината на онзи камион. Как си го направил, в такова състояние...

— От нерви. Вършат чудна работа, когато някой е на път да умре. Ще направиш какво ли не, без дори да си подозирал, че си способен.

Тя се доближи бавно до леглото му и се огледа за стол. Имаше един в другия край на стаята до прозореца с изглед към Голямата пирамида. Тя го придърпа и седна, като внезапно се почувства неудобно и езикът ѝ се върза на възел.

— Как си?

— Е, няма да кажа, че никога не съм бил по-добре. Но все пак по-добре от вчера. Това е девизът ми за следващите няколко седмици. Явно ще поостана тук.

Беше абсурдно да му говори така, както се беше излегнал удобно, сякаш беше на плажа в Биариц и си печеше гърба. В действителност би трябвало да изпитва непрестанни болки и да се измъчва от несигурните си шансове за възстановяване...

— Разбрах, че лорд Моран е доволен. Оздравяваш.

— Лекарят гледа на мен като на ценен експеримент — изкриви устни той. — Тъпче ме с някакъв лабораторен илач, който би трябвало да спасява животи, когато операция „Овърлорд“ започне. Вика му пеницилин. Ускорили са производството, за да имат достатъчно под ръка до май. Нещата хич не изглеждат добре за бедните момчета по френските плажове, особено ако вече имат разкъсвания и възпаления. Тази война става все по-хубава с всяка изминала година.

— Мразя я — каза тя. — Мразя всичко, което причинява на всички ни. Само се чуй — дрънкаш си лековато като Бърти Устър, онзи комичен аристократ, плод на въображението на Пелъм Гренвил Удхаус, а знаеш... Всъщност, трябва да си чул, че...

Тя млъкна. Погледът на Иън не трепна, но насмешката се беше отцедила от очите му.

— Значи копелето е умряло?

— Не го наричай така.

— Той си беше такъв.

— Да. — Грейс сведе глава и се загледа в дланите си. — Съжалявам.

Иън помълча.

— Знам, че ще трябва да обмисля всичко — каза той. — Всичко. Защо човек, когото съм обичал от дете, се превърна в мъж, когото никога не съм познавал?

— Хората се отдалечават един от друг, Иън. Когато израстват.

— Да кажем, че е било това — съгласи се той. — Да кажем, че съм отказал да приема, че сме поели по различни пътища в годините между „Итън“ и Дюнкерк. Че съм искал да вярвам в него. Или в това, което е бил някога.

— А то е?

— Безсмъртие. Че и двамата сме били черни овце, лоши момчета, затова сме обречени да живеем вечно.

— Ти не си нито черна овца, нито лошо момче, Иън.

— Но не съм и герой, Грейс — сви рамене той. — Не съм сигурен, че има нещо такова като герои. Освен в най-опасното място — в съзнанието им.

— Е, надявам се, че си си начесал крастата. Имам предвид, да не си само зад бюрото, а да участваш в истински действия. — Очите й пробягаха по тялото му. — Бих казала, че резултатът би трябвало да ти е избил тази мисъл завинаги от главата.

Той я изглежда злобно.

— Мило момиче, сърби ме на места, които дори не бих се осмелил да спомена.

— Нося ти нещо. — Грейс извади малък пакет от чантата си и го остави на леглото до него. — Едно момиче от съветското посолство се отби до легацията ни в същия ден, когато те доведоха тук. Отначало никой не знаеше кого търси, тъй като питаше за Бонд. Но аз се сетих какво означава това. Тя каза, че те е срещнала на пазара. Ти не беше на себе си от треската, бълнуваше като в делириум, момичето закъсняваше за полет, така че ми довери това.

— Руса ли беше?

Грейс кимна.

— Бих казала, че беше яко парче.

Пръстите му се склучиха около плика, но очите му не се отделяха от нея.

— А какво се случи онзи ден със Сталин?

— Нищо — отвърна тя. — Чърчил мина първи през портала, сещаш се.

— О, той не би се отказал, не би се уплашил. — Иън се опита да се усмихне, но изведнъж лицето му се скова, сякаш внезапна тъга го беше стиснала за гърлото. Сякаш се взираше назад в миналото, вглеждаше се в ужасни неща, за които Грейс не би си позволила да го попита.

— Да ти донеса нещо? — попита го бързо тя. — Чай... или... или... малко от твоя „Лафройг“?

— Има ли водка във вилата?

Тя го изгледа безизразно.

— Никога не са ме питали такова нещо. Водка? Как я пиеш?

— В мартини. Разбито, не разбъркано.

— Ще издиря някой барман.

Тя го целуна леко по бузата и си тръгна.

Иън остана сам и пръстите му се свиха около плика. Беше лек, съвсем лек, нямаше как в него да има кой знае какво. Може би няколко думи за сбогом?

Той разкъса плика и изтърси съдържанието.

Прекрасна ивица оранжева като шафран коприна.

Той я притисна до лицето си, усети мекотата, вдъхна аромата.

До свидания.

Сирануш

Три думи на руски. Не сбогуване, а надежда за нова среща.

БЛАГОДАРНОСТИ

Като човек, който харесва хубавите шпионски истории, години наред четях задълбочено за Втората световна война. Невъзможно е да проследиш пътя сред този див огледален лабиринт, без да се сблъскаш с Иън Ланкастър Флеминг — арогантен, атлетичен, невероятно привлекателен с тъмносините си очи и чупения нос. Като помощник на директора на Военноморското разузнаване в Лондон през войната, Флеминг е бил затънал до ушите в тайни заговори. Той има пръст в много от най-смелите и хитри операции за подвеждане на врага, особено в кампаниите за дезинформация, провеждани срещу Оста. Около него са се създали и много митове — от самото начало той е бил типаж, създаден за литература. В опит да установя кой е този тайнствен персонаж, изяхох с кориците биографията „Ian Fleming: The Man Behind James Bond“ (Turner Publishing, 1995). Разпознах сродна душа. Флеминг е прекарвал толкова много часове да създава истории, защото до известна степен е намирал измисления живот за по-интересен от своя собствен.

Но историята на Флеминг остави няколко въпроса без отговор. Той е бил хаплив и безчувствен човек, много верен на каузата си и способен на дълбоки прозрения. Човек, който отчаяно се е нуждаел от обичта и подкрепата на жените, той е бил същевременно и закоравял женомразец. Не се е чувствал добре в собствената си кожа и създал една истинска икона на мъжката изисканост: 007, Джеймс Бонд. С аристократични обноски, привилегирован и осигурен с богатството на семейството си, Флеминг бил запленил от насилието и тайните. Сложен и самотен по душа човек, той изглеждал на седемдесет години, когато се пропил до смърт. А бил едва на петдесет и шест.

Започнах да го виждам като герой в негова собствена шпионска история — в която губи баща си, когато е още малко момче, и до края на живота си се опитва да се докаже като достоен за него. Открих зрънцето на фабулата в Техеранската конференция през 1943 г., в която

Флеминг е трябвало да участва, но не е могъл, тъй като бил повален от бронхит и останал в Гиза.

Направих още доста проучвания и мога да препоръчам следните източници на хората, които се интересуват от събитията и личностите в този роман: *The Irregulars: Roald Dahl and the British Spy Ring in Wartime Washington* от Дженет Конънт (Simon & Schuster, 2008); *You Only Live Once: Memories of Ian Fleming* от Айвъър Брис (Foreign Intelligence Book Series, 1975); *Ian Fleming's Commandos: The Story of the Legendary 30 Assault Unit* от Никълъс Ранкин (Oxford, 2011); *Operation Mincemeat: How a Dead Man and a Bizarre Plan Fooled the Nazis and Assured an Allied Victory* от Бен Макинтайър (Crown, 2010), *Alliance: The Inside Story of How Roosevelt, Stalin and Churchill Won One War and Began Another* от Джонатан Фенби (Simon & Schuster, 2006); *Churchill, Roosevelt, Stalin: The War They Waged and the Peace They Sought* от Хърбърт Фийс (Princeton, 1957); *Hitler's Plot to Kill the Big Three* от Ласло Хаваш (Cowles, 1967); *Beria—My Father: Life Inside Stalin's Kremlin* от Серго Берия и Франсоаз Том (Duckworth, 2001); *SMERSH: Stalin's Secret Weapon* от Вадим Бирстейн (Biteback Publishing, 2012); *Citizens of London: The Americans Who Stood with Britain in Its Darkest, Finest Hour* от Лин Олсън (Random House, 2010); *Reflected Glory: The Life of Pamela Churchill Harriman* от Сали Бидъл Смит (Simon & Schuster, 1996); и, накрая, но не и на последно място *Cairo in the War: 1939–1945* от Артемис Купър (Hamish Hamilton, 1989).

Задължена съм на моя редактор от Riverhead Books Джейк Мориси за прецизната му и цялостна работа по тази история като ръкопис, на помощник-редактора Али Кардия, че се грижеше нещо за думите ми през целия процес на писане, и на моя агент Рафаел Сагалин, който винаги е бил вдъхновен критик и сътрудник. Това, разбира се, е измислена история — всички грешки, които подчертават факта, са мои собствени.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.